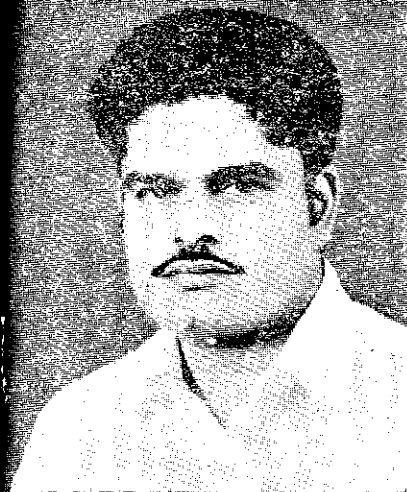

മലയാളനാട്

ചീഫ് എഡിറ്റർ
എസ്. കെ. നായർ
എഡിറ്റർ
വി. ബി. സി. നായർ

എൻ. കൃഷ്ണൻനായർ

2nd October 1977

Phone: 2825, 3362

ലേഖനം

സാഹിത്യപാരമ്പര്യം
എം. കൃഷ്ണൻനായർ
ബോംബെയിലെ രാത്രികൾ
കൊളാബാവാല
കേശവദേവ് എന്റെ നിത്യകാമുകൻ
സിതാലക്ഷ്മിദേവ്

കവിത

കവിതകളും
കണ്ണുണ്ണി
തടകാവധം
പാലാ

കഥ

കാതുവച്ചരഹസ്യം
എസ്. മഹാദേവൻതമ്പി
പലായനം
ടി രാമദാസ്

നോവൽ

ധർമ്മപുരാണം
കെ. വി. വിജയൻ
പാപമോക്ഷം
പത്മൻ
അമാവാസി
എൻ. കൃഷ്ണൻനായർ
വിളക്കിത്തൊട്ടിമോ ചുവപ്പ്
കണ്ണദാസൻ
ഈ നാണുളുടെ ലോകം
കാകനാടൻ

സ്ഥിരപംക്തികൾ

മുഖഭാഗചിത്രങ്ങൾ
വി. ബി. സി. നായർ
വായനക്കാരുടെ കത്തുകൾ
കാർട്ടൂൺ
ഗോപൻ

മുഖചിത്രം

ഫോട്ടോ

ബാബൻ താക്കൂർ

വഴിനിർദ്ദേശിക്കുകയോ ചെയ്യുന്ന വലിയൊരു സൈനിക-വ്യവസായ മണ്ഡലവും ധർമ്മപുരിയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നു. ഓങ്കുകൾ, ബോംബേറുവിമാനങ്ങൾ, റോഡുകൾ, പീരങ്കികൾ, റോക്കറ്റുകൾ, പടക്കുപ്പലുകൾ, ചൂകനതാടികൾ, മുങ്ങിക്കുപ്പലുകൾ, നരിമുളികൾ എന്നിവയൊക്കെ ധർമ്മപുരി ഉണ്ടാക്കി. വികസിതരാജ്യങ്ങളിൽ ഒരു നൂറ്റാണ്ടുമുമ്പുണ്ടാക്കിയിരുന്ന ആയുധങ്ങളുടെ പകർപ്പുകൾ മാത്രമായിരുന്നുവത്രെ ഇവയെല്ലാം. ഏതായാലും കണക്കറ്റ പണം ഈ കാര്യത്തിലിറങ്ങി. പക്ഷെ ഭരണകർത്താക്കന്മാർ പുറത്തു പറഞ്ഞില്ല. ശാകുന്തളം ചൊല്ലിക്കൊണ്ടുനടക്കുന്ന ഒരു രാഷ്ട്രമേല്ലേ. സത്യഗ്രഹം മാത്രം നടത്തുന്ന ഒരു ഭാഗ്യാർത്ഥിക്കുസൈന്യമല്ലേ. സൈനികച്ചിലവു പുറത്തുപറഞ്ഞാൽ നാണക്കേടല്ലേ. അതുകൊണ്ട് ഓങ്കുകളും പീരങ്കികളും പണവ്യവസായങ്ങൾ എന്ന തലക്കെട്ടിനകത്ത് ഒളിപ്പിച്ചാണ് ഉൽപ്പാദനം ചെയ്യപ്പെട്ടത്. അപരിഷ്കൃതമായ അണുബോംബുകളുണ്ടാക്കിയത് വയോജനവിദ്യാഭ്യാസം എന്ന തലക്കെട്ടിലായിരുന്നു. വൈദ്യശാസ്ത്രവികസനത്തിന്റെ തലക്കെട്ടിലാകട്ടെ അദ്ധ്യാത്മികക്ഷിയുടെ ശത്രുക്കളെയും കക്ഷിയ്ക്കുകയെന്നയുണ്ടായിരുന്ന വിയോജിപ്പുകാരെയും ട്രക്കുകൾ കയററി കൊല്ലാൻ ചിലവിട്ട വൻതുകകളെ കയ്ക്കി. ബജറ്റുകൾ അവതരിപ്പിക്കുമ്പോഴൊക്കെയും ധർമ്മപുരിയുടെ ധനകാര്യമന്ത്രിമാർ ലോകത്തെ ഓർത്തിപ്പിച്ചു. “ലോകമേ, നീ യുദ്ധത്തിനും ആയുധങ്ങൾക്കും വേണ്ടി എത്രമാത്രം പണം ചെലവഴിക്കുകയും. ധർമ്മപുരിയെ നോക്കുക. ഞങ്ങൾ ഒരുപിടിക്കാൻ മാത്രമാണ് ഈ ഇനത്തിൽ ചിലവിടുന്നത്. കുട്ടികളെ പത്രങ്ങൾ

ഒ. വി. വിജയന

മുന്ന്

ഗറിലയുടെ
ആക്രമണം

കൊണ്ട് പുതപ്പിച്ചുകിടത്തുന്ന പക്ഷികളുടെ സംരക്ഷണത്തിനോ, അനേക കോടി വരാഹനം.” ലോകം ഇക്കാര്യത്തെക്കുറിച്ച് എത്ര ധരിച്ചുഎന്ന് ധർ

മ്മപുരിയിലെ ജനങ്ങൾ അറിഞ്ഞുമില്ല. അവർ തങ്ങളുടെ സത്യത്തിൽ സംശയിച്ചിരുന്നില്ല.

ഈ ആയുധങ്ങൾക്കുപുറമെ സോവിയറ്റ് യൂണിയനും അമേരിക്കയും അവരുടെ കലവറകളിൽകിടന്നു തുരുമ്പിച്ചു ഉപയോഗശൂന്യമായത് തീർന്നു പല ഇനങ്ങളും ധർമ്മപുരിയ്ക്ക് സൗജന്യമായി കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. അങ്ങിനെ ഉപയോഗശൂന്യങ്ങളും പ്രാചീനങ്ങളുമായ ആയുധങ്ങളുടെ വലിയൊരു കലവറ ധർമ്മപുരിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. പലയിടങ്ങളിൽനിന്നും ചരിത്രവിദ്യാർത്ഥികളും വിനോദയാത്രക്കാരുടെയും അതുകൊണ്ട് വരുക പതിവായിരുന്നു. തങ്ങളുടെ വിദേശനയത്തിന്റെ വലിയൊരു നേട്ടമായി ധർമ്മപുരിയുടെ നേതാക്കന്മാർ ഈ സന്ദർശനങ്ങളെ കണക്കാക്കി. ചിലപ്പോൾ നന്നെ തുരുപ്പിടിച്ചു തുളയടഞ്ഞ തോക്കുകൾ നല്ലാശമുന്നമ്പിനു വടക്കുള്ള കാട്ടുരാജ്യങ്ങൾക്ക് ധർമ്മപുരി വിറ്റു.

വൻശക്തികളുടെ സൈനികയാഥാർത്ഥ്യമാണ് ലോകരാഷ്ട്രീയത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതെന്ന പൊതുധാരണയെ ധർമ്മപുരി നിഷേധിച്ചു. ഏതു വികസിതരാഷ്ട്രത്തോടും വേണ്ടിവന്നാൽ ഒരു മല്ലുപിടിച്ചുകളയാം എന്ന ധർമ്മപുരി അവകാശപ്പെടുന്നതിൽ ഒരുതരം സത്യവുമില്ലാതില്ല. അണുശക്തികൊണ്ട് ഓടുന്ന ഒരു അമേരിക്കൻ വിമാനവാഹിനിക്കുപുലും ധർമ്മപുരിയുടെ ഒരു പടക്കുപ്പലും തമ്മിൽ ഏറ്റുമുട്ടിയ ഒരു കഥയുണ്ട്. ഒരു നൂറ്റാണ്ടു പഴക്കം ചെന്ന ഒരു പരന്ത്രിയു കപ്പലിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങളെ നവസാരംവെച്ചു വിളക്കി ഈയം പുരി ധർമ്മപുരിയുടെ നാവികയന്ത്രശാലയിൽ പണിത്തെയിരുന്നു ഈ പടക്കുപ്പൽ. അത്തരമൊരു കപ്പൽ അമേരിക്കക്കാർ കണ്ടിട്ടില്ലായിരുന്നു. വേണ്ടവണ്ണം ചരിത്രം പഠി

ച്ചിട്ടില്ലായിരുന്ന അമേരിക്കൻ നാവികർ കഴങ്ങി. ഈ വികൃതമായ യന്ത്രം എന്താണ്? ബഹിരാകാശത്തുനിന്ന് ഭൂമിയിലിറങ്ങിയ ഒരു വാഹനമാണോ? ധർമ്മപുരിയുടെ നാവികന്മാർ മുക്തിത്തട്ടിൽ വന്നുനിന്നു തക്കിളിതിരിയ്ക്കുന്നതുകണ്ട അമേരിക്കക്കാർ കരുതിയത് തങ്ങളുടെ ആത്മാക്കളെ പതക്കൻ നുലുകളാക്കി അപരിചിതന്മാർ വലിച്ചെടുക്കുകയാണെന്നായിരുന്നു. അമേരിക്കൻ വിമാനവാഹിനിയിൽ അമ്പരപ്പുപെടുകി. പെട്ടെന്ന് ധർമ്മപുരിക്കാർ ശംഖുവിളികളും തായമ്പകയും മുഴക്കി. തികച്ചും ഭൂമിച്ചുവരായ അമേരിക്കൻ വിമാനവാഹിനി പീൻവാങ്ങി. ആ സമയത്ത് ശാന്തിഗ്രാമത്തിൽ വലിയൊരു പൊതുയോഗത്തിൽ, അമേരിക്കൻ വിമാനവാഹിനികൾ തങ്ങൾക്ക് പാത്രവാണെന്ന് രാഷ്ട്രപതി പ്രഖ്യാപിക്കുകയായിരുന്നു.

ഈ ഏറ്റുമുട്ടലിനെക്കുറിച്ച് ഒരൊരാൾക്കുമുണ്ടാകാത്ത പരഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ട്. അമേരിക്കൻ കപ്പൽ അടുത്തപ്പോൾ ധർമ്മപുരിയുടെ നാവികന്മാർ തങ്ങളുടെ ചോരകുണ്ണങ്ങൾ നീട്ടിയെന്നും അമേരിക്കക്കാരുടെ തീർപ്പങ്ങളിലേയ്ക്ക് ആർത്തിയോടെ നോക്കിയെന്നും, ഇതിൻഫലമായുണ്ടായ കുറവോധം നിമിത്തമാണ് അമേരിക്കക്കാർ പീൻവാങ്ങിയതെന്നും.

സൈനികവാഹനങ്ങളുടെ വലിയൊരു ഘോഷയാത്ര ശാന്തിഗ്രാമത്തിലെ രാജവീഥിയിലൂടെ നീങ്ങുകയാണ്. പാതയോരത്തുനിന്നു സിദ്ധാർത്ഥൻ ഈ വാഹനങ്ങളെക്കണ്ട് ചിരിച്ചുപോയി. കോടിക്കണക്കിനു വിലവരുന്ന രണ്ടു യന്ത്രവാഹനങ്ങൾക്കു കത്തിരുന്നുകൊണ്ട് രണ്ടു ചെറിയ മനു

ഷൂർ പോരപിടിയുന്നതിന്റെ പൊരുത്തക്കേടോർത്തപ്പോൾ ചിരിയുന്നതായിരുന്നു. യുദ്ധം ചെയ്തേ തീരൂ എങ്കിൽ ഒന്നുനിന്നു മല്ലുപിടിച്ചാൽ മതിയല്ലോ. അല്ലെങ്കിൽ നേരേനിന്നു വക്കാണിയ്ക്കാം. കോഴിപ്പോര നടത്തി തർക്കമുണ്ടാകാതിരിക്കാം. അർദ്ധമണി വാരിയെടുത്തു റോഡോ ഇരുട്ടായാ എന്നു വാതുപെട്ടു ജയിക്കുകയും തോൽക്കുകയും ചെയ്യാം. അല്ലെങ്കിൽ അതൊന്നും വേണ്ട, പടയോട്ടത്തിന്റെ അതിരുകളിൽ ഇരുകക്ഷികളും തുറിച്ചെറുപ്പാൽ മതി ഒരു നിശ്ചിതസമയത്തിനുള്ളിൽ പരസ്പരം നിഷേധത്തിലാണ് അധികം ഈച്ചയിടുന്നതെന്നു കണക്കാക്കി ജയാപജയങ്ങൾ നിർണ്ണയിക്കാം. അങ്ങിനെ, മഹായുദ്ധങ്ങളോളംതന്നെ നിശ്ചയിക്കുകയും ബുദ്ധിമുട്ടിപ്പറയുന്നതായ, എന്നാൽ ധനനഷ്ടമോ ജീവനാശമോ വരാത്തുള്ളതായ വഴികൾ പലതുമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ എണ്ണറോ യുദ്ധങ്ങളിൽ അളവിലാത്ത സമ്പത്തുകൾ ഒട്ടേറെ! അവയുടെ കമ്പസങ്ങൾ ചിതറിക്കിടന്നു പിന്നെയും പിന്നെയും ഗുണപാഠമില്ലാതെ ആ വ്യയം ആവർത്തിച്ചു. കമ്പസങ്ങളെത്താണ്ടി ഒരു ചെറിയ പെൺകുട്ടി അയാളുടെ നേക്കു നടന്നുവന്നു.

“നി ആരാണു കണ്ടേ?” സിദ്ധാർത്ഥൻ ചോദിച്ചു.
“കാഞ്ചനമാലേ,” സുന്ദരിയായ

പെൺകുട്ടി പറഞ്ഞു.
“നി ആരുടെ മകളാണു?” സിദ്ധാർത്ഥൻ ചോദിച്ചു.
“കനകലതയുടെ,” അവൾ പറഞ്ഞു.
“നിന്റെ കയ്യിലെന്താണു?” സിദ്ധാർത്ഥൻ ചോദിച്ചു.
“താളിയോല,” അവൾ പറഞ്ഞു.
“നി എന്താണു ചെയ്തതു?” സിദ്ധാർത്ഥൻ ചോദിച്ചു.
“കുളിപ്പാലം,” അവൾ പറഞ്ഞു.
അവൾക്കു നാണം വന്നു.
“കാഞ്ചനമാലേ,” സിദ്ധാർത്ഥൻ വിളിച്ചു.

അവൾ കമ്പസങ്ങളുടെ ഇരുട്ടിലേയ്ക്കു മാറുകയായിരുന്നു. അവൾ വീണ്ടും തെളിഞ്ഞപ്പോൾ അവൾ ഒരു സ്ത്രീയായിരുന്നു. കൃഷ്ണമണികളില്ലാത്ത കണ്ണുകൾ കരുവിമുട്ടകളെപ്പോലെ വെളുത്തു മങ്ങിക്കിടന്നു.

“എനിക്കു കണ്ണുകളെക്കൂടാ,” അവൾ പറഞ്ഞു. “ഞാൻ താളിയോലയിൽ ഒന്നും എഴുതിയില്ല.

“കാഞ്ചനമാലേ —” സിദ്ധാർത്ഥൻ പറഞ്ഞു.

“ഞാൻ എന്റെ അമ്മയുടെ ഗർഭത്തിൽ കിടന്നപ്പോൾ അവരെന്നീ ജീവകങ്ങൾ തന്നില്ല,” അവൾ പറഞ്ഞു. “പകരമായി അവർ അവരുടെ സൈന്യങ്ങളെയും യുദ്ധങ്ങളെയും ഉൾക്കൊണ്ടിനെ ഞാൻ കണ്ണിലാതെ പിറന്നുവീണു. കമ്പസങ്ങളുടെ ഇരുട്ടിൽ ഞാൻ ഏകാകിനിയായി കഴിയുന്നു. സിദ്ധാർത്ഥാ —”

അവൾ അയാളുടെ നേക്കു കൈനീട്ടി. ആ കൈ ഏൽക്കാൻ സിദ്ധാർത്ഥൻ മുന്നോട്ടുവന്നു.

“കാഞ്ചനമാലേ —” അയാൾ വിളിച്ചു.

ആ കൈപ്പടം പുലരിയെന്നുപോലെ സിദ്ധാർത്ഥന്റെ വിരലുകൾക്കിടയിലൂടെ ഉഷ്ണരൂപമായി ദുഃഖത്തോടെ

അവൾ വിളിച്ചു. “സിദ്ധാർത്ഥാ —”
കാതം ബാലേ? കാഞ്ചനമാലേ.
കന്യാ: പുത്രീ? കനകലതയേ:
കിം തേ ഹസ്തേ? താളിപത്രം.
കാവാ രേഖാ? ക ഖ ഗ ഘ.

പെട്ടെന്നു താരാട്ടുപാട്ടുകൾ വെളുത്ത കണ്ണുകളുള്ള ചെറിയ ജഡങ്ങൾക്കായി ഏന്തിയുയർന്നു. ദൈവമേ, ദൈവമേ, അയാൾ പറഞ്ഞു: എനിക്കിതു താങ്ങാൻ വയ്യല്ലോ - നിറഞ്ഞ കണ്ണുകൾ വീണ്ടും തെളിഞ്ഞപ്പോൾ കാഞ്ചനമാലയാ കമ്പസങ്ങളുടെ ഇരുട്ടും ഇല്ല. നേരം ഒരുപാടു കഴിഞ്ഞിരുന്നു, അപ്പൊഴും സൈനിക ലോഷയാത്ര നിരത്തിലൂടെ നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ഇപ്പോൾ സിദ്ധാർത്ഥൻ കനകലതയുടെ ദുഃഖം മറന്നുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. പകരം മനസ്സിൽ പരുഷമായ ഫലിതം നിറഞ്ഞു. വലിയൊരു തേരിലിരുന്നു കൊണ്ടു ധർമ്മപുരുഷന്റെ സർവ്വസൈന്യാധിപനായ പരാശരൻ എഴുന്നള്ളുകയാണു്. രാഷ്ട്രപതിയുടെ തീട്ടക്കണ്ടി പരാശരൻ പൊക്കിപ്പിടിച്ചിരുന്നു. കണ്ടിയുടെ നെറുകയിൽ മാണിക്യം.

“ഹോ, ഹോ, ഹോ,” സിദ്ധാർത്ഥൻ ചിരിയായി.

മാണിക്യത്തിന്റെ മുകുണ്ഡമിഴിച്ച തീട്ടക്കണ്ടിയല്ല സിദ്ധാർത്ഥനെ ചിരിപ്പിച്ചതു്. സർവ്വസൈന്യാധിപന്റെ വേഷം - പച്ചക്കുപ്പായം, കരിഞ്ഞാകിൽ പാപ്പാസു്, സരികത്തൊപ്പി, നെഞ്ചത്തും ചുമലിലും നിറയെ ലോഹത്തിൽ വാങ്ങത്തുളള മുദ്രകൾ. പള്ളിക്കുടത്തിലെ ചെറുപിള്ളൂർ വേഷം കെട്ടിക്കിട്ടിട്ടു വേൾ അണിയുന്ന ചായത്തുള്ളപ്പോലിരുന്നു. മുതിർന്നവർ ഇങ്ങിനെ കെട്ടിക്കൂട്ടുന്നതു് ഉചിതമാണോ? നാണക്കേടു്.

പാതയരുളുകിൽനിന്നു് പാതയിലെ

ധർമ്മപുരണം

സ്ത്രീയെ സിദ്ധാർത്ഥൻ സൈനിക ലോഷയാത്രയുടെ നേരേ നടന്നു.

“പട്ടാളക്കാരാ,” ലോഷയാത്രയിലൊരുവനോടു് അയാൾ ചോദിച്ചു. “ഈ മുദ്രകളൊക്കെ മുശാരി വാങ്ങത്തുതാനോ?”

പട്ടാളക്കാരൻ മറുപടി പറഞ്ഞില്ല. നേരേ മുന്നോട്ടുനോക്കി കൈവീശി നടന്നതേയുള്ളു.

ആരോ പുറകിൽനിന്നു് സിദ്ധാർത്ഥന്റെ ചുമലിൽ തൊട്ടു. സിദ്ധാർത്ഥൻ തിരിഞ്ഞു. ഒരുദ്ധ്യുത്ഥനായിരുന്നു പുറകിൽ.

“സ്നേഹിതാ,” അദ്ധ്യുത്ഥനൻ പറഞ്ഞു. “നിങ്ങൾ എന്തു പേരുവെച്ചാണു് അയാളെ വിളിച്ചതു്?”

“പട്ടാളക്കാരാ എന്നു്,” സിദ്ധാർത്ഥൻ പറഞ്ഞു. “എന്താ വിശേഷിച്ചു്?”

“വിശേഷിച്ചോ?” അദ്ധ്യുത്ഥനൻ അസുഖകരമായി ചിരിച്ചു. “പറഞ്ഞു തരും, അതിനുമുമ്പായി, നിങ്ങൾ ഈ നാട്ടുകാരനല്ലേ?”

“നാടോ?” സിദ്ധാർത്ഥൻ എന്തോടൊത്തുകൊണ്ടു് ശങ്കിച്ചുനിന്നു.

“അതെ. നിങ്ങളുടെ നാടേവിടെയാണു്?”

“ഒരർത്ഥത്തിൽ, കപിലവസ്തു. മഹാപാർത്ഥത്തിൽ എവിടെയുമല്ല.”

“വിശേഷം! നിങ്ങൾക്കു് നാടില്ലെന്നാണോ പറയുന്നതു്?”

ധർമ്മപുരണം

“നാടില്ലാത്തവനായിത്തീരാൻ ശ്രമിച്ചുവരികയാണ്.”

രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തകൻ രാജാവിനോടു ചേർന്നു.

“എന്റെ മനുഷ്യൻ,” അയാൾ സിദ്ധാർത്ഥനോടു പറഞ്ഞു, “നാടില്ലാത്തവന്റെ നിലയിൽ നിങ്ങൾക്കു രാഷ്ട്രീയമില്ലെന്നർത്ഥം. എല്ലാവരും പുറമെ, ശത്രുക്കളില്ലെന്നർത്ഥം. ശത്രുക്കളില്ലാതെ നിങ്ങൾ എങ്ങനെ സത്യഗ്രഹം നടത്തും?”

സിദ്ധാർത്ഥൻ പരഞ്ഞു. ഇതൊക്കെ രാഷ്ട്രീയമെന്നാണ്. തനിക്ക്തോന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാ. അതൊന്നും പിടികിട്ടാത്തതുകാരണമായിരുന്നു കപിലവസ്ത്രവിട്ട് ഇറങ്ങിയതുകൊണ്ട്.

“ക്ഷമിക്കണം ശ്രീമൻ,” സിദ്ധാർത്ഥൻ പറഞ്ഞു. “ഞാനൊരു മണ്ടനാണ്.” എന്നിട്ട് രാഷ്ട്രീയമെന്നും മനസ്സിലാവില്ല.

അദ്ധ്യക്ഷൻ ഇത്തിരിനേരം ആലോചിച്ചു. എന്നിട്ടു പറഞ്ഞു, “നിങ്ങൾക്കു ബുദ്ധിയുണ്ടെന്നർത്ഥം. ബുദ്ധിയുള്ളവർക്കു ഇതൊന്നും മനസ്സിലാവില്ല.”

സിദ്ധാർത്ഥന്റെ ആശയക്കുഴപ്പം വർദ്ധിച്ചു.

“നേരാണ്,” മാന്യതയോടെ അയാൾ പറഞ്ഞു. “എന്നിട്ടു ബുദ്ധിയുണ്ടെന്നു ക്രമവർദ്ധിതം വ്യാഴവും പറഞ്ഞിരുന്നു.”

“ക്രമവർദ്ധിതം വ്യാഴമോ?”

“അതെ. വീട്ടിൽ പഠിപ്പിക്കാൻ വരാറുണ്ടായിരുന്ന വാഷ്യാന്മാർ.”

“ക്ഷമം. നിങ്ങൾക്കു ബുദ്ധിയുണ്ടെന്നു അവർ കാലക്രമം കണ്ടുപിടിച്ചു. എന്നിട്ടും നിങ്ങളൊന്നും ചെയ്തില്ല. ചികിത്സിച്ചില്ല!”

“ചികിത്സയോ?”

“അതെ. ബുദ്ധിക്ക്.”

“എന്നിട്ടു മനസ്സിലാവുന്നില്ലല്ലോ.”

“പാവം മനുഷ്യൻ,” രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തകൻ പറഞ്ഞു. “എന്നാൽ ശ്രദ്ധ

യ്ക്കു. ഞാൻ പറഞ്ഞുതരാം. ആദ്യമായി, ഇതൊരു സൈനിക ലോപ്യയാത്രയല്ല. കാരണം, ഇവരാരും പട്ടാളക്കാരില്ല. സത്യഗ്രഹികളാണ്. അതാ ആ രേഖിലിരിക്കുന്ന പരാശരൻ പ്രധാന സത്യഗ്രഹിയാണ്. രണ്ടാമതായി—”

കൂടുതൽ കേൾക്കാനായി സിദ്ധാർത്ഥൻ അവിടെ നിന്നിറങ്ങി. അയാൾ പതുക്കെ ആൾക്കൂട്ടത്തിൽ സ്വയം നഷ്ടപ്പെട്ട രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തകന്റെ കണ്ണിൽനിന്നു മറയ്ക്കുന്ന ബോധ്യമായപ്പോൾ സിദ്ധാർത്ഥൻ വീണ്ടും പതുക്കെ പ്രധാന സത്യഗ്രഹി എന്ന സർവ്വസൈന്യാധിപന്റെ തേരിനോടടുത്തു.

“മാന്യരേ—” സിദ്ധാർത്ഥൻ പതുക്കെ പറഞ്ഞു.

“എന്തുവേണം?” പരാശരൻ ചോദിച്ചു.

സിദ്ധാർത്ഥന്റെ കണ്ണുകൾ വീണ്ടും ആ മനുഷ്യന്റെ മുദ്രകളിൽ പതിഞ്ഞു. വീണ്ടും സിദ്ധാർത്ഥൻ ചിരിച്ചുപോയി.

“ചിരിയ്ക്കുന്നോ!” സർവ്വസൈന്യാധിപൻ കയ്യെടുത്തു.

“ക്ഷമിക്കണം,” സിദ്ധാർത്ഥൻ പറഞ്ഞു. “ഞാനൊരു മണ്ടനാണ്. ഒരു മുതിർന്ന മനുഷ്യൻ ചുമലിലും നെഞ്ചത്തും ലോഹത്തിന്റെ മുദ്രകൾ പതിച്ചു നടക്കുന്നതുകണ്ടു ചിരിച്ചുപോയതാണ്. ഹോ, ഹോ, ഹോ!”

“സത്യഗ്രഹങ്ങളിൽ കാണിച്ചു വീരത്വം കിട്ടിയ കീർത്തിമുദ്രകളാണവ,” സർവ്വസൈന്യാധിപൻ പറഞ്ഞു, “ചുമലിലെ നക്ഷത്രങ്ങൾ എന്റെ തസ്തികയുടെ—”

“ഹോ, ഹോ, ഹോ!”

“ചെമ്മി!”

“മുതിർന്ന മനുഷ്യന്മാർ—ഹോ, ഹോ ഹോ!”

സിദ്ധാർത്ഥൻ വയറു കൂട്ടിപ്പിടിച്ചു നിൽക്കാനായി ചിരിച്ചു. സർവ്വസൈന്യാധിപൻ സ്വന്തം ചുമലിലേക്കും മാറി

ലേക്കും നോക്കി. ലോഹത്തിൽ വാർത്തെടുത്ത കീർത്തിമുദ്രകൾകൊണ്ടു് അധികമെല്ലാം തിളങ്ങുന്നു. നിരായുധനായ ഈ മനുഷ്യനാകട്ടെ, കരുണനിറഞ്ഞ കണ്ണുകൾകൊണ്ടു് തന്നെ നോക്കി ഒരു കട്ടിയുടെ നിർദ്ദോഷമായ പരിഹാസത്തോടെ ചിരിയ്ക്കുന്നു.

“ചിരി നിന്റേതു,” സർവ്വസൈന്യാധിപൻ കല്പിച്ചു.

സിദ്ധാർത്ഥൻ ചിരി നിൽക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

“ഹോ, ഹോ, ഹോ!” അയാൾ ചിരിച്ചു നടന്നു.

“നിന്റേതു!”

“അല്ലേ! ഞാൻ— ആളുകളുടെ മനസ്സെ വെടിവെച്ചതിന്—ഹോ, ഹോ ഹോ!”

സിദ്ധാർത്ഥൻ ചിരിച്ചു ചിരിച്ചു വീണ്ടും വീണ്ടും എങ്ങിനാരു ചിരിച്ചു. ചിരിച്ചു ചിരിച്ചു നടന്നു.

“ഹോ, ഹോ, ഹോ!”

പെട്ടെന്നു് സർവ്വസൈന്യാധിപൻ തേരിൽനിന്നു് താഴോട്ടു ചാടി. സൈനികലോപ്യയാത്രവിട്ടു, രാജാവിനായി വിട്ടു, അയാൾ തെരുവുകളിലൂടെ ചാടി.

കാടിയോടി ഒരു വീടിന്റെ മുമ്പിലെത്തി.

“അമ്മേ!”

“ആരാണതു?”

“വാതിലു തുറക്കു അമ്മേ. ഞാനാണിതു, കട്ടൻ.”

സാമാന്യം പ്രായംചെന്ന ഒരു സ്ത്രീ വാതിൽ തുറന്നു.

“അയ്യോ എന്റെ മകനേ!” അവർ പറഞ്ഞു. “എന്തു പററിയെടാ നിനക്കു? നീ നിന്റെ കാലുറയിലൊക്കെ മുത്രമൊഴിച്ചല്ലോടാ കട്ടാ.”

“ബു, ബു, ബു!” സർവ്വസൈന്യാധിപൻ കരഞ്ഞു. “അവൻ എന്നെ പരിഹസിച്ചു.”

“ആത്, കട്ടാ?”

“ആരോ ഒരുത്തൻ. കണ്ണിൽ കരുണ

നിറഞ്ഞ ഒരുത്തൻ.”

“കണ്ണിൽ കരുണ നിറഞ്ഞ ഒരുത്തനോ!” സർവ്വസൈന്യാധിപന്റെ അമ്മ പകച്ചു. “നിന്റെ മുദ്രകളെ അവൻ പരിഹസിച്ചോ?”

“ഉം. ബു, ബു, ബു!”

“കരയാതെ കട്ടാ. അവൻ പിന്നെതു പറഞ്ഞു?” ആളുകളെ വെടിവെച്ചു കൊല്ലുന്നത് വൃത്തിയല്ലെന്നു പറഞ്ഞോ?”

“പറഞ്ഞു.”

“എന്റെ പാവം കട്ടന്റെ മനസ്സു് അവൻ വേദനിച്ചിട്ടു,” അമ്മയ്ക്കു വയറു കത്തി. “അവൻ അതിന്റെ ഫലം അനുഭവിയ്ക്കും. കട്ടാ—

കട്ടൻ അകായിലേക്കു പാഞ്ഞു.

“കട്ടാ—”

“ബു, ബു, ബു!”

തന്റെ അറയിൽ, നിലക്കണ്ണാടിയിലൂടെ മുമ്പിൽനിന്നുകൊണ്ടു് സർവ്വസൈന്യാധിപൻ തന്റെ ചുമലിൽ നിന്നും മാറിൽനിന്നും മുദ്രകൾ പഠിച്ചെടുത്തു് ദുരയെറിയാൻ തുടങ്ങി.

“അയ്യോ, എന്റെ കട്ടനെ ദുഃഖിപ്പിയ്ക്കുന്നല്ലോ,” അമ്മ പറഞ്ഞു.

മുദ്രകൾ പഠിച്ചെറിഞ്ഞശേഷം സൈനികവേഷവിധാനങ്ങൾ ഒന്നാണായി അയാൾ ഉരിഞ്ഞുവലിച്ചെറിഞ്ഞു. എല്ലാം ഉരിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഉടയാടയില്ലാത്തവനായി കട്ടൻ നിലക്കണ്ണാടിയിലൂടെ മുമ്പിൽനിന്നും മുദ്രകളിലൂടെ, വേഷവിധാനമില്ലാതെ തന്നെത്തന്നെ അനാദ്യമായി കാണുകയാണ്. പേശികളുടെ അതിരുകൾ, ദാർഢ്യം. വിരിഞ്ഞമാറു്, പ്രതിമയുടെതന്നെപോലെ കട്ടങ്ങിയ അരക്കെട്ടു്, അടിവയറിനിലേക്കു് നോക്കുന്ന രോമത്തിന്റെ ചുഴി, ലിംഗത്തെ ചുഴ്ന്നുവളർന്ന രോമച്ചുരുളുകൾ. ആ ആദ്യത്തെക്കാഴ്ചയിൽ അയാൾ മുഴുകി. അയാൾ ആദ്യമായി ചിരിച്ചു.

“അമ്മേ, നോക്കൂ!” അയാൾ ശബ്ദമിട്ടു.

“അമ്മേ, നോക്കൂ!”

“അമ്മേ, നോക്കൂ!”

“അമ്മേ, നോക്കൂ!”

“അമ്മേ, നോക്കൂ!”

“അമ്മേ, നോക്കൂ!”

“അമ്മേ, നോക്കൂ!”

“അമ്മേ, നോക്കൂ!”

“അമ്മേ, നോക്കൂ!”

“അമ്മേ, നോക്കൂ!”

“അമ്മേ, നോക്കൂ!”

“അമ്മേ, നോക്കൂ!”

“അമ്മേ, നോക്കൂ!”

“അമ്മേ, നോക്കൂ!”

“എന്തെടാ, കുട്ടാ?”
 “എന്റെ ലിംഗം.”
 “അതിനു ഞാനെന്തുവേണം?”
 “അമ്മേ, എന്തൊരു ചന്തം. ഞാനിതു” ആദ്യമായി മനസ്സിൽ തിരിച്ചറിഞ്ഞു കണ്ടു കയറാം.”
 “കാണോ, കുട്ടാ.”
 “കണ്ടാൽപോരാ, അമ്മേ. എനിക്ക് പ്പോൾത്തന്നെ കോമിസ്സണോ.”
 മകൻ ശാശ്വതനാണോ, അമ്മയോടു കൈമാറ്റം ചെയ്തുകൊടുത്തു. കുട്ടന്റെ ഭാര്യ ഉണ്ണിയാടി പട്ടാളക്കാരുടെ അടുത്തുപിന്നിൽ സന്ദർശിക്കാൻ പോയിരിക്കുകയാണ്.”
 “കുട്ടാ ക്ഷമിക്കൂ, കുട്ടാ,” അമ്മ പറഞ്ഞു. “ഉണ്ണിയാടി പുറത്തുപോയിരിക്കുകയല്ലേ?”
 എനിക്ക് പ്പോൾത്തന്നെ കോമിസ്സണോ.”
 “കുട്ടാ—”
 “ആരായാലും മതിയമ്മേ!”
 “വിട്ടുകൊടുത്താ.”
 “അമ്മേ—”
 അമ്മ അടുക്കളയിലേക്ക് വിളിച്ചു. “എടി ശീലാവതി. അമ്മേ, അമ്മേ, സാവിത്രി, ഇന്നി, പ്രിയദർശിനി—”
 അടുക്കളയിൽനിന്നും അമ്മുവാലിയ കാരികൾ പുറത്തുവന്നു.
 “അമ്മത്തന്നെപ്പോട്ടി കല്പിച്ചു വിളിച്ചുവോ?”
 “കുട്ടന് ആവേശം.”
 കുട്ടൻ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് മുറിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. അമ്മുപെണ്ണങ്ങളെയും വാരിയെടുത്തുകൊണ്ട് നഗ്നനായ സർവ്വസൈന്യാധിപൻ പരവതാനിയിൽ കിടന്നുറങ്ങി. പത്തു മണിക്കൂറും പത്തു മണിക്കൂറും ഉമ്മവെച്ചുകൊണ്ട് അയാൾ ഉറക്കെയറക്കെ ചിരിച്ചു. പെണ്ണങ്ങളും അമ്മയും ചിരിച്ചു.

അപ്പോഴാണ് വാതിൽക്കൽ മുട്ടുകെട്ടിയത്.
 “ശ്രീയം!” അമ്മ പറഞ്ഞു. “എന്റെ കുട്ടനെ വീണ്ടും ശല്യപ്പെടുത്താൻ ആരോ വന്നിരിക്കുന്നു.”
 അമ്മ വാതിൽ തുറന്നു. പുറത്തു ഒരു സംഘം ഉയർന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ പകുതിയിലാണ്.
 “തീരുമേനി എവിടെ?” അവർ ചോദിച്ചു.
 “എന്തുവേണം?” അമ്മ ചോദിച്ചു. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ അന്വേഷണം മന്ത്രിച്ചു. എന്നിട്ടു അവരിൽ ഏറ്റവും മുതിർന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥൻ പറഞ്ഞു, “തീരുമേനി തേരിൽനിന്നു ചാടി വഴിനിർത്തി മുതുമൊഴിച്ചു പാഞ്ഞുതരണം” ശത്രുക്കൾ സത്തുഷ്ടരായിരിക്കുകയാണ്. അത് സാമ്രാജ്യത്വത്തെ ശക്തിപ്പെടുത്തും. രാഷ്ട്രപതി കണ്ഠിതപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. രാഷ്ട്രപതിയ്ക്ക് നേരെ ചൊല്ലേ തുറന്നുപോലും പറയാൻ കഴിയാത്തവരും.”
 “ശരി, ഇപ്പോൾ എന്തുവേണം?”
 “തീരുമേനിയെ കൊണ്ടുപോവാൻ ഞങ്ങൾ യന്ത്രഗുരുക്കളെ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ട്. തീരുമേനിയെപ്പറ്റി ഇന്നത്തെ സൈനികചട്ടങ്ങൾ മൂടട്ടെ.”
 അമ്മ അകത്തേക്ക് നോക്കി വിളിച്ചു. “കുട്ടാ—”
 ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും വിളിച്ചു, “തീരുമേനി—”
 അകത്തുനിന്നും, “പോവുന്നെടാ പട്ടികളേ!”
 “സൈന്യത്തിന്റെ വടക്കുകൾ—”
 ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ പരസ്പരം പറഞ്ഞു അവർ പരസ്പരം ചിരിച്ചു. അവർ അമ്മയോടു ചോദിച്ചു, “തീരുമേനി എന്തു ചെയ്യുന്നു?”
 അകത്തുനിന്നും, “ഭേദഗതികൾക്കു നേടാ പട്ടികളേ!”
 (ശേഷം 59-ൽ)

മലയാളനാട് അടുത്തലക്കം

പക്ഷേ അതൊന്നുമായിരുന്നില്ല പ്രശ്നം അമ്മേക്കു നഷ്ടത്തുകേറ്റത്തിന്റെ പുതുമയും ശാശ്വതമല്ല. അതിന്റെ പേരിൽ തിരഞ്ഞെടുപ്പ് എത്രകാലം നീട്ടിക്കൊണ്ടുപോകാം. അതിന്റെ പുതുമ നഷ്ടപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ ധർമ്മമർദ്ദമെന്തു. പതിനാലുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞു പതിനാലു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞിട്ടും യുദ്ധമില്ല. അവിടവിടെ സത്യഗ്രഹങ്ങൾ നടക്കുന്നു എന്ന് പറഞ്ഞു ഫലിപ്പിക്കാൻ തന്നെ നന്നേ പാടുപെടേണ്ടിവന്നു.

സിദ്ധാർത്ഥൻ ധർമ്മപുരയിലെത്തുമ്പോഴത്തെ സ്ഥിതി ഇതായിരുന്നു.
 ഒ. വി. വിജയന്റെ “ധർമ്മപുരണം” നാലാമദ്ധ്യായം അടിയന്തിരാവസ്ഥ

എം. കൃഷ്ണൻനായരുടെ “സാഹിത്യവാദമലം”

സ്വന്തം കിടക്കയിൽ ഉറക്കുമ്പോൾ വിളിച്ചുപിടിച്ചു ചുമർച്ചിതത്തിൽനിന്നും തന്നെ നോക്കുന്ന കൃഷ്ണവിന്റെ ചിത്രത്തിനും ചുവട്ടിൽ, ജനലഴികളിലൂടെ പാളിവിഴുന്ന നിലാവ് നിലത്തു വാച്ചിട്ടിരിക്കുന്ന ജനലഴികളിലൂടെ കറുത്ത ചിത്രങ്ങളിലേക്ക് നോക്കി, ഉറങ്ങാതെ കിടക്കവേ, പിള്ള എന്ന ഈ അന്ത്യമനുഷ്യന്റെ വിവിധമുഖങ്ങൾ അവളുടെ മുൻപിൽ നിന്നു നീങ്ങുകയായിരുന്നു.

കാക്കനാടന്റെ “ഈ നാളുകളുടെ ലോകം”
 രണ്ടാമദ്ധ്യായം: “നിലക്കണ്ണാടി”

ഭഗത് സിംഗിന്റെ നിശ്ചയദാർഢ്യത്തേക്കാൾ എത്രയോ ക്ഷേമകരമാണ് ജീവിതം മുഴുവൻ ചാളകളിൽ അലഞ്ഞു നെരിച്ചുപോയ തൊഴിലാളികളെ സംഘടിപ്പിക്കുവാൻ കൃഷ്ണപിള്ളയുടെ നിശ്ചയദാർഢ്യം വിപ്ലവം യാഥാർത്ഥ്യമാവണമെങ്കിൽ ബഹുജനപങ്കാളിത്തം കൂടിയേ കഴിയൂ. അതാണ് വിപ്ലവാന്തര സമുദായത്തിനുള്ള യഥാർത്ഥഗാർഹി.

തായാട്ട് ശങ്കരന്റെ ലേഖനം
 ഗറില്ലാസമരമെന്ന ദിവസപപ്പം.

— മറ്റു നോവലുകൾ —
 എൻ. കൃഷ്ണൻനായർ, പമ്മൻ, കണ്ണദാസൻ

കൊളാബാവാലയുടെ “ബോംബെയിലെ രാത്രികൾ”, സിതാലക്ഷ്മിദേവിന്റെ “കേശവദേവ്” എന്റെ നിത്യകാമുകൻ—തുടരുന്നു

രൂപപരമായ പിരിമുറുക്കവും ഭാവതീക്ഷ്ണതയുടേതാണെന്നു ചൈതന്യവത്തായ സച്ചിദാനന്ദന്റെ ഒരു കവിത. പീതാംബരൻ.

തുളസിയുടെ “ആരും കാണാത്തൊരു സമ്മാനം”
 ഗീത ഇടപ്പള്ളിയുടെ “ഇണങ്ങാത്ത പാതകൾ” — കഥകൾ ലളിതാംബിക അന്തർജനത്തിന്റെ അഗ്നി. സാക്ഷിയെക്കുറിച്ച് ഗോപികൊട്ടങ്ങല്ലൂരിന്റെ ആസ്വാദനം “അജ്ഞാനകല്ലിൽ ഒരു കവിത.”
 വി. ബി. സി. നായരുടെ മുഖഭാഗചിത്രങ്ങൾ, മംഗലശ്ശേരിയുടെ ചിത്രനിരൂപണം.

ഷം ധരിച്ച ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ ഷേണായിയെ നോക്കി, എണീറ്റു. അയാൾ എണീറ്റത് ഒരു സംഭവമായി. സിംഹങ്ങളും സിംഹികളും എന്തൊക്കെയോ കൂക്കുകയോ ചെയ്തതായാളെ ചൊറിയ കയോ നുള്ളുകയോ ചെയ്തു. ഒരോ ചുണ്ടുകളിൽനിന്നും ഓരോ മേരുകളിൽനിന്നും ശബ്ദം ക്രമേണ പൊലിഞ്ഞു. അകന്നുപോയി. ഒരു പ്രദർശനശാലയിലെ വിളക്കുകൾ ഓരോന്നായി കെട്ടുന്നതുപോലെ ശബ്ദങ്ങൾ കെട്ടുകെട്ട് ഒടുവിൽ ഇല്ലാതായി. ഷേണായിക്കു ചെവി കൊടുക്കാനുള്ള ചെറുപ്പക്കാരന്റെ ഉദഗതപരത്തിലുള്ള വിനയാനപിതമായ അപേക്ഷ ഒരു ഉഗ്രശാസനം പോലെ അനസരിക്കപ്പെട്ടു.

“പ്രിയപ്പെട്ടവരേ,” ഹാളിൽ നില്ക്കുവാൻ വിനയപോൾ അനന്തമോഹനഷേണായിയുടെ ശബ്ദം കേൾക്കാവതായി. “ദയവുചെയ്യൂ” എന്നിരിക്കു രണ്ടുമിനിട്ട് തത്ര “സദസ്സിലെ നില്ക്കുവാൻ അതിലേക്ക് ഷേണായി പടർന്നുകയറി: “ഇത്രം ദീർഘമായ ഒരു വിരുന്നസല്ലാം ഈ ക്ഷണത്തിൽ ചരിത്രത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ല.”

“ഷുവർ, ഷുവർ” സിംഹി മിസ്സിസ് പെ പറഞ്ഞു. “കമിക്കുമില്ല. ഇനി ഉണ്ടാവുകയുമില്ല.”

“മിസ്സർ പിള്ളയെ എത്ര അഭിനന്ദിച്ചാലും മതിയാവില്ല” ഷേണായി തുടർന്നു. അയാളുടെ ശബ്ദം വാലാട്ടാൻ തുടങ്ങി. മറ്റൊരാൾക്കു ഇങ്ങനെയൊരു വിരുന്നം നടത്താൻ സാദ്ധ്യമല്ല.

“കറകററ.”

“അതു വീണ്ടും പറയൂ”

“ദയവ് യു ആർ”

“ത്രീ പീയേംസ്” മിസ്സർ പിള്ള. “സിംഹങ്ങളും സിംഹികളും അലറി കൊണ്ടിരുന്നു.

മിസ്സർ പിള്ളയുടെ ഇരുവശങ്ങളിലും ഇരിക്കുകയായിരുന്ന രണ്ടു സുന്ദരികൾ അയാളുടെ തോളുകളിലേക്കു ചാഞ്ഞു. അവരിരുവരും ഒന്നിച്ചു പറഞ്ഞു: “യു ആർ സോ ഗ്രേറ്റു.”

മിസ്സർ പിള്ള മനോഹസിച്ച അയാളുടെ പ്രസിദ്ധമായ മനോഹസം മാനുരശക്തിയുള്ളതെന്നും അലങ്കരിക്കുമെന്നും ദിവ്യമെന്നും കാമോദ്ദീപകമെന്നും വാചികരണശക്തമെന്നും മറ്റും മറ്റും പലതും പലവുതും

വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ആ മനോഹസത്തിൽ നിന്നും ഏതോ ഔരോമത്തേക്കു പ്രസരിച്ചു. സുന്ദരി ചിരിക്കുമ്പോൾ ആ ചിരിയിൽ സ്വർഗ്ഗങ്ങൾ കണ്ടു. തങ്ങളുടെ തപസ്സ് ജയിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നും ദേവൻ പ്രസാദിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നും ഇനിപ്പോലെയും ചോദിക്കാമെന്നും ഉള്ള ബോധം അവരുടെ ഉള്ളറകളിൽ സന്തോഷത്തിന്റെ ദീപക്കാഴ്ചകൾ നടത്തുകയായിരുന്നു. എത്ര നാളായി പിള്ളയോടടുക്കാൻ ബോധപൂർവ്വം ശ്രമിക്കുകയായിരുന്നുവെന്നും അവരിരുവരും ഓർത്തു ഇരുവരുടേയും ചിന്തകൾ ഒരേ വഴിക്കാണു സഞ്ചരിച്ചിരുന്നത്.

അവരിൽ പിള്ളയുടെ ഇടതുഭാഗത്തിൽ നവർ വലതുഭാഗത്തിൽ നവർ തോടെ വീക്ഷിച്ചു വലതുഭാഗത്തിൽ മിസ്സിസ് ഫിലിപ്പ് എന്ന തങ്കളെ ഇടതുഭാഗത്തിൽ മിസ്സിസ് മേനോൻ എന്ന ഗിരിജയെ അതേ വികാരത്തോടു കൂടി നോക്കി. ആർക്കാണ് ആദ്യം വരപ്രസാദമുണ്ടാവുക എന്ന ആശങ്ക തങ്കളുടെയും ഗിരിജയുടെയും ഉള്ളറകളെ വല്ലാതെ പിരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഭാര്യമാരുടെ ആശങ്കകളിൽ മിസ്സർ മേനോൻ മിസ്സർ ഫിലിപ്പും പരോക്ഷമായെങ്കിലും പങ്കാളികളായിരുന്നു. ആരു ജയിക്കുന്നു, ആരു തോറ്റു എന്നതവർക്കു പ്രധാനമായിരുന്നു. പിള്ള ആരുടെ കൂടെ എന്നത് അവർക്കു അതിലേറെ പ്രധാനമായിരുന്നു. അതിനവർക്കു അവരുടെതായ കാരണങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, മുഖങ്ങൾ വഞ്ചിക്കാതിരിക്കാൻ വേണ്ടി അവർ റോയൽ സല്യൂട്ടു ഐസ് ക്യൂബുകളും സോഡയും നിറച്ച ഗ്ലാസ്സുകൾ മോതി, ചുണ്ടു തുടച്ചു. മുഖപടങ്ങളെണിഞ്ഞു എന്നിട്ടും അറിയാതെ അവർ പരസ്പരം നോക്കിപ്പോയി. കണ്ണുകളിടഞ്ഞപ്പോൾ കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടതോ എന്നു അവർ ഭയന്നു.

“മിസ്റ്റർ മേനോൻ” ഫിലിപ്പ് പറഞ്ഞു. “ആ സിഗരറ്റ് പാസ്റ്ററോ” ഒന്നിങ്ങോട്ടു പാസ്റ്റ് ചെയ്യാമോ?”

“ഷുവർ മേനോൻ സിഗരറ്റ് പാസ്റ്ററോ എടുത്തു ഫിലിപ്പിന്റെ നേക്കു എറിഞ്ഞുകൊടുത്തു ഫിലിപ്പ് അതു സമർത്ഥമായി പടിഞ്ഞാഴ്ത്തപ്പോൾ അയാൾക്കു കൈനീട്ടിയാൽ എന്തെന്ന ഭൂതത്തിൽ ഭയപ്പെറ്റു മറ്റൊരു സിഗരറ്റ് പാസ്റ്ററോ

കിടക്കുന്നത് മേനോൻ കണ്ടു. അയാൾ ഉള്ളിൽ ചിരിച്ചു വിസ്ഫുലിതനായി. ചുണ്ടു തുടച്ചു. മുഖം മുടിഞ്ഞു.

“ഇററിസ് റീയലി മാർവലസ്,” അനന്തമോഹനഷേണായി എന്ന തടിച്ച സിംഹം രണ്ടു ആളോരും തുടർന്നു: “മിസ്സർ പിള്ള നമ്മുടെ കണ്ണിലുണ്ണിയാണ്. ആരാധനാമുന്തിയാണ്.”

“തീർച്ചയായും” മേനോൻ ഫിലിപ്പും ഒതുമിച്ചു പറഞ്ഞു.

പള്ള വീണ്ടും മനോഹസിച്ചു.

“കള്ളന്റെ ചിരി കണ്ടോ? “കൂട്ടത്തിൽ പ്രായംകൂടിയ നരച്ചുമുടിയുള്ള, മുഖത്തെ ചുളിവുകളിന്മേൽ ക്രഷ് പൂർവ്വ മിസ്സിസ് പണിക്കർ എന്ന ചിരിക്കുന്ന ചാടി മെയ്നീറു

“ഈ ചിരിയിൽ മയങ്ങാത്തവർ ആരെങ്കിലുമുണ്ടോ?”

അവർ പിള്ളയുടെ കസേരക്കടുത്തേക്കു നടന്നുചെന്നു. അയാളുടെ പിന്നിൽനിന്നും അവർ അയാളുടെ കഴുത്തിൽ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു. അയാളുടെ മുടിയിൽ ഉമ്മവച്ചു.

“എന്റെ ചക്കരമോൻ!” അവർ കടിച്ചുകഴഞ്ഞുശബ്ദത്തിൽ പറഞ്ഞു.

ചിരിക്കലും ചിരിക്കുമാരും ആർത്താഹ്വാനം ചെയ്തു.

മിസ്സർ പണിക്കർ ശാസിച്ചു: “കാർത്തുനി മിസ്സർ പിള്ളയുടെ പ്രശ്നം കൈ വൃത്തിയാക്കുക.”

“അതു സാരമില്ല.” പിള്ള പറഞ്ഞു.

കിഴവി പിന്നെയും പിള്ളയെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു അവിടെത്തന്നെ നിന്നു.

“പ്രിയപ്പെട്ട സിംഹങ്ങളേ, സിംഹികളേ, ബഹുമാനപ്പെട്ടവരേ ഇപ്പോൾ അനന്തമോഹനഷേണായി വീണ്ടും അലറി. “ഐ വുഡ് ലൈക് ടു കാൾ മിസ്സർ പിള്ളെ ദി കിങ് ഓഫ് ആർ ലയർസ്.”

എല്ലാവരും കൈതട്ടി.

ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് ലക്ചറർകൂടിയായ മിസ്സിസ് തങ്കളെ ഫിലിപ്പ് ഒരു ദേവതയിനമായിട്ട്: “വൈനോട്ട് ദി ക്രൗൺ പ്രിൻസ് ഓഫ് ലയർസ്?”

“ദാററിസ് സ്റ്റിൽ ബെററർ” മിസ്സിസ് ഗിരിജാമേനോൻ പറഞ്ഞു. അവർ പിള്ളയുടെ മേലേക്കു ഒന്നമർന്നുചാഞ്ഞു. അനന്തമോഹനഷേണായി ഗ്ലാസ്സ്

NBS NEWS

ശിശുദിനസമ്മാനം

മാലിഗുടെ ബാലകഥാമാലിക

ലോകത്തിലെ വിവിധ രാജ്യങ്ങളിലെ സംസ്കാരത്തെയും അവിടത്തെ അനൗപദേവന്മാരെയും ദേവതകളെയും അതിമാനുഷത്തെയും കുറിച്ച് തലമുറകളായി പറഞ്ഞു പാടിയിരുന്ന ഒന്നാമത്തെ സുദൃശ്യകഥകൾ അങ്ങനെ ഒരു ബൃഹദ്ഗ്രന്ഥം, ട്രൂട്ടോണിക് കഥകൾ, കൈട്ടിക് കഥകൾ, ഈജിപ്ഷ്യൻ കഥകൾ, ഗ്രീക്ക് കഥകൾ, ചാർലിമേൻ കഥകൾ, ആർതർ കഥകൾ, റോഡ് ഇന്ത്യൻ കഥകൾ തുടങ്ങി വൈവിധ്യവും വൈചിത്ര്യവുമുള്ള കഥകൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ബാലകഥാമാലിക കട്ടികൾക്കും മുതിർന്നവർക്കും ഒരുപോലെ രസപ്രദമാണ്.

ഡബ്ബിംഗ് സൈസ്. 700 പേജ്. കാലിക്കോബയൻ. വില 35 ക. പ്രസിദ്ധീകരണം നവംബർ 14-ന്

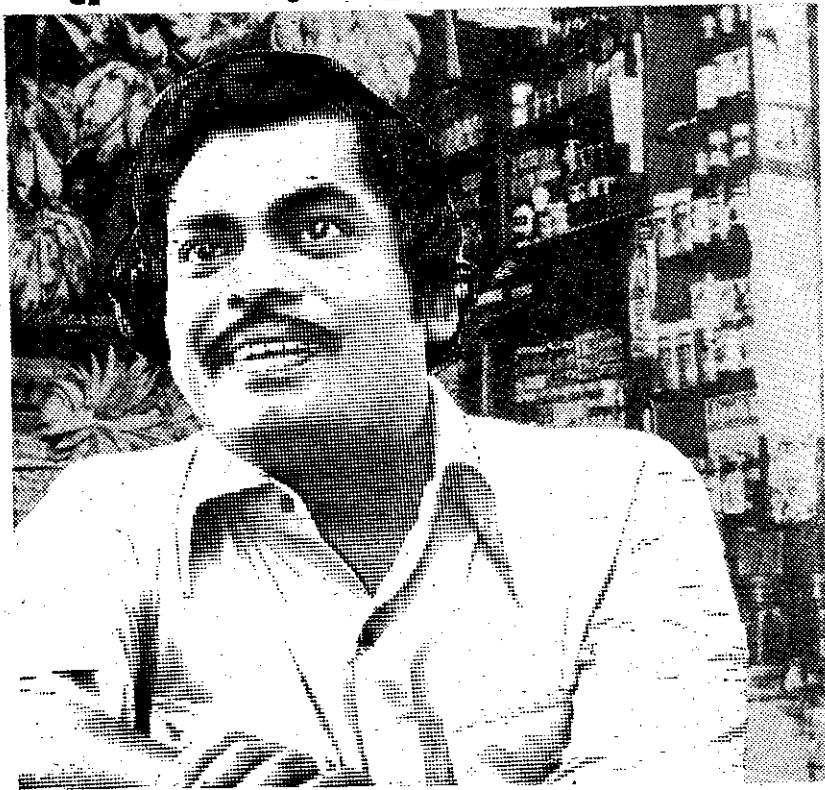
പ്രി. പ. വ്യവസ്ഥകൾ

ഒരുമിച്ചപ്പോൾ 20 ക മാത്രം. തവണകളാണെങ്കിൽ 25 ക. (ആദ്യം 10 ക. പിന്നീട് പുസ്തകം വാങ്ങുമ്പോൾ 15 ക.) എൻ. ബി. എസ്. ശാഖകളിലും ഏജൻസികളിലും നേരിട്ടു പണം അടയ്ക്കാം. മണിസാർഡർ താഴെ കാണുന്ന വിലാസത്തിൽ.

എം. ഒ. കൂപ്പണിൽ വിവരവും, വ്യക്തവും പൂർണ്ണവുമായ വിലാസവും കാണിക്കണം. ചെക്ക് സ്വീകാര്യമല്ല.

നാഷണൽ ബുക്ക് സ്റ്റാൾ
കോട്ടയം- 686001

രാജുവിന്റെ പുരോഗതിയിൽ ഐഓബിയുടെ പ്രധാന പങ്ക്

രണ്ടു വർഷങ്ങൾക്ക് മുമ്പ് ഒരു പെട്ടിക്കട മാത്രം വെച്ചിരുന്ന രാജു ഇന്ന് നഗരമദ്ധ്യത്തിൽ ഒരു വലിയ കട നടത്തിവരുന്നു.

രാജുവിന്റെ നിരന്തര കഠിനാധ്വാനവും തൊഴിലിൽ മനോഹരമായ താല്പര്യവും മനസ്സിലാക്കിയ ഐഓബി അവൻ്റെ തക്ക സമയത്തു് വായ്പാ സഹായം കൊടുത്തു് സഹായിച്ചു.

അവന്റെ കച്ചവട വികസനത്തിന്, മൂന്ന് മാസത്തെ കലാവധി കഴിഞ്ഞു് ചെറു തവണകളായി തിരിച്ച് അടക്കാവുന്ന ഒരു വായ്പയ്ക്കു കൊടുത്തു.

ഐഓബിയുടെ വായ്പാ സഹായത്തോടെ തങ്ങളുടെ തൊഴിലിൽ മനോഹരമായ പദ്ധതികൾ ഒരുക്കുകയാണ് രാജു. നിങ്ങൾക്കും.

ഐഓബിയുടെ വായ്പാ സഹായം ഉപകാരപ്രദമാക്കാം.

നിങ്ങളുടെ ഏറ്റവും അടുത്തുള്ള ഐഓബി ശാഖ ഇന്നതന്നെ സന്ദർശിക്കുക. അവിടുത്തെ ശാഖാ മാനേജർ നിങ്ങൾക്കു വേണ്ട ഏറ്റവും സഹായങ്ങളും ചെയ്തതന്നതാണ്.

ഇന്ത്യൻ ഓവർസീസ് ബാങ്ക്

നിങ്ങളുടെ വളർച്ചക്ക് ഒരുത്തമസഹായം

IOB-1602

അമ്പലനടയിൽ അന്നും കഥകളി നടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അന്നാട്ടിലെ കഥകളി കമ്പക്കാരെല്ലാം നേരെ മുമ്പിൽ സ്ഥലംപിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവരുടെ ഒത്തുനട്ടുകായി നമ്പീശനും. നമ്പീശൻ്റെ കമ്പം മാത്രമല്ല, കഥകളിയിൽ നല്ല ജ്ഞാനവും അയാൾ നേടിയിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് കഴിവുകൾക്ക് വേണ്ടാകാൻ അയാളുടെ സാന്നിധ്യത്തിൽ അസംസ്ഥാനമാകും.

അത്രതന്നെ കമ്പമില്ലാത്തവരും. കഥകളി കാണുകയെന്നതു് ഒഴിച്ചുകൂടാൻവയ്ക്കാത്ത ഒരു ചടങ്ങായി കണക്കാക്കുന്നവരുമായ കരപ്രധാനികളും കാര്യസ്ഥന്മാരും കാരണവന്മാരും അവരുടെയെല്ലാം ശിക്ഷിപ്പിനിടയിലും സമയം കളയാൻ എല്ലാം കടുംബസമേതം എത്തിയിട്ടുണ്ട്. സൗകര്യമായി ചമ്മണംപടിഞ്ഞിരിക്കാൻ പുല്ലായകളും കട്ടികളെ പുതപ്പിക്കാൻ കമ്പിളിപ്പുതപ്പും പലരും കരുതിയിട്ടുണ്ട്. കൂടുതലിൽ ഉള്ളിൽ ഒളിച്ചുവെച്ചു് ലാളിക്കുന്ന പ്രേമബന്ധങ്ങളുമായി കണ്ണുകൾകൊണ്ട് കഥ പറഞ്ഞും കവിത പാടിയും അത്ഭുതമായ മററുള്ളവരുടെ കണ്ണിൽ പെടാതിരിക്കാൻ പ്രത്യേകം സൂക്ഷിച്ചും കഥകളി കാണുകയെന്ന അഭ്യാസവുമായി കരുത്തി കൂടിയിരിക്കുന്ന അന്നാട്ടിലെ യുവാക്കളും യുവതികളും.

ഈ ബഹളത്തിനിന്നെല്ലാം റെറപ്പെട്ടു് തിപ്പേള്ളിക്കു പിന്നിലുള്ള വരാനായി പുറത്തേക്കുള്ള വാതിൽപ്പടിയിൽ രാമ ഇരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവിടെയിരുന്നു നോക്കിയാൽ വേഷങ്ങൾ വേണ്ട പോലെ കാണാൻ പ്രയാസമാണെങ്കിലും അരങ്ങം പരിസരങ്ങൾ മുഴുവൻതന്നെയും കാണാൻ കഴിയും.

അവൻ്റെ കഥകളിയിൽ അച്ഛനെപ്പോലെ കമ്പമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ശിവദാസന്റെ ഭീമൻ! പത്മനാഭന്റെ പാഞ്ചാലി! പതിനായിരം കുറി ആടിക്കഴിഞ്ഞു ദുര്യോധനവധം!

രാമൻ്റെ ഉറക്കംപിടിച്ചിരുന്നു. മനസ്സറിയാതെ കണ്ണടഞ്ഞുപോകുന്നു. ഉറക്കംകൂടി തല വാതിലിൽമുട്ടി വേദനിക്കുമ്പോൾ ഞെട്ടിയുണരുന്ന വീണ്ടും കണ്ണുകൾ തിരുമ്മി ഉണർന്നിരിക്കാനുള്ള പരി

പാപ ജോകിപ്പം

ശ്രമം, പരാജയം. എങ്ങനെങ്കിലും വീട്ടിലെത്തിയാൽ മതിയെന്നു ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അച്ഛൻ ചമ്മണംപടിഞ്ഞിരുന്നു് ആസപദിക്കുകയാണ്. തലകുലുക്കി രേപിക്കുകയാണ്. ഭഗവത്ഭൂതം കൊണ്ടുപിടിക്കുന്നു. പന്തളത്തിന്റെ കൂണ്ണിൽ! അപ്പോൾ ആർത്തറണ്ണപ്പറത്തുകൂടി ഒരു ടോർച്ചുവിളക്കിന്റെ പ്രകാശം കത്തിയും അണഞ്ഞും മെല്ലെ കിഴക്കോട്ടു നീങ്ങുന്നു. അതു് രാമുവിന്റെ കണ്ണിൽ പെട്ടു. അവൻ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. നോക്കിയപ്പോൾ ആളെ വേഗം നേർന്നിലായി. കട്ടൻമേനോനാണ്. അയാൾ അവലക്ഷ്യ

നോവൽ പതിനഞ്ചു് പന്തൻ

ത്തിന്റെ അരികിലേക്ക് നേരെ നെടുവരമ്പത്തേക്ക് നീങ്ങുകയായിരുന്നു. പിന്നാലെ പോയാലോ? രാമൻ്റെ തോന്നി. പോയാൽ വടക്കത്തെ പടിക്കലോളം പേടിക്കാതെ എത്താം. പിന്നെ അ

വിട്ടുനടക്കാം? വേണ്ട അയാളോളം പാട്ടിനുപോളെ. അവൻ മനസ്സിൽ പറയുന്നു.

അമ്പലക്കുളത്തിൽ വലംവെച്ച് വരമ്പത്തേക്കിറങ്ങിയ കട്ടൻമേനോൻ, ചുറ്റിയിരുന്ന ഭൃംഗ് മടക്കിക്കുത്തി. ഭൃംഗം ഭൃംഗ് തലയിൽ ചുറ്റിക്കെട്ടി. എന്നിട്ട് വേഗം നടന്നു.

ഭൃംഗത്തുണ്ട്. കഥകളിയുടെ വാദ്യമേളത്തിൽ മുഖരിതമായ ഉൾനാടൻ അനുരീക്ഷം. അതിൽ പതിവുകാരായ ചീവീടിന്റെ ചിലമ്പലും തവളകളുടെ ഗാനമേളയും അവ്യക്തമാംഗ്ണം അമർന്നുപോകുന്നു.

രാത്രിയായതും ആ ദിക്കിൽ മറ്റു ശബ്ദങ്ങളൊന്നും കേൾക്കുകയില്ല. വല്ലപ്പോഴും ഹൈകിപ്പോയ വഴിയോരുകാരൻ കടത്തുതോണി കവേണ്ടി കൂക്കിവിളിച്ചെപ്പോവരും കന്നിമാസക്കാലമായാൽ നായ്ക്കളുടെ വക പാഞ്ചാലീസ്വയംവരം... സ്വപ്നംകണ്ടു് ഞെട്ടിയുണർന്ന പുറൻകോഴി അസമയത്തു കൂക്കുന്നു. വളപ്പിലെ തെങ്ങിൻതടത്തിൽ പുച്ചുകളുടെ പ്രണയസല്ലാപം... അല്ലാത്തപ്പോൾ പരിപൂർണ്ണശബ്ദം. പേടിച്ചു പോകാം...

പാടത്തിന്റെ വക്കത്തുള്ള പണിക്കാരുടെ കുടിലുകളിലൊന്നും വെളിച്ചമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇടട്ടിന്റെ കരിമ്പടംപുതച്ച് അവരെല്ലാം ചുരുണ്ടുകൂടി സുഖമായി ഉറങ്ങുകയാണ്. വടക്കത്തെ പടിക്കലേക്ക് തിരിയേണ്ട ദിക്കിലെത്തിയപ്പോൾ മേനോൻ ഒന്ന് സംശയിച്ചുനിന്നു. ചുറ്റും ഒന്ന് കണ്ണോടിച്ചു. എന്നിട്ട് ഇടത്തോട്ടു തിരിയുന്നതിനുപകരം വലിച്ചുവെച്ച് നേരെനടന്നു.

നമ്പീശന്റെ പടിക്കലെത്തിയപ്പോൾ മേനോൻ വീണ്ടുംനിന്നു.

അടുത്തെങ്ങും ആരെയും കാണാനുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒട്ടുകൊലും എല്ലാവരും അമ്പലനടയിൽ കൂടിയിരിക്കുകയാണ്. പണിയെടുത്തു തളൻ പാവങ്ങൾ മാത്രം അവരവരുടെ കൂരകൾക്കുള്ളിൽ കൂർക്കംവലിച്ചുറങ്ങുന്നുണ്ടാവണം. അവർക്കൊക്കെ കഥകളി പകലാണ്!

മേനോൻ വളപ്പിലേക്കു കയറി തടമെടുത്ത തെങ്ങിന്റെ മറവിൽ കുത്തിയിരുന്നു.

മുതുമോഴിച്ചു. എന്നിട്ടു മെല്ലെ പടിക്കടന്ന് അകത്തേക്കു കയറി.

ഉമ്മറുറ്റത്തുനിന്ന് നോക്കിയപ്പോൾ അകായയിൽ മഞ്ഞപ്പിത്തം പിടിച്ചു പാനീസിന്റെ മഞ്ഞയെവളിച്ചും കാണാനുണ്ടായിരുന്നു. വിളക്കിന്റെ തിരിതാഴ്ത്തി വെച്ച് സാവിത്രി ഉറങ്ങുകയായും.

ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ തിണ്ണയിലേക്കു കയറി തുറന്നുകിടന്നിരുന്ന ജനവാതിലിൽക്കൂടി അകത്തേക്കു നോക്കി.

കട്ടിലിൽ ഒരുവശംചെരിഞ്ഞു് ചുമരോട്ടു ചേന്ന് സാവിത്രി കിടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

പാളവീശരിപോലെ വിടർന്നിരുന്നെം. കൊത്തിയെടുത്തപോലത്തെ കാലടികൾ. ഉച്ചിക്കുമുകളിൽ തലയോളം തന്നെ വലിപ്പത്തിൽ കെട്ടിവെച്ചിരിക്കുന്ന ഇടത്തു തലമുടി.

മേനോൻ വലത്തെക്കയ്ക്കിന്റെ ചുണ്ടുവീരൽകൊണ്ടു് ജനൽപ്പാളിയിൽ പതുക്കെ ഒന്നുകൊട്ടി.

സാവിത്രി ഞെട്ടിതിരിഞ്ഞുനോക്കി. മേനോനെ കണ്ടപ്പോൾ അവൾ ഭയചകിതയായി ചാടി എഴുന്നേറ്റു. അവളുടെ മുഖം വീളം. എത്രവേണ്ട എന്നറിയാതെ അവൾ ഒരു കണ്ണുനീർമുഴുത്തു. എന്നിട്ട് ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്ന മകളിലും മറ്റു ചുറ്റുപാടുകളിലും വേഗം ഒന്നു കണ്ണോടിച്ചിട്ട് കട്ടിലിനടിയിൽവെച്ചിരുന്ന പാനീസിന്റെ തിരി അല്ലെങ്കിൽ താഴ്ത്തിവെച്ചു. മുറിക്കുള്ളിൽ കൂടിപ്പുഴു കുറിക്കുകയറി. ഇരുണ്ടശരീരത്തിലെ ചന്ദനപ്പൊട്ടുപോലെ മാത്രം വിളക്കിന്റെ നാളം.

കത്തഴിഞ്ഞിരുന്ന ഉടുമുണ്ടു് ഉറപ്പിച്ചു് തുറക്കൊണ്ടു് ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ വാതിൽ തുറന്ന് അവൾ പുറത്തെളുയിട്ടിൽ മുങ്ങിയിറങ്ങി.

“അയ്യോ—എന്തിനേ ഇപ്പോ വന്നേ” അമാളട്ടത്തേക്കു വന്നപ്പോൾ പുറത്തുകൾ കാത്തുനിന്നു ശബ്ദം താഴ്ത്തി അവൾ ചോദിച്ചു. മിണ്ടാതിരിക്കാൻ ആഹ്വാനം കൊടുക്കൊണ്ടു് അയാളവളെ ചുമരോട്ടു ചേർത്തു.

സാവിത്രി ആകെ പരിഭ്രമിച്ചു് വശമായിത്തന്നെ അവളുടെ ശരീരം കളുത്തുകയറിയിരുന്ന പോലെ വിറച്ചുതുടങ്ങി.

“വീ എന്താ ഇങ്ങനെ വെറയ്ക്കണേ”

വളെ തന്നോടു ചേർത്തു് അമർത്തിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു് അയാൾ തെരക്കി.

“ആവോ എന്നിക്ക് വല്ലാതെ പേടിച്ചാവണം”

“നൊക്കെപ്പോ പേടിമില്ലാത്ത സമയം.”

“ഇന്നേന്തോ വല്ലാത്തൊരു കാര്യം—”

അപ്പോളയാൾ തന്റെ കൈക്കുണയ്ക്കുള്ളിൽ അവളുടെ വിളറുന്ന മുഖം ഒരുക്കിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു് ചോദിക്കുന്നു.

“വന്നതു് ഇഷ്ടമായില്ലാച്ചാൽ ഞാൻ പോകാം. സാവിത്രി ഭയപ്പെടേണ്ട. സാവിത്രിയെ പേടേപ്പിച്ചിട്ടു് എന്നിക്കൊന്നും നേടേണ്ട എന്താപോളെ?”

അവൾ അയാളുടെ കൈകളിൽ മുറുകെപിടിച്ചു.

പറയാൻ വയ്യാത്തതും എന്നാൽ പറയാനാഗ്രഹിക്കുന്നതുമായ ആയിരമായിരം കാര്യങ്ങൾ ആ ഒരൊറ്റ പ്രതീകരണം കൊണ്ടു് അവൾ സാധിക്കുന്നു.

അയാളവളെ വാരിപ്പണർ. മാറ്റോട്ടു ചേർത്തു് ഞെരിച്ചു് എന്നിട്ടു് മെല്ലെ കൈക്കു പിടിച്ചു വീട്ടിനുള്ളിലേക്കു് കൊണ്ടുപോയി.

പ്രകാശം ഒട്ടും പുറത്തുപരാത്തവണ്ണം സാവിത്രി പാനീസ് പെട്ടിയുടെപിന്നിൽ ഒളിച്ചുവെച്ചു.

മുറിക്കകത്തു് കൂരാകുരിയെടുത്തിറങ്ങു മേനോൻ കട്ടിലിൽ ഇരുന്നു.

സാവിത്രിയാകട്ടെ അയാളുടെ അടുത്തേക്കു ചെല്ലുന്നതിനു പകരം ജനലിന്റെ ഇരുവശികളിൽ പിടിച്ചു് പുറത്തേക്കുനോക്കിനിന്നു. ഏതാനും നിമിഷങ്ങൾ രണ്ടുപേരും അനങ്ങിയില്ല.

ഒട്ടവിൽ മേനോൻ എഴുന്നേറ്റു് അവളുടെ അടുത്തേക്കു ചെന്നു് അവളുടെ പിന്നിൽ നിന്നുകൊണ്ടു് രണ്ടുകൈകൊണ്ടും അവളുടെ അരക്കെട്ടിൽ ചുറ്റിപ്പിടിച്ചു.

അപ്പോഴും സാവിത്രി നടുങ്ങി.

“ശാന്തക്കുട്ടി കുറങ്ങില്ലേ” സ്വകാര്യം പറയുംപോലെ അയാൾ അവളുടെ കാ

തിൽ ചോദിച്ചു.

ഉച്ചു് എന്ന അർത്ഥത്തിൽ അവൾ തലകുലുക്കി.

“പിന്നെത്താ ഇന്ന് സാവിത്രിക്ക് പതി വില്ലാതെ ഈ മട്ട് — എന്നോട്ടു പെണ്ണാട്ടാ.”

അവൾ വെട്ടിത്തീരിഞ്ഞു. എന്നിട്ട് രണ്ടു കൈകളുംകൈകളുടേ അയാളുടെ കഴുത്തിൽ കെട്ടിവരിഞ്ഞിട്ട് എന്തോ പറയാനെന്നോണം അവൾ വിതുമ്പി വിതുമ്പി നിന്നു.

അപ്പോഴാണ് മേനോൻ മനസ്സിലായത്. അവൾ കരയുകയാണ്. അവളുടെ കവിളത്തുകുടി കണ്ണനിർ ധാരധാരയായി ഒഴുകുന്നു.

“ഇങ്ങനാ ഇദ്ദ സാവിത്രി” മേനോൻ അമ്പരപ്പോടെ ചോദിക്കുന്നു. മറുപടി പറയുന്നതിനുപകരം അവളുടേ മുഖമെത്തി.

“എന്താ പോകാൻ തീർച്ചയാക്കി? സാവിത്രിയുടെ പെരുമാറ്റത്തിൽ കണ്ട പ്രത്യേകത മേനോനെ സംശയാലുവാക്കുന്നു.

അവൾ തലകുലുക്കി.

“ഓ! — എന്തേക്കാ?”

“അടുത്തന്നെ —”

“എന്നിട്ടെന്നാ മടങ്ങുക.”

“അറിയില്ല —”

“ഇവിടം വിട്ടാൽ പിന്നെ സാവിത്രി എന്തെ ഓക്കോ.”

അപ്പോഴും അവൾ അയാളുടെ കൈകളിൽ മുറുകെ പിടിച്ചു.

“ഒരിക്കലും മറക്കാനാവാത്തപോലാക്കില്ലെ —” അവൾ വിതുമ്പി.

“മെല്ലെ. കുട്ടിയെ, ഉണർത്തേണ്ട — വത്ര. നമുക്ക് പുറത്തേക്ക് പോകാം. ആരെങ്കിലും വരാണെങ്കിൽത്തന്നെ ദൂരത്തുന്ന് കാണാല്ലോ” മേനോൻ അവളുടെ കൈകൾ പിടിച്ചുകൊണ്ട് പുറത്തേക്ക് നടന്നു. അനന്തര ണയുള്ള ക്ഷണത്തിനപ്പോലെ അവളും അയാളോടൊപ്പം മുറിവിട്ട് പുറത്തിറങ്ങി. ആത്തിപിടിച്ച ചീങ്കണ്ണിയെപ്പോലെ വായപൊളിച്ചു കിടന്നിരുന്ന കൂരിട്ടു് അവരെ അങ്ങനെയെന്നെ വിഴുങ്ങി.

“അപ്പോ പോകാണ്ടിരിക്കാൻ പററില്ല അല്ലെ?” പുറത്തു കടന്നപ്പോൾ അവളെ ചുമരോട്ടു ചേത്തുനിറുത്തിക്കൊണ്ട് മേനോൻ വീണ്ടും തെരക്കുന്നു.

“പറഞ്ഞിട്ടൊന്നും ഇവടെ കൂട്ടാക്കണില്ല. പിന്നെ ഞാനെന്താ ചെയ്ക.”

“വെറും പാവയായിപ്പോയി ഈ മനുഷ്യൻ അതാ തകരാറ്. അല്ലാച്ചാൽ ആരും ഇങ്ങനൊന്നും ആവശ്യപ്പെടുംലു ആരും സമ്മതിക്കുംലു. എന്തായാലും പോയാൽ വേഗം മടങ്ങണംടോ. സാവിത്രി പോയാൽപിന്നെ വരണവരെ ഞാനെന്താ ചെയ്ക — എനിക്കുതന്നെ നിശ്ചയംലു. എന്തായാലും പോകാണെന്ന് തീർച്ചയാക്കിയത്നിന്നിട് സമാധാനമായിട്ട് പോയിവത്ര — എന്തെങ്കിലും ആവശ്യം വന്നാൽ എങ്ങനെയെങ്കിലും എന്നെ അറിയിക്കാൻ പറൊപാന്ന് ശ്രമിക്കുക — അല്ലാണ്ടെ ഞാനെന്താ പറയാ —”

സാവിത്രി മിണ്ടിയില്ല. മേനോൻ അവളുടെ കഴുത്തിലും കവിളത്തും മാറി മാറി ചുംബിച്ചു. അയാളുടെ കൈപ്പടം അവളുടെ മാറത്തമണ്ണെത്തി.

അയാളാവശ്യപ്പെടാതെതന്നെ സാവിത്രി പതുക്കെ പുതുക്കെ അവളുടെ ബ്ലൗസിൽ കുത്തിയിരുന്ന സേഫ്റ്റിപിൻ കൾ ഒന്നൊന്നായി അഴിച്ചുമാറി.

കൊഴുത്തുരുണ്ട പുനിലാവുപോലെ വെളുത്ത മുലകൾ — അതിൽ തുറിച്ചുനിൽക്കുന്ന ചരൽക്കല്ലുകൾപോലത്തെ മുലക്കണ്ണുകൾ.

ആ കൂരിട്ടത്തും അയാൾക്കെത്രല്ലാം വ്യക്തമായി കാണാമായിരുന്നു.

അടുത്ത നിമിഷത്തിൽ അത്യാത്മീപിടിച്ച അയാളുടെ ചുണ്ടുകൾ ആ ചരൽക്കല്ലുകളെ ഒന്നൊന്നായി കൊത്തിവിഴുങ്ങി.

“മെല്ലെ. വേദനിക്കുന്നു” അവൾ പറഞ്ഞു.

അയാളെത്താനും കേൾക്കുന്നില്ല.

അയാളുടെ വലമുതലുകളെപ്പടം അവളുടെ അടിവയറിനും പൊക്കിൾ ചുഴിയിലും മേഞ്ഞു നടന്നു.

ഒട്ടക്കംവിശപ്പടങ്ങാത്ത കൈവിരലുകൾ അവിടവിട്ട് കൂട്ടതലീർപ്പുകളുള്ള ശാദല പ്രദേശങ്ങളിലേക്ക് നീങ്ങിത്തുടങ്ങിയപ്പോൾ അവൾ മനസ്സറിയാതെ പാടത്തു പോകുന്നു.

കുത്തഴിഞ്ഞ ഉടുമുണ്ട് ഇരുവശത്തേക്കും വഴുതിവിഴുന്നു.

മലയരുവിപോലെ തണുത്ത ഉണ്ണിത്തണ്ടുപോലെ മിനുസമുള്ള തുടകൾ.

പെറും നിലത്തു മുട്ടുകുത്തിയിരുന്നു

ആ തുടകൾക്കിടയിൽ അയാൾ മുഖമെടുത്തു.

സാവിത്രി സർവ്വതും മറന്നു. അവളുടെ കാഴ്ച നശിച്ചു. ശരീരം അടിമുടി പെരുത്തു പുളയുന്നു.

പെട്ടിവിടരൻ തുടങ്ങുന്ന പുരൊട്ടിൽ ഈർപ്പമുള്ള ചുണ്ടുകൾ തത്തക്കിട്ടിപ്പോൾ കുമിഞ്ഞുയർന്നു പുളകുവീചികളിൽ അലിഞ്ഞുപോകുന്ന ആത്മനിയന്ത്രണം!

കുത്തഴിഞ്ഞുവീണ ഉടുമുണ്ടുപോലെ മനസ്സിൽനിന്നും ഇറുത്തുവീഴുന്ന ചിന്തകൾ! തുടിക്കുന്ന തുടകൾക്കിടയിൽ ആത്മാവിന്റെ അമർത്താനാവാത്ത വികാരമുർച്ചയിൽ പിടിവിഴുപൊങ്ങുന്ന തരംഗങ്ങൾ! ചലനങ്ങൾ! നിശ്വാസങ്ങൾ!

ഉള്ളിലേക്കാവാഹിച്ചെടുക്കുന്ന ആനന്ദം നടുത്തിരിൽ നിലമെററി മുങ്ങിത്താഴുന്ന സ്വപ്നോപാധം.

ഒട്ടക്കം പൊട്ടിയൊഴുകിയ അണക്കെട്ടിന്റെ അവശേഷിക്കുന്ന ഇടിഞ്ഞിറങ്ങിയ ഭിത്തികൾ!

പുറം കോലായിലെ വെറും തറയിൽ അവർ കെട്ടിപ്പിടിച്ച് കിടന്നു.

നരകയറിയാ അയാളുടെ റിയൽ മാറത്തു തലചായ്ച്ച് സാവിത്രി മയങ്ങി.

അവളുടെ ശിരസ്സിലും പുറത്തും അയാൾ മാറിമാറി തലോടുന്നു —

അവലമ്പനയിൽ കഥകളിവേഷക്കാർ ആടിത്തകക്കുന്നു.

ചെണ്ടമേളത്താൽ മുഖമിതമായ നീലാകാശം.

എല്ലാം കണ്ടിട്ടും ഒന്നും കണ്ടില്ലെന്ന മട്ടിൽ നാണമില്ലാതെ മിഴിച്ചുനോക്കുന്ന നക്ഷത്രങ്ങൾ.

നന്ദത്ത കളിർകാറ്റിൽ സുഖംപററി ഉറങ്ങുന്ന വൃക്ഷങ്ങൾ, വയലുകൾ.

“എന്നാലിനി പോട്ടേ മോളെ” ശബ്ദമെത്തി മേനോൻ ചോദിക്കുന്നു.

സാവിത്രി തെളിയുന്ന അവൾ പിടഞ്ഞെഴുന്നേറ്റു.

“ഇനി പോകാൻ നോക്കട്ടെ. ഇരുന്നാൽ പററില്ലല്ലോ” മേനോൻ പറയുന്നു. “ഇരിക്കാമായിരുന്നെങ്കിൽ ജീവിതാവസാനംവരെ ഇങ്ങനെയെന്നെ ഇരിക്കാനാ മോഹം” സാവിത്രി മിണ്ടിയില്ല. ഊരികളഞ്ഞിരുന്ന ബ്ലൗസെടുത്തു ധരിച്ചുകൊണ്ട് അവൾ മിണ്ടാതിരുന്നു.

മലയാളനാട് വാരിക വരിസംഖ്യാ നിരക്കു്

തെവർഷത്തേക്കു് 52-00രൂ.
ആറുമാസത്തേക്കു് 26-00രൂ.
റററപ്രതി 1-00രൂ.

ഇന്ത്യക്കു പുറത്തുള്ള വരിസംഖ്യാ നിരക്കുകൾക്കു് ഓഫീസിലേക്കെഴുതുക.

മാനേജർ,
മലയാളനാട് വാരിക
കൊല്ലം-691013

മെല്ലെ നിവർന്നിരുന്നു സാവിത്രിയെ വീണ്ടും തന്റെ മടിയിലേക്കു് ചെരിച്ചുകിടത്തിക്കൊണ്ടു് മേനോൻ പറയുന്നു “പോയിട്ട് വത്ര. വന്നിട്ട് കാണാം. പോയാലും വല്ലപ്പോഴുമൊക്കെ എന്നെ ഓക്കുക — ഞാൻ സദാസമയവും ഓക്കുന്നുണ്ടാവും —” സാവിത്രിയുടെ കണ്ണുകളിൽ കണ്ണനിർ പൊടിഞ്ഞു.

“എന്നെ — എന്നെ കൊന്നിട്ട് പൊയ്ക്കോളൂ. എന്നിക്കിനി ഇങ്ങനെ ജീവിക്കാൻവത്ര —” അടക്കാനാവാതെ അവൾ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുപോയി.

“അസംബന്ധം പറയാണ്ടെ എന്നീക്കു്” അവളുടെ പുറത്തു് വാത്സല്യപൂർവ്വം തഴുകിക്കൊണ്ടു് മേനോൻ പറഞ്ഞു “ജീവിക്കാണ്ടിരിക്കാൻ പറൊപാ. അവനോനുവേണ്ടിമെല്ലെങ്കിൽ മററുള്ളൊക്കു് വേണ്ടിട്ടു്.”

മേനോൻ മെല്ലെ എഴുന്നേറ്റു.

“എന്നാലിനി വൈകിക്കുന്നില്ല. സാവിത്രി ഉള്ളിൽപോയി ഉറങ്ങിക്കോളൂ. നമ്പീശൻ വരാൻ വൈകും.”

ഒരിക്കൽകൂടി അവളെ മാറോടണച്ച് അവളുടെ ശിരസ്സിൽ തലോടിക്കൊണ്ടു് മേനോൻ വിടവാങ്ങി.

സാവിത്രിയുടെ കണ്ണുകോണുകളിൽ വിറച്ചുനിന്നിരുന്ന കണ്ണനിർഉള്ളികൾ മാറത്തുയർന്നു നെടുവീർപ്പിൽ അടർന്നുവീണു.

“പോയിട്ട് വേഗംവരണംടോ” അവസാനമായി ഒന്നുകൂടി ഓർമ്മപ്പെടുത്തിയിട്ടു മേനോൻ പതുക്കെ കോലായിലെ കയ്ക്കിറങ്ങി മുററത്തേക്കു നടന്നു. (തുടരും)

ആത്മബന്ധങ്ങൾക്ക് ഈ മാംസവി
ണ്ഡം വളരെ ആത്മാഭ്യുദയമാണ്.
രക്തീമാത്രം ഉപയോഗിക്കുന്നവൻ അ
തു വെറും മാംസം തന്നെയാണു്.

മാണിക്കത്തിന് ഞാൻ ദേവി. മാണി
ക്കം എന്നിക്ക് ദേവനും. രണ്ടുദൈവങ്ങൾ
ഒരിടത്തിരിക്കാൻ പാടില്ലെന്നുള്ളതുകൊ
ണ്ടാണല്ലോ ഞങ്ങളെ എപ്പോഴും പിരിച്ചു
പിരിച്ചു വിട്ടു നൽകിയത്.

ഞാൻ ജ്ഞാനോപദേശം വീണ്ടും വായിച്ചു.
ഞാൻ ഒടുവിൽ പ്രാർത്ഥിച്ചു.

“ഈശ്വരമാ ഇനിയൊരു ജന്മമുണ്ടെ
ങ്കിൽ, എന്നെയും മാണിക്കത്തെയും മുറ
പ്പെണ്ണും മുറപ്പെരുക്കുമായി ജനിച്ചി
രിക്കണം!”

എന്നിട്ട് കട്ടിലിൽ പോയി കിടന്നു.
ഒരു സ്വപ്നം.

“അയ്യോ! നിങ്ങളുടെ മൃതശരീരമെങ്കി
ലും എന്നിക്ക് കാണണം!” ഞാൻ അ
ലറി.

സുന്ദരേശൻ ചെട്ടെന്ന് ഞെട്ടി എ
ണിററു.

“എന്താ? എന്തു പററി?”

“ഒരു സ്വപ്നം. മാണിക്കം ആശുപത്രി
യിൽവെച്ച് മരിച്ചതായി ഞാൻ സ്വപ്നം
കണ്ടു.” ഞാൻ പറഞ്ഞു.

“അങ്ങനെയൊന്നും സംഭവിക്കില്ല. സ
മാധാനമായിരിക്കൂ.”

അപ്പോഴും എത്ര വലിയൊരു കളവാ
ണ് പറ്റഞ്ഞിരിക്കുന്നത്.

എന്നോട്ട് അവിതമായ ആഗ്രഹം തോ
ന്നിക്കഴിഞ്ഞെടുത്തിരിക്കു്. ഇനി എന്നെ മ
റ്റാസിലേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോവുകയില്ലെ
ന്നു് ഈ ബന്ധം തുടങ്ങുന്നതിനുമുമ്പുതന്നെ
ഞാൻ കരുതിയതാണു്. ബന്ധപ്പെട്ടുകഴി
ഞ്ഞപ്പോഴോ? ആ സുഖം ഉപേക്ഷിക്കാൻ
ആരാണ് തയ്യാറാവുക?

പിന്നീട്, ഞാൻ കത്തിൽ വായിച്ച
ചില വാചകങ്ങൾ സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടതാ
യി സുന്ദരേശനെ പറഞ്ഞുകേൾപ്പിച്ചു.

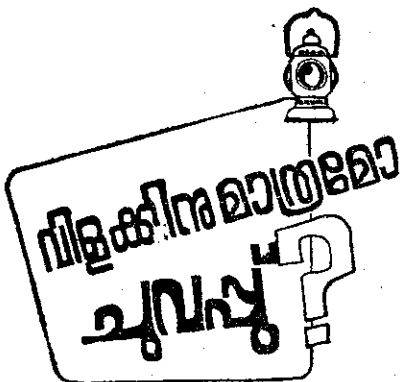
“നോക്കണം ഇനി എനിക്കൊരിക്കലും
മാണിക്കത്തോടൊപ്പം ജീവിക്കാൻ സാ
ദ്ധ്യമല്ല. ഞാൻ ഇനി എന്നും നിങ്ങളുടെ

തുതന്നെയായിരിക്കും. മാണിക്കം ഇനി ജീ
വിക്കുകയില്ലെന്നു് എന്നിക്ക് തോന്നുന്നു.
അതുകൊണ്ടു് അവസാനമായിട്ടാണെങ്കി
ലും നമുക്കു് അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചു കണ്ടിട്ടു
വരാം.”

ഞാൻ കളങ്കരഹിതയാണെന്ന ധാരണ
യൊന്നും സുന്ദരേശനില്ല. ഏതെങ്കിലും കഴി
ഞ്ഞകാല ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചല്ലാം അ
യാൾക്കറിയാം. ഞാനും മാണിക്കവുമു ക
മ്മിലുള്ള ബന്ധവും. ഏതെങ്കിലും വാക്കുകൾ
അയാൾ വിശദീകരിച്ചു.

“ശരി പറയുകയോ.” അയാൾ പറഞ്ഞു.

ആദ്യം താൻപോയി ഒരു വലിയ വീട്ടു്
നോക്കിവെച്ചിട്ടുവരാനെന്നും പിന്നീട് എ

കണ്ണാടാസൻ

ല്ലാവർക്കും ഒരുമിച്ചുപോകാനെന്നും സുന്ദര
േശൻ പറഞ്ഞു.

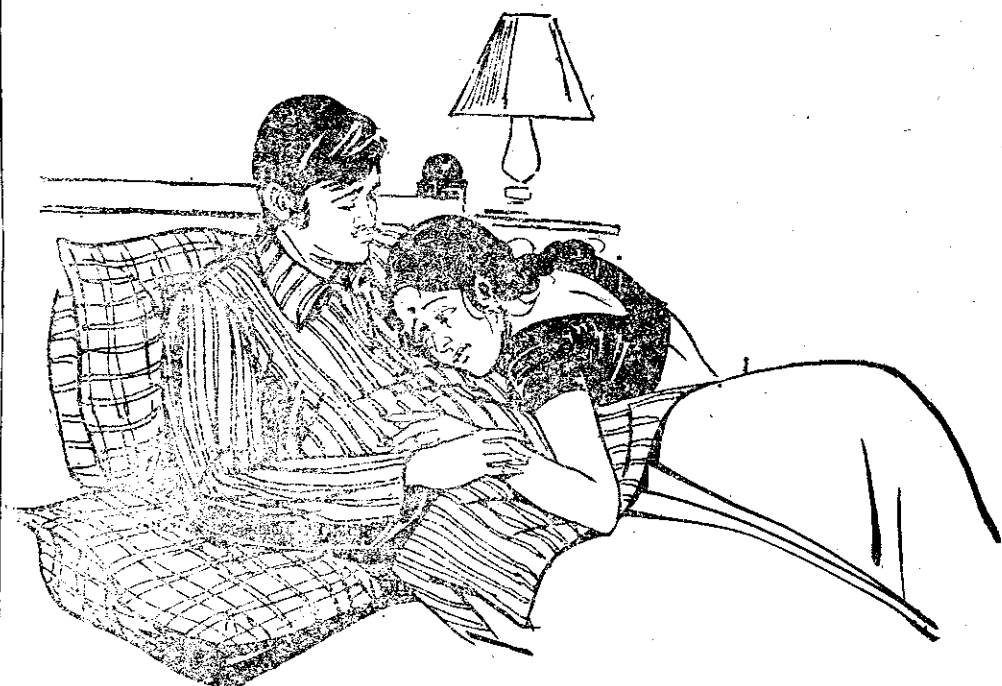
“ആയിരം രൂപ വാടകവരുന്ന ഒരു വീ
ടടുത്തു് ആഡംബരത്തോടെ നാം ചെന്നി
റങ്ങിയാൽ ആരും നമ്മെ സംശയിക്കുകയി
ല്ല.” സുന്ദരേശൻ

സുന്ദരേശൻ തിട്ടക്കിട്ട് മറ്റാസിൽ
പോയി ഒരു വീടടുത്തു് മടങ്ങിവന്നു.

അതുവരെയും ഞങ്ങൾ സുന്ദരേശന്റെ
വീട്ടിലാണ് തങ്ങിയിരുന്നതു്. കാരണം
പഴയ പതിവുകാരെക്കുറിച്ചുള്ള ഭയം.

മറ്റാസിൽ അശോക്നഗറിൽ ഒരു വ
ലിയ ഭവനം.

ഞാനും കുടുംബവും സുന്ദരേശനും കുടും

ബന്ധം ഒരുമിച്ചാണ് ആ വീട്ടിൽ ചെന്നി
റങ്ങിയതു്.

“ചാകാൻ പോകുന്നവനു് സമുദ്രം മുഴു
കാൽ അളവേയുള്ളു്” എന്ന് പറഞ്ഞതു
പോലെ, ഞാനും ഒരു “നായിക”യായി ക
ഴിഞ്ഞു പോയി എന്തുചെയ്യാൻ സന്നദ്ധ
നായി സുന്ദരേശനും നിന്നു.

ആ സമയത്തു് മാണിക്കത്തിന്റെ പിതാ
വിന്റെ കന്യേര്യം എന്തോ ആട്ടം സംഭ
വിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു് പത്രവാർത്തകളിൽ
നിന്നും മനസ്സിലായി.

“അതുകൊണ്ടു് അക്കാദ്യം ശ്രദ്ധിക്കാ
നേ അയാൾക്കു് സമയമുണ്ടാക. നമ്മെപ്പ
റ്ററി ചിന്തിക്കുകയില്ല.” സുന്ദരേശൻ പ
റഞ്ഞു.

ഗ്രാമത്തിൽ താമസിച്ചിരുന്നപ്പോൾ
ആദ്യം അതു് വളരെ നേരോഹരമായി തോ
ന്നി. പിന്നീട് ഗ്രാമത്തോടു് വെറുപ്പും.

നഗരത്തിൽ വന്നപ്പോൾ നഗരവും അ

തിമനോഹരമാണെന്നാണു് തോന്നിയതു്.
ഒടുവിൽ അതിനോടും വിരക്തിയായി.

ബാംഗ്ലൂരിലെ ജീവിതമാണു് ഏറ്റ
വും നന്നായനുഭവപ്പെട്ടതു്. പറഞ്ഞിട്ടെ
ന്നുകാര്യം ഇപ്പോഴും അവസാനിച്ചിരി
ക്കുന്നു.

വീണ്ടുമിതാ മദ്രാസ് വാസം.
ഇതിലൊരു പുതിയസുഖം.

അശോക്നഗറിലെ വീട്ടു് അതിമനോ
ഹരമായ ഒരു ബംഗ്ലാവാണ്. ഞങ്ങളു
ടെ രണ്ടു വീടുകളിലെയും സാമാനങ്ങൾ
രണ്ടു ലോറികളിലായി അവിടെ കൊണ്ടു
ചെന്നിറക്കി.

അതൊക്കെ ശരിപ്പെടുത്തിവയ്ക്കുന്നതിന
മുമ്പുതന്നെ മാണിക്കത്തെ കാണാൻവേ
ണ്ടി ഏതെങ്കിലും നേരം കൊതിച്ചു.

ആയിരംപേർ എന്നെ അനുഭവിച്ചിട്ടു
ണ്ടെങ്കിലും ആദ്യമായി എന്നിലെ സ്ത്രീത്വ
ത്തെ പിടിച്ചെടുത്തില്ലാത്തതു് മാണിക്ക

മാണ്.

ഞാൻ സുന്ദരേശനെ ധൂതിപ്പെടുത്തി. അന്നുവൈകുന്നേരം ഇന്ത്യൻരാഷ്ട്രപതി മദ്രാസിൽ വരുന്നതായും പല പരിപാടികളിലും പങ്കെടുക്കുന്നതായും പത്രങ്ങൾമൂലം അറിഞ്ഞു. അതുകൊണ്ട് അന്ന് ആശുപത്രിയിൽ പോലീസിന്റെ സൊല്ല ഉണ്ടാവുകയില്ലെന്ന് ഞങ്ങൾ കരുതി.

സിനിമയിലേതുപോലെ ഞങ്ങൾ ഇരുവരും വേഷപ്രമേയനായി.

ഞങ്ങളുടെ കാർ വീട്ടിൽ തന്നെ ഇട്ടിരുന്നു. എന്നിട്ട് ഒരു ഓക്സിയിലാണ് ആശുപത്രിയിലേക്ക് പോയത്.

അന്നാണ് ഞാൻ ആദ്യമായി ജനറൽ ആശുപത്രി കാണുന്നത്.

രോഗം ബാധിച്ചു, ശരീരം ചലനമറ്റു കിടക്കുമ്പോൾ, താനെന്തിന് ജനിച്ചുവെന്ന് സ്വയം സംശയം പ്രകടിപ്പിക്കുക എല്ലാവരുടേയും പതിവാണ്. “ഈശ്വരനാ എന്തെ ക്ഷമിക്കൂ” എന്ന് പ്രാർത്ഥിക്കും. ഡോക്ടറന്മാരെ കാണുമ്പോൾ ഭവ്യതയോടെ പെരുമാറുന്നു.

രോഗികളുടെ കരച്ചിലിനും അമഛിനും ബന്ധുക്കളുടെ കണ്ണുനീർവാർക്കലിനുമൊക്കെ മദ്ധ്യേ വെള്ളവസ്ത്രങ്ങൾ ധരിച്ച നേഴ്സുമാർ തലങ്ങുംവിലങ്ങും നടക്കുന്നതും “കരയാതിരിക്കൂ” എന്ന് രോഗികളെ ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നതും ശാസിക്കുന്നതും ഒക്കെ എനിക്ക് വളരെ പരിതാപമായി തോന്നി ആ സംഭവങ്ങൾ എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ വല്ലാത്ത അസ്വസ്ഥത സൃഷ്ടിച്ചു.

പണക്കാരെ നോക്കാൻ അധികാരികൾ വരുന്നു. വലിയവലിയ ഡോക്ടർമാർ വരുന്നു.

ചലം ക്ഷുഭകനായ വ്രണത്തിൽ മരുന്ന്വെച്ചു കെട്ടാൻ പാവപ്പെട്ട രോഗി നഴ്സിനെ എത്രപ്രാവശ്യമാണ് വിളിക്കേണ്ടിവരുക? മകുടത്തിലിരുന്ന മാണിക്കത്തെ നോക്കാൻപോയ ഞാൻ മണ്ണിൽ വീണുകിടക്കുന്ന മാണിക്കങ്ങളെക്കണ്ട് സഹതപിച്ചു.

ഞാൻ വാർഡുകൾതോറും നോക്കിനോക്കിവരുന്നതുകണ്ട സുന്ദരേശൻ—

“നാം മാണിക്കത്തെ കാണാനാണ് വരുന്നതെന്ന് എന്തെ ഓർമ്മിപ്പിച്ചു.”

രോഗം— അത് എത്ര കടുത്തതായാലും പാവപ്പെട്ടവക്ക് ബഡ്ജറ്റിനുള്ള ജന

റൽ ആശുപത്രിയിൽ, രോഗമില്ലെങ്കിലും പണക്കാർ ട്രസ്റ്റിമാർഡുകൾ നേടി എടുക്കുന്നു.

ഞങ്ങൾ മാണിക്കത്തിന്റെ മുറിക്കു പുറത്തേത്തി. അത് അകത്തുനിന്നും അടച്ചിരുന്നു. മുറിയ്ക്കു പുറത്തുനിന്നു കാവൽക്കാരനോടും അകത്തുനിന്നുവന്ന നഴ്സിനോടും സുന്ദരേശൻ സ്വയം പരിചയപ്പെടുത്തി.

“എന്റെ പേർ രംഗദർശി, ഹൈദരാബാദിൽ ഒരു വലിയ ഉദ്യോഗസ്ഥനാണ് ഞാൻ. മാണിക്കം എന്റെ ഒരു സുഹൃത്തു. തെലുങ്കിലാണ് സുന്ദരേശൻ സംസാരിച്ചിരുന്നത്.”

എന്റെ ഹൃദയം ശക്തിയായികിടിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു.

“ശരി, അകത്തു പോയ്ക്കാളോ.”

അകത്തു പഴയ പരിചയക്കാർ ആരെങ്കിലും ഉണ്ടാകുമോ എന്ന ഭയപ്രാടോടെയാണ് ഞാൻ സുന്ദരേശന്റെ പിന്നാലെ അകത്തേക്ക് ചെന്നത്.

ഭാഗ്യം. മാണിക്കത്തിന്റെ ഭാര്യയോ അച്ഛനോ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എനിക്ക് ഇതിനുമുമ്പ് പരിചയമില്ലാത്ത ഒരാൾ അപ്പോൾ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു.

ശോഷിച്ചു—ഒരു തുരുമ്പു കണക്കെ മാണിക്കം ഒരു കിടക്കയിൽ കിടക്കുന്നതുകണ്ടപ്പോൾ എനിക്ക് വേദനതോന്നി.

മാണിക്കം ആരെയും നോക്കുന്നില്ല. അനന്തതയിലേക്ക് കണ്ണുനട്ടു കിടക്കുന്നു. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് “എഴുമാനം പതിച്ചുണ്ടാ ദിവസം എന്ന്” വിളിച്ചുപറയുന്നുമുണ്ട്.

പിന്നെ “നഴ്സു” എന്നു വിളിച്ചു. ഒരു നഴ്സു ഓടിവന്നു. കൂടെ ഒരു ഡോക്ടറും.

“നിങ്ങൾക്ക് കുഞ്ഞുണ്ടോ?—” അവരോടായിരുന്നു ചോദ്യം.

അതു കേട്ട് അവർ ചിരിച്ചു. അവരുടെ ചിരി കണ്ടാൽ അത് സാധാരണ നടക്കുന്ന കാര്യമാണെന്നു തോന്നും.

“ഞങ്ങൾക്ക് കുഞ്ഞില്ല?— നഴ്സു പറഞ്ഞു.

“എങ്കിൽ എനിക്കുവേണ്ട,—” മാണിക്കം.

മാണിക്കത്തിന് ചിത്തഭ്രമമാണ്. അതെനിക്ക് മനസ്സിലായി.

സുന്ദരേശൻ മാണിക്കത്തിന് സമീപം (ശേഷം 46-ൽ)

മലയാളനോവൽസാഹിത്യത്തിൽ ഇന്നും ആരും കൈകാര്യം ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത ഒരു വിഷയമാണ് പ്രശസ്തസാഹിത്യകാരനായ

മലയാറ്റൂർ രാമകൃഷ്ണൻ

‘മുറ്റലപ്രഭു’വിൽ

കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നത്. ആദ്യതാം സസ്പെൻസ് നിറഞ്ഞ ഈ നോവൽ ഭയസംഭ്രമഭീതികളോടുകൂടിയ വായിച്ചുതീർക്കാനാവില്ല.

ജീവിതത്തിലെ അഭിശാപങ്ങൾക്കെതിരെ സ്വന്തം ആത്മബലംകൊണ്ട് അതിരാത്രം നടത്തിയ ഒരു ചെറുപ്പക്കാരന്റെ ഹൃദയസ്തർശിയായ കഥ.

ഉണ്ണികൃഷ്ണൻ

എഴുതുന്ന ലഘുനോവൽ

ഞാൻ

മലയാളനാട് വാരികയിൽ

ഉടൻ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുതുടങ്ങുന്നു

**കിരമുവയ
റിവിപ്പം**

ഒരു ചൊല്ലാഴ്ച സന്ധ്യക്കാണ് അയാൾ വന്നത്. വാസുദേവൻ ഇപ്പോഴും ഓർമ്മയുണ്ട്. വലുത്തയുടെ കട്ടിലിനടുത്താണ് ചിമ്മിനിവിളക്കിലെ കരി തുടക്കുകയായിരുന്നു. വന്നപാടെ അയാൾ തിണ്ണയിലേക്കുകയറി. തലയിൽ കെട്ടിയിരുന്ന തോർത്തഴിച്ച ദേഹമാരെ തുടച്ചുകൊണ്ട് വിളിച്ചു ചോദിച്ചു:

“വീട്ടുകാരെ — ഇവിടെയെവിടെ?”

കണ്ണും കാണാതെ ചെവിയും കേൾക്കാതെ അകത്തളത്തിലെവിടെയെത്തിക്കിടക്കുകയായിരുന്നു. വലുത്തയ്ക്കു മുമ്പാകെ

നന്നറിഞ്ഞു. അതെങ്ങനെയാണെന്ന കാര്യം ഇന്നും വാസുദേവൻ അത്ഭുതമാണ്. ദിവ്യമായൊരു സാമീപ്യം അറിഞ്ഞതുപോലെ കട്ടിലിൽനിന്നും തട്ടിക്കടഞ്ഞു എഴുന്നേൽക്കാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ട് വലുത്ത പറഞ്ഞു.

“എടോ — ദ്രോഹി — അദ്ദേഹം വന്നിരിക്കുന്നു. വാതുക്കലോട്ട് ചെല്ലൂ.”

എത്രദേഹം. കറുത്തു തടിച്ചു, കാളക്കാരനെപ്പോലെ തോന്നിച്ച അയാൾ വരാനായിലേക്കു കയറുന്നതും, തോർത്തഴിച്ച ദേഹം തുടങ്ങുന്നതും, തീരെ സംസ്കാരമില്ലാത്ത രീതിയിൽ അകത്തേക്കെത്തിനോക്കി വിളിച്ചു ചോദിക്കുന്നതുമൊക്കെ കണ്ടപ്പോൾ വല്ലാത്ത വെറുപ്പുതോന്നി. അതുകൊണ്ടാണ് ഒന്നും മിണ്ടാതിരുന്നതുതന്നെ.

വാതിൽക്കലേക്കു ചെല്ലാത്ത താമസം. അയാൾ ചോദിച്ചു:

“നീ ഏതാടാ കൊച്ചനെ? — ഇവിടെയെവിടെ വലുത്ത ഉണ്ടായിരുന്നല്ലോ. അവരെ നിയെ?”

ആ ചോദ്യവും സംസാരവും തീരെ പിടിച്ചില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് കനപ്പിച്ചു ചോദിച്ചത്:

“ആരാ? — എനിക്കു മനസ്സിലായില്ലല്ലോ? എന്തുവേണം?”

ചോദ്യം കേട്ട് അയാൾ ചിരിച്ചു. ചിരിച്ചെന്നുപറഞ്ഞാൽ ഒരുതരം മുഴങ്ങുന്ന ചിരി. ഒരു നിമിഷം നിശബ്ദമായിനിന്നാൽ ഇപ്പോഴും ആ ചിരിയുടെ മുഴക്കം കാതിൽ കേൾക്കാമെന്നു വാസുദേവൻ തോന്നി.

വല്ലാത്ത ദൂരമായിരുന്നു. വീട്ടിലാണെങ്കിൽ അന്നേരം മററാരുമില്ല. അമ്മ മാനാത്തു പോയിരിക്കുകയാണ്. അമ്മാവൻ ചുളഞ്ഞരുവുഷാപ്പിൽ കടിച്ചു ലക്കു കെട്ടുകിടക്കുകയായും.

പെട്ടെന്ന് തീരെ അപ്രതീക്ഷിതമായി അയാളുടെ ചിരി നിന്നു. കൂടുതൽ സൗമ്യനായിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

“തീരെ സമയമില്ല. അവർക്കെന്നെ കാണണമെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എനിക്കും.”

എന്താണയാളോടു പറയുക? മിണ്ടാട്ടമില്ലാതെ കിടന്ന വലുത്ത സംസാരിച്ചതുടങ്ങിയതുതന്നെ ഇന്നുചുക്കിത്താണ്. അതിനിടയിൽ ഇയാളെ എങ്ങനെ കാണണമെന്നുപറയുന്നു. അതല്ലെങ്കിൽതന്നെ ആരു

ചെന്നു ഇയാളോടു പറയാൻ? മാത്രമോ — വലുത്തയ്ക്ക് എന്തിനാണിയാളെ കാണണമെന്നു? അതല്ല പറഞ്ഞാൽ വല്ലതും വലുത്തയ്ക്കു മനസ്സിലാകുമോ. ഈ സംശയങ്ങളെല്ലാം ഉള്ളിന്റെ ഉള്ളിലേക്ക് അടിച്ചുപോവുകയായിരുന്നെന്നു വാസുദേവൻ ഇപ്പോഴുമറിയാം. എന്തൊരു വിധേയതപത്തോടെയാണ് അന്നയാളെ അകത്തേക്കു ക്ഷണിച്ചത്:

“വത്ര — അകത്തേക്കു വന്നാട്ടെ —”

അയാൾ അകത്തേക്കുകയറി. ഇരുട്ടു വീണിട്ടുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും അയാൾ നടന്നു കൃത്യമായി വലുത്തയുടെ കട്ടിലിനിറമ്പിൽ തന്നെ ചെന്നുനിന്നു. പെട്ടെന്നു കട്ടിലിനങ്ങി.

“വന്നോ?” വലുത്തയുടെ ശബ്ദം തന്നെയായിരുന്നോ അത്. പരുപരുത്ത, തീരെ ചെമല്ലാത്ത അവരുടെ ശബ്ദത്തിന് ഇത്രയേറെ ആർദ്രതയൊ. ഒരു

**കഥ
എസ്.മഹാദേവൻതമ്പി**

ജനം മുഴുവൻ കാത്തുവെച്ച ശബ്ദം ഒന്നിച്ചു പൊഴിഞ്ഞുവീണതുപോലെ. ഒരു ദീർഘനിശ്വാസം.

“വന്നു. ഞാൻ വന്ന!”

ഇത്രയുമായപ്പോൾ സഹിച്ചില്ല. വല്ലാത്തൊരു സാന്നിധ്യം. അയാളാരുമെന്നും അയാൾക്കു വലുത്തയുടെ അടുക്കലുള്ള കാര്യം എന്താണെന്നും ഒന്നറിയാതെ നിൽക്കുന്നു. വിളക്കുടക്കാനെന്നഭാവത്തിലാണ് കട്ടിലിറമ്പിലേക്കുചെന്നത്. ഇതിനിടയിൽ വലുത്ത കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. എന്തൊരു ശക്തിയായിരുന്നു അവരുടെശക്തിതന്നെ “എടോ ദ്രോഹി... ചെല്ലൂ വാതുക്കലോട്ട് ചെല്ലൂ!” അവിടെപ്പോയിരുന്നു നാമം ജപിക്കും”

രഹസ്യം അറിയാൻ കഴിയാത്ത നിരാശകൊണ്ടായിരിക്കാം അന്നു പെട്ടെന്നു ദേഷ്ടാവെന്നകാര്യം വാസുദേവൻ ഓർമ്മിച്ചു.

“ഇതാ — ഇരുട്ടുതെങ്ങനെ പോയിരിക്കും. ഞാൻ വിളക്കുനോക്കു — വിള

അഭിമാനത്തോടെ സൽക്കരിക്കുക!

റോയൽ കിംഗ് ടേയില
കേരളത്തിൽ എല്ലായിടത്തും വിൽപനശാലകൾ

മികച്ച തേയിലയുടെ നൂതന സാമ്രാജ്യം

MANUFACTURERS
ROYAL COFFEE WORKS KOTTAYAM

കൈയ്യിൽക്കൊണ്ട്?"

"വേണ്ടോ" അസഹ്യമായ ആ അലർച്ച അയാളിൽനിന്നാണ് കേട്ടത്. ഭീതിയോടെ മാത്രമേ ആ രംഗം വാസുദേവൻ ഇപ്പോഴും ഓർക്കാൻ കഴിയുന്നുള്ളൂ. എങ്ങനെ പുറത്തിറങ്ങി! ഓടി എന്തെങ്കിലും അജ്ഞാതമാണ്.

ചാണകംമെഴുകിയ ചുവരിൽ ചാരി കരേണമെന്നു. വല്ലാത്ത അണുപ്രായം. ഇത്രയേറെ ശക്തിയുള്ള ശബ്ദവുമായി വന്നിരിക്കുന്ന ഈ മനുഷ്യൻ ആരാണ്? ഒരു പക്ഷെ — ഒരു പക്ഷെ വലുപ്പനായിരിക്കുമോ — പണ്ടു കാളയെവാങ്ങിക്കാൻ പോയിട്ടു മടങ്ങിപ്പോയിരുന്ന വലുത്തയുടെ ഭർത്താവു. അദ്ദേഹം ഒരു കാളക്കാരനെപ്പോലെയാണിരിക്കുന്നതാണ് അത് പറഞ്ഞുതന്നിട്ടുള്ളത് — പക്ഷെ കാളയെ വാങ്ങാൻ പോയ വഴിയിൽതന്നെ അദ്ദേഹത്തെ ആരോ തല്ലിക്കൊന്നു പണം തട്ടി എടുത്തെന്നാണ് കേട്ടിരിക്കുന്നത് — എന്നാലും — ഇത് അദ്ദേഹമല്ലെങ്കിൽ പിന്നെയാരാണ് — ഓരോന്നും ചിന്തിച്ചു തടങ്ങിയപ്പോൾ തന്നെ യേശു കലൻ മരവിപ്പ് സിരകളെ തളത്തിയിരുന്നു.

വിടവുകളില്ലാത്ത ഒരു നീണ്ട നിലവിലിടമാണ് ഉണർന്നതെന്ന് വാസുദേവൻ റിയാം. എല്ലാം ഇടവിട്ടിട്ട് ഓടിപോകേണ്ടിയിരുന്ന ഒരു മനുഷ്യന്റെ തേങ്ങൽ പോലെയായിരുന്നു ആ കരച്ചിലെന്ന് വാസുദേവൻ പിന്നീട് തോന്നിയിട്ടുണ്ട്. അകത്തേക്കുചെന്നപ്പോഴേക്കും ആരൊക്കെയോ ഓടിപറക്കുകയായിരുന്നു. വിളക്കു തെളിച്ചു. ആകെ ബഹളമായി. വിതുമ്പുന്ന ബന്ധുക്കളെക്കൊണ്ട് വലുത്തയുടെ കട്ടിൽ ചൊരിഞ്ഞിരുന്നു.

ആ ബഹളത്തിനിടയിലും വാസുദേവൻ നോക്കിയത് അയാളെയായിരുന്നു. പക്ഷെ ഒരിടത്തും ഒരുമയത്തും ഒരുശബ്ദത്തിലും അയാൾ ഉളിച്ചിരിപ്പിലായിരുന്നെന്ന് വാസുദേവൻ ബോദ്ധ്യമായപ്പോൾ തേങ്ങിക്കൊണ്ടുപോയി. വലുത്ത മരിച്ച ദുഃഖമല്ല.

കരച്ചിൽ കേട്ടായിരിക്കും ആൾക്കൂട്ടത്തിലാരോ പറഞ്ഞു: "അന്ത്യകാലത്തു" അവൻമാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. "ആശബ്ദം ആരുടേതായിരുന്നെന്ന് തിരിച്ചറിയാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അല്ലെങ്കിൽ തന്നെ ആൾക്കൂട്ടം

കവിതകളും

— കുഞ്ഞുണ്ണി

പുവുണ്ടോ പുവുണ്ടോ പുത്തങ്ങാടി
പുവില്ല, പുവിനേക്കാൾനല്ലമുത്തൻകാ
പുവിനേക്കാൾനല്ലമുത്തോ
മണമുള്ളപുവിനേക്കാൾ നല്ലമുത്തോ
മധുവുള്ളപുവിനേക്കാൾ നല്ലമുത്തോ
എന്റെയീ വാഴനാരിൽകോർത്തു—

മാലയാക്കി—
ഒട്ടന്റെ കുഞ്ഞിക്കഴുത്തിലണിയുവാൻ—
പററുന്ന

പുവിനേക്കാൾനല്ലമുത്തോ
കൂമ്പിവിരിഞ്ഞിട്ട്
മിന്നിത്തെളിഞ്ഞിട്ട്
വാടിക്കൊഴിഞ്ഞിട്ട്
ചീഞ്ഞെളിഞ്ഞമ്പോഴു
പുരമെത്തിന്നെല്ലെമരത്തിനും—
വളമായിത്തീരുന്ന
പുവിനേക്കാൾനല്ലമുത്തോ

ട്ടത്തിൽ ആരുടെയും ശബ്ദം തിരിച്ചറിയാനാവില്ലെന്ന ഓർത്തു വാസുദേവൻ സമാധാനിച്ചു.

ബന്ധുക്കൾ വന്നപ്പോഴും, അമ്മയും അമ്മാവനും കരച്ചിൽ നിർത്തിയപ്പോഴും കർമ്മംചെയ്യാനിരുന്നപ്പോഴുമെല്ലാം ആ രഹസ്യം പറയാൻ നാക്കുയർത്തിയതാണ്. വാസുദേവന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ അത്ഭുതമായി അതിനും അവശേഷിക്കുകയാണ് — എന്തുകൊണ്ട് മറ്റുള്ളവരോട് പറയാതിരുന്നെന്ന്. ഒടുവേരും ആലോചിച്ചുനിന്നപ്പോൾ വാസുദേവൻ മനസ്സിലായി ഈ രഹസ്യമാണ് തന്നെ ജീവിപ്പിക്കുന്നതെന്ന്! അത് അയാൾ വന്നത് ഒരു ചൊവ്വാഴ്ചയല്ലെന്ന് ഒരുചൊവ്വാഴ്ച സന്ധ്യയ്ക്ക് —

—ooo—

പലപ്പോഴും

മാറിവെച്ചു മരണം. പോകാത്ത ഒരു യാത്ര. ഇന്ന് മെയ് പതിമൂന്നു. ഇന്നും പോയില്ലെങ്കിൽ ഇനി വരുന്ന അവധിക്കാലംവരെ അജ്ഞാതമായ ഒരു കറാബോധത്തിന് കാക്കണംതേടുന്ന മനസ്സ്. എഴുപത്തഞ്ചിലെ വേനല്ലാലം. വാർത്തയൊ വിരസദിവസങ്ങൾ. കടന്നുപോകുന്ന കാലത്തിന് കഥയിലെതു സ്ഥാനം? കാത്തിരുന്നവരെല്ലാം വിശ്വസിയായതല്ലെ കാലത്തിന്റെ കഥ.

ഈ കഥയിൽ നമ്മളിടത്? നമ്മൾ എന്നു പറയുമ്പോൾ ദിവാകരനും വസലെയുംമാത്രമുള്ള ഒരു ലോകമാണോ?—എങ്കിൽ എത്ര നന്നായതേ! കഴിഞ്ഞവർഷത്തെ പൊള്ളയായ സുഖംപോലെ, ദുഃഖംപോലെ ഒഴുകുന്നില്ല പുഴ. അപരാഹ്ണസൂര്യന്റെ ആനന്ദമുഖങ്ങളോടുവാങ്ങുന്ന മണലിറം. അവർക്ക് എന്തെങ്കിലും പറയാണമെന്നുതോന്നി. ദിവാകർ, എനിക്ക് ദാഹിക്കുന്നു.

പുഴയിൽ വെള്ളമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ— എങ്കിൽ മുങ്ങിമരിക്കും. അവൾക്ക് ചിരിവന്നു. ദിവാകർ, ഈ പുഴയെക്കുറിച്ച് എന്തു തോന്നുന്നു? എന്റെ മനസ്സുപോലെ. ദിവാകരനെന്നത് ഒരു മനസ്സ്. വറ്റി വരണ്ട പുഴപോലെ. അവൻ എന്തോ ഓർത്തിരുന്നു. എന്താ ആലോചന? അറേബ്യൻ പായലിനെപ്പറ്റി. വന്നുപോയ വർഷങ്ങളിൽ കരകവിഞ്ഞൊഴുകിയ പുഴ. ഒരു വിസ്തൃതിപോലെ; ഇല്ലായ്മപോലെ; ദിവാകരന്റെ മനസ്സുപോലെ. —പറിച്ചുവെച്ച വെളുത്ത പൂവുകൾ വാടി; ഒരു വേനല്ലാലസപ്തംപോലെ. പകൽമുഴക്കെ ഞാൻ മുറിക്കുള്ളിൽത്തന്നെ കഴിഞ്ഞു. ഒരു അതിഥി വന്നു. ഉഷ. വൈകുന്നേരം അവർ പോയതില്ലെന്ന നീ വന്നു. ദിവാകർ, എന്താ വരാത്തത്? വളർത്തുന്നായ മരിച്ചുപോയ ദുഃഖമാണോ?—നിന്റെ ജീവ്വി! ഞാൻ മരിച്ചാൽ ദിവാകർ കരയുമോ? ഈയിടെയായി നീ വരുന്നതും പോകുന്നു.

ന്നു. ഞാൻ കൂടുതലായി ഒറ്റപ്പെട്ടുപോകുന്നു. ദിവാകർ, ഒരു മനസ്സുവേണോ? അവൻ മണലിൽ വിരൽത്തുമ്പുകൊണ്ട് വികലചിത്രങ്ങൾ വരച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. എണ്ണമറ്റ ഏകാന്തതകളിൽ എഴുതിമാറ്റുന്ന അക്ഷരങ്ങൾ
VA
VAT
VATSA
LA
ദിവാകറിനെ ഞാൻ അങ്കിൾ എന്നു വിളിച്ചോടെ? വേണ്ടോ, പപ്പാ എന്നു മതി! പുഴപ്പുറപ്പിൽ മയങ്ങിക്കിടന്ന മഞ്ഞവെയിൽ മാഞ്ഞു. കരിമ്പാറകൾക്കകലെ, കാഴ്ചകൾക്കകലെ വെണ്മേഘങ്ങൾ ചുവന്നു. ദിവാകറിന് എന്താ പോകേണ്ടത്? ഇന്നല്ലെങ്കിൽ നാളെ അല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊന്നാൾ. അർത്ഥമൊരു ഒരു ഭീതിപോലെ, ആ ദിവസം ഒരിക്കലും വരില്ല എന്നപോലെ, ഉദിച്ചും അസ്തമിച്ചും. ദിവാകരൻ പോയി.

ചെറുകഥ — ടി. രാമദാസ്

നന്നും അറിയില്ല. ഇഷ്ടംപോലെതന്നെ. ഇത്തരത്തിലുള്ള നിന്റെ പോക്കുവരത്തുകൾ. ഞാനെന്നു പറയാൻ? എനിക്ക്. ഒന്നും കണ്ടില്ലാ, കേട്ടില്ലാ എന്ന് എത്രനാൾ നടിച്ചിരിക്കാനാകും? ഒരു കാഴ്ചക്കാരിയൊക്കെ ആയെങ്കിൽ! എത്ര ലാഘവത്തോടെ നീ ഓരോന്നും പറയുന്നു. എല്ലാം ഒരു നേരമോക്ഷം. സാരമില്ലായ്മ. നിന്റെ വേദാന്തം എനിക്ക് മടുത്തു. ഞാൻ വല്ലപ്പോഴും സങ്കല്പിക്കാറുണ്ട്;—ദിവാകർ സൂയ്ക്കെഡ് ചെയ്യുന്നതായി. നിറംമങ്ങിയ സാരിയുടുത്ത്. കരഞ്ഞുചിത്ത മുഖവുമായി ഒരു നാടകത്തിലെന്നപോലെ ഞാൻ—അതൊരു സുഖംപോലെ. നീ മരിച്ചാലും കിട്ടാത്ത അവസ്ഥ. എനിക്ക് കരച്ചിൽ വര

എല്ലാം ഇന്നലെ കഴിഞ്ഞതുപോലെ. കണ്ണിൽനിന്നും ഇനിയും മാഞ്ഞില്ല. —എത്ര ഓർത്തിച്ചിട്ടും നിലച്ചുകിട്ടാത്ത ഒരു മുഖം. ദിവാകറിന് എന്തുപറ്റി? അകലെ അകന്നുകൊണ്ട് ഇല്ലാതായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ചുളംവിളി. കടന്നുപോയി ഇത്രയായിട്ടും ഉള്ളിൽ വിട്ടുമാറാത്ത മുഴക്കം. ദിവാകരന് ഗാഢമായി ഉറങ്ങണമെന്നുതോന്നി. എത്രനേരമായി ഇവിടെ ഇങ്ങിനെ കിടക്കുന്നു. വരാത്ത ഇരയെക്കാളുത്ത്, ഇന്നയെക്കാളുത്ത് ചുരലിവിരിക്കുന്ന കാട്ടാളൻ പല്ലി. അതിന്റെ കൊഴുത്ത പുറം കണ്ടപ്പോൾ മനസ്സിലെങ്ങോ ചത്ത ഈയാം

പാറകളുടെ ചിറകുകൾ ഉതിർന്നുവീണു, പിടഞ്ഞു.

അമൃതാഴ്വരയിൽനിന്നു മണം തങ്ങിനില്ക്കുന്ന കലയിണ. ഫോട്ടലിലെ മുപ്പത്തൊന്നാം നമ്പർ മുറി. വിസംബർ പതിനെട്ട്. അകലെ കന്യാകുമാരിയിലെ കല്ലുകൾ തേങ്ങി.

ദിവാകർ, എന്താണ് ഒരു കഥയില്ലാക്കഥ പറയുവാനുള്ളത്? ഇനി ഞാൻ നിനക്കു ഒരു കാര്യമൊഴിവാക്കുമോ? നിന്റെ വാക്കുകൾ എനിക്ക് കാണാപാറം.

ഇത് ഒരു വിവരശൃംഖലയാണ്. ഇത് ഒരിടത്തും ചെന്നെത്തുകയില്ല. വ്യഥാ ഞാൻ ഈ പാഠാവരണത്തിൽ കല്ലെറിഞ്ഞതെന്തിന്?

—എന്തിന്? ഇന്നോഴിയിൽ കാല്പെരുമാറ്റം. പുറത്തു വാതിലിൽ ആരോ മുട്ടിവിളിച്ചു. ദിവാകരൻ എഴുന്നേറ്റില്ല. വാതിൽ തുറന്നില്ല. വാതിൽപ്പാളികൾക്കിടയിലൂടെ ഉറപ്പായി കവർ.

—പരിക്ഷ കഴിഞ്ഞു. എനിക്ക് ക്ലാസ്സ് കിട്ടുകയില്ല. അവസാനനിമിഷം ദിവാകർ, എന്താ മടിച്ചുകളഞ്ഞത്? പരിക്ഷ എഴുതാൻ? തോൽക്കുമെന്ന ഭയമില്ലാത്തതാണ്? നിന്റെ ഒരു സ്വഭാവം! നാട്ടിലേയ്ക്ക് ഞാൻ നാളെ പോവുകയാണ്. ദിവാകർ വേഗം വരു. ഒരുപാട് പറയാനുണ്ട്.

പുറത്തു സംഘംചേർന്ന കൂക്കിവിളി. നാട്ടിൽനിന്നും ആരെങ്കിലും സൂപ്പ് കേയ് സുരായി മടങ്ങിവരുന്നതിന്റെ വരവേല്ലായിരിക്കും. പെക്കേഷൻ കഴിഞ്ഞു പലരും തിരിച്ചെത്തിക്കഴിഞ്ഞു. ഇനി ഇന്നോഴിയിൽ അവസാനിക്കാത്ത കാല്പെരുമാറ്റം. സംഘഗാനം.

ആത്മാടിത്തറിലോരുന്നിഴയുന്നതിനെ ഉണ്ണിക്കോരുമുഴം— സാറാമേ—സാറാമേ—

പുറത്തു വീണ്ടും മഴയ്ക്ക് കോപ്പുളുന്ന അന്തരീക്ഷം. മുറിക്കളിൽ ഇരുട്ടുവീണു കഴിഞ്ഞു. ദിവാകരൻ കഠിനമായി വിശന്നു.

എപ്പോഴാണ് ഉറങ്ങിയത്? എപ്പോൾ ഉണർന്നു? ഉറങ്ങാത്തവർക്ക് എളുപ്പമുണ്ടാകും താൻ ഉറങ്ങുകയാവും.

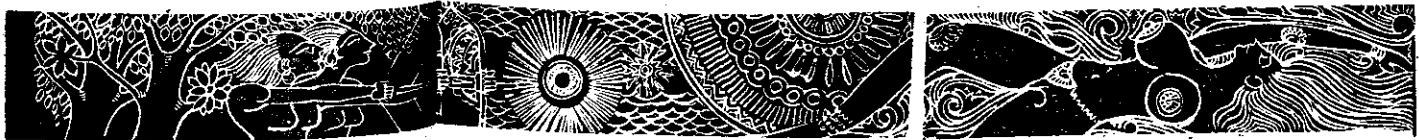
(ശേഷം 40-ൽ)

യാഗരക്ഷയ്ക്കായ് രാമ-
ലക്ഷ്മണന്മാരെക്കൂട്ടി-
യാഗിക്കുന്നു യോഗി-
സത്തമൻ വിശ്വാചിത്രൻ
താടകാവനം പുകി
മുവരും മുന്നോട്ടോരോ-
ചോട്ടുകളുറപ്പിച്ചു
പക്ഷിയും പരുങ്ങിയും.
ശാന്തമായ് കിടന്നൊര-
ക്കാനനമപസ്സാര-
ഭാന്തിലുടവസാനം
പട്ടക്കാടായ് മാറി
കൂരത ഫണം വിട-
ത്തുഴലവലിപ്പമുലാ-
മാരണം നിണമണി-
ഞ്ഞാഴ്ന്ന പദപദേ!
ആ വനങ്ങളെപ്പറ്റി കാ-
രില്ലല്ലോ വസന്ത കൂ-
യാവനാഴികൾ നിറ-
യ്ക്കാരില്ല കാമൻപോലും.
ഹിംസരനവതാരം
താടക, ധർമ്മത്തിന്റെ-
വംശവിപ്ലവംചെയ്തു
വായ്പോത്തി നിന്നു നീതി
രാക്ഷസിയൊരു ചിന്ത-
മാത്രമാണഹോരാത്ര-
കക്ഷിപുരണം മാംസ-
ക്ഷണം വിലക്ഷണം

പാവങ്ങൾ വഴിതെറ്റി-
വനവർ കൊടുങ്കാറ്റിൻ-
ഭ്രൂണങ്ങൾതൂഗങ്ങൾത-
ന്നസ്ഥികൾ കുന്നായ് കൂടി
ആയത്യാശ്ചര്യമെ-
ക്കണ്ടു കണ്ടുവെക്കുക
രാമനോടോതി മുനി-
നായകൻ സ്വരംതാഴ്ത്തി
“കാടിയു കണ്ടായോനി
കാമരൂപിണിയാകും
താടകായെങ്കിലും
വാണിട്ടും ദേശമല്ലോ!
അവളെപ്പേടിപ്പാതം
നേർവഴി നടപ്പിലാ
ഭവനവാസീജനം
ഭൂവനേശ്വര പോറ്റി!”
ധനപിയാം രാമൻചെറു-
താണൊലിയിട്ടു, കാട്ടു-
കണ്ടങ്ങളിലതു
മാറ്റൊലി മുററിക്കെട്ടു!
ഞെട്ടിയൊന്നക്കണ്ണമി?
ആരെന്റെയേകാന്തത-
തട്ടിമാറ്റുന്നു, ചാവ-
നിന്നെവൻ കൂട്ടിൽപെട്ടു?
പിന്നെയും കേൾക്കുന്നല്ലോ
ഞാണൊലി, നോക്കട്ടേ ഞാൻ
നന്നനനാരോ ഭാഗ്യ-
യത്തമാം വിരുന്നായി!

അലറിയിച്ചിട്ടുകൊ-
ണ്ടെത്തി താടക, കന്നി-
നടയിൽക്കൊന്നായ് മുൻ
“മാനഷ്യപ്പുഴക്കരേ.”
മുനി കല്പനകേട്ടു
രാവേൻ ശരമെയ്തു
മുൻ താടകോരസി
മൃത്യുനന്തനും ചെയ്തു!
ഈ വിധമധികാര-
ദൂർഗർവ്വുകാട്ടുന്നാകിൽ
സ്ത്രീവധം നിഷിദ്ധമ-
ല്ലെന്നു മാമുനി ചൊല്ലി.
“രാമനന്ദം ശരണതാഡിതാ
ഒസ്സുമേന ഹൃദയേ നിശാചരി
ഗന്ധവദ്യധിരചന്ദനോക്ഷിതാ
ജീവിതേശവസന്തീം ജഗാമസാ,
രാജിതന്മാരായ് രാമ-
ബാണത്താലനന്തരം
മാരിചസുബാഹുക്കൾ
താടകാതിരുമകൾ!

“വിയവങ്ങൾ കടന്നുപോയ” കൊണ്ടി
 ന്നാ ചിലർക്കു ഒരു മർദ്ദനമോവി
 ഞ്ഞു കൊടുത്തതായ സ്തോഹമാണ് അ
 ദ്വേഹം എന്നോടുകൂടുന്നതെന്ന് തോന്നി.
 വേദനയില്ലെന്ന ഹൃദയവുമായി ഞാൻ ക
 ഴിച്ചുകൊണ്ടു. എന്റെ പുഞ്ചിരികൊ
 ണ്ട് അദ്വേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിലെ
 ഇരുളടഞ്ഞ ഭാഗങ്ങളിൽ പ്രകാശം കലർ
 ത്തുവാൻ സാധിക്കുമെന്ന് അദ്വേഹം ചി
 ന്തിച്ചുകൊണ്ടു.

ഒരു ദിവസം ഞാൻ വായിച്ചുകൊണ്ടി
 രിക്കുകയാണ്. അമ്മയും മറ്റാരും അവിടെ
 യില്ല. എല്ലാപേരും വെളിയിൽ. ദേവ്
 റേഡിയോസ്റ്റേഷനിലേയ്ക്ക് പോകാനായി
 അതു വഴി വരികയാണ്. ഞങ്ങളുടെ വീട്ടി
 ന്നടുത്തുപിൻ നിൽക്കൊണ്ടു് അദ്വേഹം
 ചോദിച്ചു—

“സീത സ്മൃതിയിൽ പോയില്ലേ?”

“ഇല്ല”

“ഇവിടെയെല്ലാം?”

“ഇല്ല”

അദ്വേഹം ഇറയത്തുകയറി. എന്നോ വ
 ല്ലാത്ത ഒരു നോട്ടം; ഞാൻ വിറയ്ക്കുകയാ
 ണ്. അന്നുവരെ ഞാൻ ദേവിൽ കണ്ടിട്ടി
 ല്ലാത്ത ഒരു നോട്ടം: “സ്നേഹവും ക്രോധവും
 ജ്വലിക്കുന്ന കണ്ണുകൾ.” അദ്വേഹം എന്റെ
 കണ്ണു വന്നിട്ടു് ആഞ്ഞൊരുപിടി കേശ
 വദ്യവും ഞാനും തമ്മിൽ കെട്ടിപ്പിണർന്നു.
 അദ്വേഹം എന്നെ ആർത്തിയോടുകൂടി
 ചുംബിച്ചു ജീവിതത്തിലാദ്യമായി ഞാ
 നോരു പുരുഷന്റെ ചുംബനത്തിൽ അ
 മർന്നു. ശ്വാസം മുട്ടിക്കുന്ന ഒരു അന്തരീ
 ക്ഷം എന്റെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു. തുള്ളി
 കൾ ഒന്നൊന്നായി കവിൾത്തടങ്ങളിൽ കൂ
 ടിപ്പുകി, ഹൃദയത്തിന്റെ ദുർവഹമായ
 ഒരു തേങ്ങൽ എന്റെ കവിളിൽ ഒന്നുകൂടി
 ചുംബിച്ചിട്ടു് അദ്വേഹം പിടിവിട്ടു, റേ
 ഡിയോസ്റ്റേഷനിൽ പോകണ്ട സമയമാ
 യ്ക്ക് പോകട്ടെ. ഞാൻ നിശബ്ദം. അദ്വേ
 ഹം പോയിക്കളഞ്ഞു.

അന്നു രാത്രിയിൽ, ബഹുമാനിച്ചിര
 ന്ന എന്റെ ഗുരുവായ, ദേവ് എന്നി

ആദ്യത്തെ ചുംബനം തന്നിട്ടു് മറഞ്ഞു കയ
 ഞ്ഞു.

ആരെങ്കിലും കണ്ടുകാണുമോ എന്ന്
 ഭയം! ഞാൻ അതേ നിലയിൽ നിൽക്കു
 യാണ്. ഇങ്ങനെയാണോ പ്രേമമുണ്ടാ
 ന്നതു്? ആരോടുകിലും ഒന്നു പറയാൻ
 ഒന്നാരു തോന്നൽ. ഞാൻ വെമ്പൽകൊണ്ടു
 നില്ക്കുകയാണ്.

പ്രേമത്തെ പറ്റി യാതൊന്നും അറിഞ്ഞു
 കൂടാതിരുന്ന ഞാൻ പ്രേമമെന്ന മനോഹ
 ര സങ്കല്പത്തെ പറ്റി ബാലപാഠങ്ങൾ പ
 റിക്കാൻ തുടങ്ങുകയായി.

ലോകത്തിലെ ഒരു ശക്തിയ്ക്കും വേർപെ
 ടത്തുവാൻ കഴിയില്ലെന്ന ഭാവത്തിൽ അ
 ദ്വേഹം മാറോട്ടുപേർത്തു ചുംബിച്ചു്
 ഞാൻ ഓർത്തുപോയി.

ഉച്ചയായി ദേവ് റേഡിയോസ്റ്റേഷ
 നിൽനിന്നും വരികയാണ്. ഞാൻ വീട്ടി
 ന്നടുത്തു് ില്ക്കുന്നു. നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളോടെ
 അദ്വേഹത്തെ ഞാൻ നോക്കി. അദ്വേഹ
 ത്തിന്റെ കണ്ണുകളിൽ സ്നേഹത്തിന്റെ ജ
 ലകിരണങ്ങൾ ഒഴുകിയിരുന്നു. രണ്ടുപേർ
 നിശബ്ദമായി പിരിഞ്ഞു.

കേശവദേവ് വിന്റെ നിത്യകാമുകൻ

അമ്മയും അനുജത്തിമാരും വന്നു. വീ
 ടിൽ സംസാരവും ചിരിയും അദ്വേഹത്തി
 ങ്കും തുടങ്ങി. അതിലെ നായികയായ ഞാൻ
 പങ്കുകൊള്ളുന്നില്ല. അമ്മ ചോദിച്ചു—

“സീതാലക്ഷ്മി എവിടെ.”

“ഞാൻ വായിക്കുകയാണ്.”

അനുജത്തിമാർ രണ്ടുപേരും ഒപ്പം പഠി
 ഞ്ഞു—

“അഞ്ചാറുദിവസംകൊണ്ടു് വലിയ വി
 യനക്കാരായിയാണ്.”

എന്നിലുള്ള മാറ്റങ്ങൾ വീട്ടുകാരെ
 മൂന്ന് ഞാൻ പരസമായി ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു.

എപ്പോഴും ഞാൻ ഏകാന്തത ഇഷ്ടപ്പെട്ടി
 രുന്നു.

സ്ത്രീ പുരുഷന്റെ സ്വർഗ്ഗമേറാൽ ഉ
 ണ്ൻ ഗർഭിണിയാകുമെന്നു ഞാൻ വിശ്വ
 സിച്ചിരുന്നു. ഞാൻ ഭയന്നു. കേശവദേവ്
 എന്നെ തൊട്ടുകമാത്രമല്ല. ചുംബിക്കുക
 ടി ചെയ്തു. നിശ്ചയമായും ഞാൻ ഗർഭി
 ണിയാകാം.

മുന്നോട്ടുദിവസംകഴിഞ്ഞു. വയറ്റിൽ
 എന്തൊരോർ പോലൊരു തോന്നൽ, കാടി
 കളിമുറിയിൽ കയറി പാവാടതാഴ്ത്തി
 വയറുനോക്കി. ഗർഭംതന്നെ. ദിവസങ്ങൾ
 നീങ്ങുന്തോറും എന്റെ വയറും വലുതാകു
 ന്നതായി തോന്നൽ.

ഒരുദിവസം ശങ്കരൻ വന്നുപറഞ്ഞു
 സാറു വിളിക്കുന്നു എന്ന്.

കേശവദേവിൽനിന്നും എനിക്കു കിട്ടിയ

ആദ്യചുംബനം

—സീതാലക്ഷ്മിദേവ്

“ഞാൻ പോയി.”

ആക്കും ഒരു സംശയവുമില്ല. കൊച്ചു
 പെണ്ണ്, തുള്ളിച്ചാടിനടക്കുന്ന പ്രായം; മ
 ഹാനായ അദ്വേഹത്തിന്റെ വീട്ടിൽ ഈ
 പാവാടക്കാരിപെണ്ണ് പോയാലേതു്?
 മിണ്ടിയാലേതു്?

അദ്വേഹം ചോദിച്ചു—

“എന്താ എന്നെ ഭയമാണോ?”

“എന്നെ തൊടാതിരുന്നാൽ മതി.”

ദേവ് ചിരിച്ചുകൊണ്ടു് കസേരയിൽ
 നിന്നു് ചാടി എണ്ണിററു. എന്നെ അമർ
 ത്തിച്ചുംബിച്ചു.

ദേവ് പറഞ്ഞു—

“സീത എന്തൊരാൾ. കണ്ട ദിവസം
 മുതൽ മനസ്സിൽ എന്റെ സ്വന്തമാക്കിയി
 രുന്നു.

ഞാൻ മൗനമായിനിന്നു.

ആദ്യമായി അദ്വേഹത്തിന്റെ വീട്ടിൽ
 പോയപ്പോൾ കൂട്ടുകാരികളോടും എന്നോ
 ടുമായി എറിഞ്ഞുതന്ന ചോദ്യം. “ഭാവി
 വരൻ വായിച്ചിട്ടുണ്ടോ?” എന്നാണ് എ
 ന്നീക്കു ഓർമ്മവന്നു.

“സാറിന്റെ ഭാര്യവരുമ്പോൾ ഇവിടെ
 ബഹളമെന്താ?” ഞാൻ ചോദിച്ചു.

അദ്വേഹം പറഞ്ഞു—

“യാദൃച്ഛികമായി ഉണ്ടായ ഒരു ബന്ധ
 മാണതു്. അതിനുമുൻപുള്ള അവരുടെ
 ജീവിതം അത്രതന്നെ സുഖകരമായിരുന്നി
 ല്ല. ഞാൻ അവരുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതിനു
 ശേഷം ഒരുദിവസംപോലും സമാധാനപ
 രമായി കടുംബജീവിതം നയിച്ചിട്ടില്ല.
 ഞങ്ങൾ താമസിച്ചിരുന്ന വീട്ടിലിരുന്നു
 ഞാൻ എഴുതുകയോ, വായിക്കുകയോ ചെ
 യ്തിട്ടില്ല. എന്റെ ഏറ്റവും പ്രസിദ്ധമാ
 യ “കാടയിൽനിന്നു്” എന്ന നോവൽ
 ഞാൻ കൊല്ലത്തു് ഭേയ്യയുണിയൻ ആ
 ഫീസിബിളിന്നാണ് എഴുതിയതു്. അതു
 പോലെ അതുവരെയുള്ള എന്റെ എല്ലാ

സാഹിത്യസൃഷ്ടികളും പുറത്തെവിടെ എ
 കിലും പോയിരുന്നാണ് എഴുതിയിട്ടു
 ള്ളതു്.

എന്നിങ്ങുകിട്ടുന്ന പണംമുഴുവനും അവരു
 ടെ ജീവിതസുസ്ഥിരതയ്ക്കുവേണ്ടി ഞാൻ
 വിനിയോഗിച്ചു. നിലവും പുരയിടവും
 വാങ്ങി. വീടും ഉണ്ടായി. എല്ലാം ഉണ്ടാ
 യിട്ടും എന്റെ കടുംബജീവിതം എന്നിങ്ങു
 താങ്ങുവാൻ വയ്യാത്തവിധം ദുസ്സഹമായി
 രുന്നു. ഞാൻ ഓറയാനായ്തന്നെ ക
 ഴിഞ്ഞു.”

അദ്വേഹം പറയുന്ന ഓരോ കാര്യവും
 ഞാൻ ശ്രദ്ധയോടെ കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു.

ശങ്കരൻ വന്നുപറഞ്ഞു—

“കഞ്ഞിനെ അമ്മവിളിക്കുന്നു.”

ദേവ് ഞാനും അന്നു പിരിഞ്ഞു
 അമ്മപറഞ്ഞു—

“സാഹിത്യം എഴുതിയാൽ ജയിക്കുകയാ
 ല്ല. പുസ്തകമെടുത്തു പഠിക്ക. നിന്റെ ചാ
 ടും കുറച്ചു കൂടിപ്പോകുന്നുണ്ടു്.”

നേരം സന്ധ്യയായി. ഉറക്കം വരുന്നി
 ല്ല. “സീത എന്തൊരാൾ.” അദ്വേഹം

വളച്ചയുടെ കാലം- ക്യാൽഷിയം-സാൻഡോസ് കാലം

ഒരിക്കൽ വളച്ച നിന്നുപോയാൽ, എത്രതന്നെ ക്യാൽഷിയം കഴിച്ചാലും ബലമുള്ള പല്ലുകളും ഉറപ്പുള്ള എല്ലുകളും ഉണ്ടാകാൻ സാധ്യമല്ല.

ക്യാൽഷിയം ഗുളികൾ പതിവായി കഴിക്കുന്ന കുട്ടികൾ, അതു കഴിക്കാത്ത കുട്ടികളേക്കാൾ വേഗത്തിൽ വളരുന്നു എന്നും, കൂടുതൽ തൂക്കം വർദ്ധിക്കുന്നു എന്നും ശാസ്ത്രീയ പരീക്ഷണങ്ങൾ തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ശരിയാണ് വളരുന്ന കാലം, ക്യാൽഷിയം സാൻഡോസിന്റെ കാലമാണ്. ബലമുള്ള പല്ലുകളും ഉറപ്പുള്ള എല്ലുകളും ഉണ്ടാകുന്നതിനും വളരുന്നതിനും സഹായിക്കുന്നത് ക്യാൽഷിയം-സാൻഡോസ് ഗുളികൾ ആണ്. സി, ഡി, ബി എന്നിവ റാമിനകളാൽ സംപൂർണ്ണവും, റാസ്ബറിയുടെ സ്വാദും ഉള്ള ക്യാൽഷിയം-സാൻഡോസ് അതിരുകൾക്കാണ്. കുട്ടികൾ അതു വളരെ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു. ക്യാൽഷിയം-സാൻഡോസ്-സ്വിറ്റ് സർലണ്ടിലെ സാൻഡോസ് റിക്വസിറ്റിപ്പെട്ട അതിട്ടുള്ള, വോക്ത്തിലെ സമുന്നത ക്യാൽഷിയം ക്യാൽഷിയം സപ്ലിമെന്റേഷൻ ട്രസ്റ്റ്-ഡോക്ടർ ഡബ്ല്യു.ആർ. അയ്ക്രോയ്ഡ്, ഡോക്ടർ ബി. ജി. ക്ലൂസ് എന്നിവർ സമർപ്പിച്ച റിപ്പോർട്ട്.

നിങ്ങളുടെ കുഞ്ഞിന് കറഞ്ഞു 4 ക്യാൽഷിയം സാൻഡോസ് ഗുളികൾ ദിവസേന ആവശ്യമാണ്. ഓരോ ഭക്ഷണത്തിന് മുമ്പും രണ്ടു ഗുളികൾ വീതം

ക്യാൽഷിയം-സാൻഡോസ്

ബലമുള്ള എല്ലകൾക്കും ഉറപ്പുള്ള പല്ലുകൾക്കും

daCunha/CS/20 Q MAL

എത്രകൊണ്ടാണ് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞത്? മനുഷ്യചേതനകളെ സമർത്ഥിയാനുഭൂതി കൾകൊണ്ട് നിറയ്ക്കുന്നതല്ല പ്രേമം അദ്ദേഹത്തിന് എന്നോട്ട് പ്രേമമാണോ? അദ്ദേഹം എന്നിൽനിന്നും സമാധാനം കണ്ടെത്തുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടാകുമോ? ചിന്തകൾ കാട്ടുകയറുകയാണ്. ഒന്നും മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല.

പിറേദിവസം സ്കൂളിൽ പോയി ഏറ്റവും അടുത്ത കൂട്ടുകാരിയോടു പറഞ്ഞു. "കേശവദേവ് കത്തുതന്നു."

കൂട്ടുകാരി പറഞ്ഞു - "കേശവദേവ് എന്തുപ്രായമുള്ള ആൾ? സീത ചേറ്റുപ്രായമല്ലേ?"

ഞാൻ പറഞ്ഞു - "അതെനിക്കറിയില്ല. ദേവ് സാറിനെ എന്നിങ്ങും ഇഷ്ടമാണ്." ദിവസങ്ങളിൽ രണ്ടുമുതൽ കഴിഞ്ഞു.

വീണ്ടും റേഡിയോസ്റ്റേഷനിൽ പോകേണ്ടിവന്നു. ഞാൻ റേഡിയോസ് റേഷനിൽ പോകുന്നത് കേശവദേവിന് ഇഷ്ടമില്ലാതായിത്തുടങ്ങി.

ഒരു ദിവസം ശങ്കരൻ രഹസ്യമായി എന്നെ വിളിച്ചു - ഞാൻ അടുത്തേയ്ക്കു ചെന്നു. "സാറു ഒരു കത്തുതന്നു."

ഞാൻ കത്തു വായിച്ചു - "എന്റെ ചൊന്നോമനെ?" എന്റെ മാത്രമാണ്. ജീവിതത്തിന് യാതൊരു ലക്ഷ്യവുമില്ലെന്ന വിശ്വാസിച്ചിരുന്ന എന്നിങ്ങും ഒരു ജീവിതവും ഉണർവ്വു തന്ന നീ എന്നും എന്റെതായിരിക്കണം. എന്നും, എപ്പോഴും എന്നിങ്ങും കാണണം, മറുപടി തരണം.

കേശവദേവ് ഞാനുമായിട്ടുള്ള പ്രേമം വളർത്തുവാൻ. അദ്ദേഹം സുന്ദരനെന്നും ചെറുപ്പക്കാരനെന്നും, ആരോഗ്യവാനെനും എന്നിങ്ങും തോന്നി തുടങ്ങി.

ജീവിതവൈഷമ്യങ്ങളും വേദനകളും എന്തെന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാത്ത ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വേദനകളെ തുടച്ചുമാറ്റാൻ പരമാവധി ശ്രമിച്ചുതുടങ്ങി.

ഞങ്ങളുടെ പ്രേമം ചിലർ അറിഞ്ഞു തുടങ്ങി. അയൽക്കാർ പലതും പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. അർത്ഥസൂചകമായി ചിരിയ്ക്കുകയും ചെവിയിൽ തമ്മിൽ തമ്മിൽ പറയുകയും ചെയ്തു തുടങ്ങി.

അദ്ദേഹത്തെ എപ്പോഴും കാണണമെന്ന

തോന്നൽ എന്നില്ലുമുണ്ടായിത്തുടങ്ങി. എന്റെ തുള്ളിച്ചാടി നടന്നിരുന്ന ജീവിതം അവസാനിച്ചു. എന്റെ വീട്ടിലുള്ളവർക്കു സംശയമുണ്ടാകാതെ കറേ ദിവസം കൂടി ഞങ്ങളുടെ രഹസ്യങ്ങൾ നീണ്ടുപോയി.

ഞാനും അനുജത്തിമാരും കോവിലിൽ ആഴ്ചയിൽ ഒരിക്കൽ പോകുമായിരുന്നു. അതിനെ അദ്ദേഹം എതിർത്തുതുടങ്ങി.

ഒരു ദിവസം കോവിലിൽ പോകാൻ രണ്ടനുജത്തിമാരും തയ്യാറായി. ഞാനില്ല. എല്ലാപേരും എന്നോടു ചോദിച്ചു "നീ യാണല്ലോ ആദ്യം ഇറങ്ങുന്നത് ഇന്നെന്നാ വരാത്തത്?"

"ഞാൻ വരുന്നില്ല."

അവർ പരസ്പരം എന്തോ പറഞ്ഞു ചിരിച്ചു. അവർ രണ്ടുപേരായി കോവിലിൽ പോയി.

ചേട്ടന്റെ സുഹൃത്തുക്കൾ കാളേജിൽ നിന്നും വരാറുണ്ട്. അതിനെയൊക്കെ ദേവ് എതിർത്തുതുടങ്ങി.

ഞങ്ങളുടെ കാമ്പുണ്ടായി തന്നെ വാടകയ്ക്കു ഒരു വീടു കൊടുത്തിരുന്നു. അതു കൂടി ദേവ് എടുത്തു. എന്റെ സൗകര്യത്തിനു വേണ്ടിയും എന്റെ സുരക്ഷിതത്വത്തിനു വേണ്ടിയും എല്ലാം ആ വീട്ടിൽ ചെയ്തിരുന്നു.

ഞാൻ കേശവദേവിന്റെ നിയന്ത്രണത്തിലായി.

ഒരു ദിവസം ഞാൻ അമ്മയോടു പറഞ്ഞു - "അമ്മേ? കേശവദേവ് പറയുന്നു."

ഞാൻ ഈ വീട്ടിലെ വിളക്കാണ്." അനുജത്തിമാർ ചോദിച്ചു - "ഞങ്ങളോ?"

അമ്മ പറഞ്ഞു - "ദേവ് സാർ പറയുന്നതു ശരിയാണ്. അവർ ഇവിടത്തെ വിളക്കു തന്നെ."

അനുജത്തിമാർ ഒപ്പം പറഞ്ഞു - "നീ സന്ധ്യയാകുമ്പോൾ കേശവദേവിന്റെ വീട്ടിനടുത്ത് ചെന്നുനിൽക്കണം. നീ വിളക്കല്ലേ? ലൈറ്റിങ്ങേയാവശ്യമില്ല."

"നീങ്ങൾ പറയണം. ഞാനവിടെ ചെന്നിരിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു."

(തുടരും)

അനുകൂലതയിലും അനുസംഗിതത്തിലും കാല്പനികത, നൂതനബിംബങ്ങളുടെ ആവാഹനത്തിലും ശ്ലാഘാബിംബങ്ങളുടെ അനുസൃതിയിലും ആധുനികത—മണ്ടിന്റെയും അന്യോന്യസമ്മേളനത്താൽ സുരഭിലമാണ് ശ്രീ കെ. വി. രാമകൃഷ്ണന്റെ കവിത. “പുതിയ സാരഥി”യുടെ അവതരികയിൽ ശ്രീ. കെ. പി. ശങ്കരൻ അതിന്റെ വികാസപ്രക്രിയയിൽ വിരലുനയിട്ടുണ്ട്. വൈയക്തികമോ ആത്മനീഷ്ഠമോ ആയ താപത്തിൽനിന്നു വാൻ വീണ ഏറെപ്പ്രഭുക്കളുടെയും, മുതൽക്കൂട്ടിയുടെ മരണശേഷം അമാവൻ ഐശ്വര്യത്തോടെ ഭാഗ്യം വാങ്ങി അന്യനായ പേരിൽ മുത്തുമെന്നിയെ വെറും പൊള്ളകളായിപ്പോങ്ങിവിറച്ചു നിൽക്കുന്ന നാലഞ്ചൽപ്രാണികളുടെയും അമ്മയുടെയും ചിത്രമായ “ഉമിത്തീയ”. സഹധർമ്മിണി, ദുരയയാകിലും ഒരു തേങ്ങലായി എപ്പോഴും ചാരമയങ്ങുന്ന തേങ്ങലോടെ കഴിയുന്ന വിരഹി ശുഭദമ്പതികളോടു പറയുന്ന “സുമാനഷപർവ്വം.” ഇവയിൽ കൊടുപ്പിഞ്ഞുനിൽക്കുന്നത് ഗൃഹാതുരതയുടെ തിഷ്ണവും സൗമ്യവുമായ ഭാവവ്യതിരേകമാകുന്നു. ഒന്ന് ഒരു പ്രത്യേക വാരിയർത്തറവാട്ടിലോ, മറ്റൊരു ഒരു പ്രത്യേക ദാമ്പത്യത്തിലോമാത്രം ഒതുങ്ങി നിൽക്കാതെ പലേടത്തും പലക്കും പരിചിതാരവേലമാകയാൽ രണ്ടിലും സാമൂഹികമായ ഉള്ളടക്കം (social content) ഉണ്ട്. ഭാഷാപരമായ സാമൂഹിക വിമർശനത്തിന്റെ മുഴക്കമുള്ള ചില ഭാവഗീതങ്ങളും ശ്രദ്ധേയമാണ്. ധർമ്മഗ്ളാനിയിൽ അധർമ്മം മിരിട്ടന്റെ പാരഡൈസ് ലോസ്സിലെ മരണാനിമേഷോലേ ഫിറണ്ഡാക്കുന്നായി (ഫിറണ്ഡം = സർപ്പം) കണത്ത കാലടിവെച്ചു നടക്കുമ്പോൾ വാഗ്ദാനപ്രകാരമുള്ള പുനരവതരത്തിനു കാലമാണെന്ന് ആശ്രേയനാകെയുന്ന “വാമനാവതാരം”യും, “അമാത്യന്മാർ കരയും കണ്ണിനു കൊററിനരികെ കമ്പിളം കാട്ടിക്കടവത്തിരിക്കുന്ന” “പി. എൽ. നാരായണൻപുത്രം”, “കാററടിക്കിലുമണയത്ത നെയ്ത്തരിയായെൻ നാട്ടിലെന്നൊരു തേങ്ങുന്നി വന്നുദിച്ചിട്ടും” എന്നു വിതു

വുന്ന “മോഹദംഗം”യും, ഇരുപത്തഞ്ചുകൊല്ലംമുമ്പ് ഉൾക്കൊണ്ട ചങ്ങലവട്ടക്കളിലൂടെ ഉന്നിരങ്ങി ചേതനത്തുള്ളിൽ നിന്നു, വലിയകയറാണെന്നു വേദനിക്കുന്ന “യുഗസന്ധി”യുമെത്ര ഇവിടെ വിവക്ഷിതം. കഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ പറയൽത്തുളലിലെ നിത്യചരണവും.

പതചിന്നിച്ചുഴികത്തി—
ത്തിരയും വൻ മലരിയും—
മായ്ത്തളിച്ചു തടംതല്ലി—
ല്ലരക്കുന്ന മഹാകാല—
രധിരം — (വാമനാവതാരം)

എന്നിങ്ങനെ യതിയുടെ ദിക്കിൽവെച്ചു മുറിഞ്ഞു ഉരുത്തിരിയുന്ന പാദരശ്മിങ്ങൾക്ക് വിശേഷിച്ചൊരു താളലയമുള്ളതും പ്രസ്താവയോഗ്യമാകുന്നു.

ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ ധർമ്മസങ്കടങ്ങളാണ് ശ്രീ. ആർ. സനാതനൻപിള്ള

വെന്നി വാസുപിള്ള

കഥ പറയുന്ന, കവിയൊഴക്കുന്ന....വൈവിധ്യപ്രപഞ്ചങ്ങൾ!

യുടെ മുമ്പാകത്തെ സമാഹാരമായ “വിപ്രലംഭം”ത്തിലെ കവിതകളുടെയും ഉള്ളടക്കമെന്ന് അവതരികയിൽ ശ്രീ. എൻ. വി. കൃഷ്ണവാരീയർ സമർത്ഥിക്കുന്നു. കാത്തുനിൽക്കുന്ന കവിയേയും ഓടിക്കിതച്ചു തുണ പടത്തിന്റെ സന്തതികളേയും നിഷേധിച്ചു, നിന്താതെപോകുന്ന ഹാസ്സു പാസഞ്ചർ ജീവിതയാനത്തിലെ ഒരു സാധാരണ ധർമ്മസങ്കടമാണ് ഇതോടൊപ്പം ഒരു കടനകഥയും മിടഞ്ഞുചേർത്താണ് “വണ്ടിവന്നെങ്കിൽ.” യാനോൽക്കണ്ഠയിൽ കവിയാൽ നിഷേധിക്കപ്പെട്ടു ഒരാകുന്ന കച്ചുഴലിയിൽ കൊഴിഞ്ഞുവീണു കവിയെ നിരസിച്ച ഒരു ഹാസ്സു പാസഞ്ചർവണ്ടികയറി ചതഞ്ഞുതെങ്ങും.

ഒരു പുഞ്ചിരിയായി ജപാലയായ് കണ്ണിരായി—
ഒട്ടാകമാത്രംകൊണ്ടെല്ലാംകഴിഞ്ഞു കൊച്ചു ചെമ്പകപ്പൂവിന്റെ ചോര മുക്തൻ അന്തിമേഘങ്ങൾ തുടക്കുന്ന കഥ. ഭോഗചലലമായ ആധുനിക ജീവിതത്തിൽ “ജപാലയായ്” കൊടുങ്കാറ്റായഗ്നിമേഘമായ്” ഉഴറിത്രസിക്കുമ്പോൾ നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയ ഓടക്കുഴലിനുവേണ്ടി കവി ചേതന ദാഹിക്കുന്നതാണ് “കിർനാതം.” കലാശാലകൾക്കു കൊള്ളിവയ്ക്കുന്ന അയ്യേ തുവിദ്യാഭാഹത്തിന്റെ “ഗ്രീഷ്മം” ആധുനിക തലമുറയുടെ ഒരു മാനസികഭോഗത്തിന്റെ ഉദ്ദേശജനകമായ ചിത്രമാകുന്നു. കാടുകയറാത്ത ഭാവനയും ക്ഷിപ്ര സംവേദകമായ ഭാവവിഷ്കാരവും അനാവശ്യപദമേറ്റിന്റെ അഭാവവും ഉപലബ്ധിയാക്കുന്ന ശാലീനത “വിപ്രലംഭം”ത്തിൽ ഉടനീളം തെളിഞ്ഞുകാണാം. ആൻ പൂർവ്വിക്രമത്തിലാണ് ഇതിലെ കവിതകൾ കോർത്തിരിക്കുന്നത്.

പ്രതീക്ഷാഭംഗത്തെയും ദുരിതത്തെയും അധികരിച്ചു കഥിക്കുകയും ഭവിതവ്യത്യയുടെ തമസ്സിനു കട്ടി നല്കുകയും അനിശ്ചിതതപത്തിന്റെ വളഞ്ഞു പുളഞ്ഞ തുരങ്ക

ല്ലാത സംഭ്രാന്തിജനകമാക്കുകയും ചെയ്യുക എക്കാലത്തും കവിതകളുടെ ഒരു മനോരമ്യ വ്യാപാരമാണെന്ന് ഡോക്ടർ ജോൺ സൺ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ദുഃഖം ഒരു വൈകാരികാനുഭൂതിയെന്നതിലും കവിഞ്ഞു ഒരു ജീവിതദർശനമായി വളർത്തിയെടുത്തത് ഇറ്റാലിയൻ കവി ലിയോപ്പാർഡിയാണ്. ഇരുപതുവർഷംമുമ്പ് ഗോപുരം മൈഥാസികത്തിലെ എതാനും വിവർത്തനങ്ങളിലൂടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിത ആദ്യമായി മലയാളത്തിലേക്കു കടന്നുവന്നു. ഇതിനകം ചില മൗലികപ്രതിഭാശാലികളുടെ ആഭിമുഖ്യം ഈ സർണിയിൽ മലയാളകവിതയ്ക്കു ഒരു പുതിയ അഗാധത പ്രദാനംചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ശ്രീ. നെല്ലിക്കൽ

പുതിയ സാരഥി, വിപ്രലംഭം, വിരുപന്റെ പാട്ട്, My Ant Poems എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇവിടെ ചർച്ച ചെയ്യപ്പെടുന്നു.

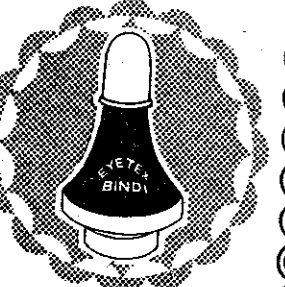
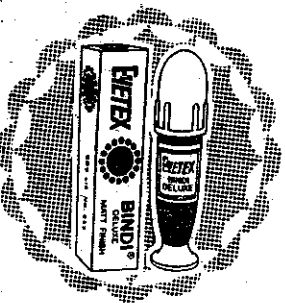
— മ: പ:

മുരളീധരന്റെ ദ്വിതീയസമാഹാരമായ “വിരുപന്റെ പാട്ട്” ഈ പ്രവണതയെ പ്രതിനിധാനംചെയ്യുന്ന ആരംഭഗീതത്തിലെ “നിരാലംബനിശ്ശബ്ദവിഷാദമാധുര്യമായ്” എന്ന സ്വരൂപസുചനപിന്നീട്ട് ഞാനെന്റെ നിശിമത്തിൽ വ്യക്തമാം കയങ്ങളിലുളിയിട്ടൊരു ദുഃഖമണ്ഡലായലയുടേ ഞാനെന്റെ വാനിൽ തിരഞ്ഞിട്ടെന്നെന്ദിക്കാത്ത താരകപ്പെണ്ണിൻ പ്രഭാപൂർണ്ണമാം മണിയറ്റ് ഞാനെന്റെ യാമത്തോടിലൊളിപ്പൂ, കാലത്തിനെ ഞാനെന്റെ ചിലന്തിനൂൽവലയിൽക്കുടുക്കണം! എന്ന് “ലയന”ത്തിൽ വികാസംതേടുന്നു. ദുഃഖത്തിന്റെ ഒരു ജപമാണ് “ദീർഘമായാത്ര” അവതരികാകാരനായ

ശ്രീ. വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പൂതിരിയ്ക്ക് ഇതിരി ആരാൻ ശങ്ക ജനിപ്പിച്ചത് ഗ്രന്ഥനാമം വഹിക്കുന്നതും വിശ്വാസനീ വൃത്തത്തിലെഴുതിയതുമായ കവിതയാണെന്ന് തോന്നുന്നു. ഏതായാലും അതിലെ ഭോകതശ്രീവാദനം ഹൃദയത്തിൽ അനുഭവനം സൃഷ്ടിക്കാൻ പര്യാപ്തമത്രെ. സാമാന്യമായ ഉള്ളടക്കത്തിൽനിന്ന് ഒട്ടൊന്നു വേർതിരിഞ്ഞു നില്ക്കുന്ന, ഉത്തരന്റെ സത്യാസമവതരിപ്പിക്കുന്ന “ഭീതി”യിലെ ഭാവപ്രകർഷം അനുഭവാദനീയമാകുന്നു.

ഭാരതീയരുടെ ഇംഗ്ലീഷ് കവിതയ്ക്കു ഇൻഡോ ആംഗ്ലീഷ് പൊയടി എന്നു നാഷകരണംചെയ്തത് ബോംബെ ഭാരതീയ വിദ്യാഭവനിലെ പ്രൊഫ. ഭൃഷൺ

ഐടെക്സ്
സൗന്ദര്യ സാധനങ്ങൾ

ARAVIND
LABORATORIES
MADRAS-600 033

AL-MAL 12

ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെതന്നെ
അകാലത്തിലത്തീർച്ച ഉമാഭവേശ്വരനാ
ണ് ഈ രംഗത്തു നടക്കട്ടെ ശ്രദ്ധേയനായ
കേരളീയൻ. മഹാകവി ജി. യുടെ ആശി
സ്സുകളോടെ കാൽവെക്കുന്ന ശ്രീ. വി. എ.
മുഹമ്മദ് "എന്റെ എറുമ്പുകവിതകൾ" -
my ant poems - എന്ന് പുസ്തകത്തിനു
പേരിട്ടിരിക്കുന്നത് ബോധപൂർവ്വമാണ്.
ഉള്ളടക്കങ്ങൾ ആകാശത്തിൽ അല്ലമാത്ര
മാണെങ്കിലും അവയ്ക്ക് അർത്ഥസംവഹന
ശക്തി അനല്ലമായുണ്ട്. ദംശനശേഷിയു
മുണ്ട്.

legs,
legs of crab
emerged from him
as i went
near him.

എന്നിങ്ങനെ തിളക്കവും മുർച്ചയുമുള്ള വാ
ക്കുകൾ ധന്യാത്മകമായി പ്രയോഗിക്കാൻ
കഴിവുള്ള ശ്രീ. മുഹമ്മദിന് ഇന്ത്യോ
ആംഗ്ലീയൻ പൊയടി രംഗത്തു തനതാ
യ ഒരു വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ മുദ്ര പതി
ക്കാൻ ഇടയാകുമെന്ന പ്രത്യാശിക്കാം.

1 പുതിയ സാരഥി - കെ. വി. രാമകൃ
ഷ്ണൻ; പ്രസാധകന്മാർ സാഹിത്യപ്ര
വർത്തകസഹകരണസംഘം, കോട്ടയം -
വില 3-00

2 വിപ്രലംഭം - ആർ. സനാതൻ
പിള്ള; വിതരണം, നാഷണൽ ബുക്ക്
സ്റ്റാൾ, കോട്ടയം - വില 2-50

3 വിരൂപന്റെ പാട്ട് - നെല്ലിക്കൽ
മുരളീധരൻ; വിതരണം, നാഷണൽ ബു
ക്ക് സ്റ്റാൾ, കോട്ടയം - വില 2-00

4 My ant poems - V. A. Moha
ammed. p. o. chandiroor; price 8-00

(32-ൽ നിന്നും തുടർച്ച)
ഇനിയും യാത്രയൊഴങ്ങുന്ന മനസ്സ്.
കാത്തിരിക്കുന്ന വീട്. പടിഞ്ഞാറിലെ
സംഘങ്ങൾ മയങ്ങിയിരിക്കാം.
പോകണമെന്നും പോകാതിരിക്കുകയും
ചെയ്ത സാഹചര്യങ്ങൾ. പുഴക്കരയിലെ
വേക്കരുമ്പുകൾ പുത്തിരിക്കാം. പുക്കളിൽ
കാട്ടുചിലന്തികൾ വലവിട്ടത്തിരിയരിക്കാം.
വസുല കാത്തിരുന്നു കല്ലായിരിക്കാം.
അതോ ദിവാകാനാണോ കല്ലായത്?

കിണ്ണ തുറന്നപ്പോൾ കാറ്റ് പോർട്ടി
ക്കോയിൽ എത്തിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഓഡർ
ലിയും തോട്ടക്കാരനും എവിടെയോയി?
ക്യാമ്പ് ക്കുമാർക്കിനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോ
യിരുന്നില്ലല്ലോ. അയാൾ എവിടെ?

ബന്ദുക്കൾ ഉച്ചത്തിൽ കരയുന്ന ശ
ബ്ദം കേട്ടു ദേവ ഇല്ലേ?
ക്യാമ്പ് ക്കുമാർ, ക്യാമ്പാഫീസിൽനി
ന്നും സാവധാനം ഇറങ്ങി വന്നു.

"ഗുഡ് മോണിംഗ്, സർ" എന്ന പതി
വുള്ള അഭിവാദ്യം ഉണ്ടായില്ല.

എന്തു സംഭവിച്ചു?

"സർ, - സർ -"

എന്തോ പന്തികേട്ടുണ്ട്.

"വാട്ട് ഹാപ്പൻഡ്, രവീ?"

"സർ, അമ്മ -"

"അമ്മ"

"മരിച്ചു" റോഡുകിൽ കിടക്കുന്നു.

"ഒങ്ങ്?"

അംബാസിഡർ കാറിന്റെ ബോണ
റിൽ കൈകളുമെത്തി, തലതാഴ്ത്തി നിന്നു.

ജില്ലാ പോലീസ് സൂപ്രണ്ട് സംഭവ
സ്ഥലത്തേക്കു പോയിട്ടുണ്ട് -

കുതിരവൻകുന്നിലെ ടി. ബി. യിലേക്ക്
ഒരാളെ അയച്ചിട്ടുണ്ട് - കളക്ടറെ വിവരം
അറിയിക്കാൻ.

പോലീസ് നായ്ക്കു തലസ്ഥാനത്തുനി
ന്നും എത്തിയിട്ടുണ്ടാവണം.

ക്യാമ്പ് ക്കുമാർ എന്തൊക്കെയോ പറ
ഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു.

"വൈഡർ!"

"ഉത്തരവ്!"

കാറ്റു നീങ്ങി. ക്യാമ്പ് ക്കുമാർ രവീ,
ഡ്രൈവറുടെ സമീപം ഇരിപ്പുറപ്പിച്ചു.
ഡ്രൈവറുടെ കൈകാലുകൾ വിറയ്ക്കുന്ന
ങ്ങായിരുന്നു.

ആക്സിലറേറ്ററിൽ അമർത്തി

പവിട്ടു -

വേഗത്തിൽ, കൂടുതൽ വേഗത്തിൽ -

എവിടെയെങ്കിലും ഇടിച്ചു മറിയട്ടേ -

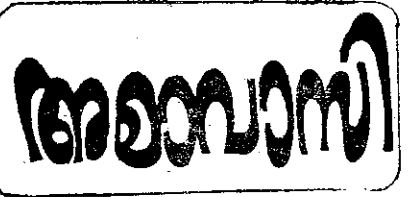
എനിക്കു മരിക്കണം.

ശരീരം, കഷണങ്ങളായി

നറുങ്ങിതെറിക്കണം -

അകലെവെച്ചുതന്നെ ഒരു ആൾക്കൂട്ടം ക
ണ്ടു. ഫോൺ ഉച്ചത്തിൽ ശബ്ദിച്ചുകൊണ്ടി
രുന്നു. ചർച്ചകളിൽ മുഴുകിനിന്നിരുന്നു

നോവൽ
പുറപ്പെട്ടു

എൻ. കൃഷ്ണൻനായർ

മുഖത്തുനിന്നും തുണി അല്പം മാറി. ഒന്നേ
നോക്കിയുള്ളൂ. ശവം തീനി മുറുമ്പുകളുടെ
നീണ്ട നിര - തിരിഞ്ഞു നടന്നു, ഒരു ക
സേരയിൽ ഇരുന്നു. കൈകൾക്കൊണ്ടു,
തല താങ്ങി. ആരോടും ഒന്നും സംസാരി
ക്കാൻ നാവുവെത്തിയില്ല.

"നീങ്ങിനീക്കിനടക്കാ, അവിടുന്ന് -
പറഞ്ഞാൽ കേട്ടില്ലേങ്കിലുണ്ടല്ലോ, ഇടിച്ചു
നിന്റെയൊക്കെ -"

മുന്നോട്ടു തള്ളിക്കയറ്റാൻ ശ്രമിച്ചു കറേ
പ്പേരെ, ഒരു ഫൈഡ് കോൺസ്റ്റബിളിന്റെ
നേതൃത്വത്തിലുള്ള കറേ പോലീസുകാർ
ലാത്തിച്ചുഴറ്റി ഓടി.

ഇൻക്വസ്റ്ററിപ്പോർട്ട്, പോലീസ്
സൂപ്രണ്ട് തന്റെനേരെ നീട്ടി, ആകെ ഒ

നം ഓടി നോക്കി.

“രതി” എന്നു വിളിക്കുന്ന ശ്രീമതി സ്വപ്നാമനോൻ — വയസ്സ് —

ആരോ കൊലചെയ്തു് അരുവിയുടെ തീരത്തു് ഇടുപാണെന്നു് “പഞ്ചായത്തുകാർ” ഏകകണ്ഠമായി അഭിപ്രായപ്പെട്ടുനോ — സബ്ജൻഡ്സ്കർ ആളുകളെ തള്ളി മാറ്റി മുന്നോട്ടുവന്നു്, ഉപചാരപൂർവ്വം അറിയിച്ചു.

“ആംബുലൻസ് റഡി, സർ—”

പോലീസ് സൂപ്രണ്ടും തന്റെ കൂടെ കാറിൽ കയറി.

“ആശുപത്രിയിലേക്കു് ഏതെന്നോ?”

“ഇല്ല. എല്ലാ ബംഗ്ളാചിൽ ഡ്രോപ്പ് ചെയ്തേക്കൂ.”

പകുതിയോളം ദൂരം പിന്നിട്ടപ്പോൾ, ആടോലനയിൽ മുഴുകിയിരുന്ന പോലീസ് സൂപ്രണ്ടു്, സ്വഗതമെന്നാണു് പറഞ്ഞു്:

“ടിസിസ് എ ക്ളിയർ കേസ്? ഓഫ് മർഡർ”

ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല.

അതു കണ്ടുപിടിക്കാൻ വലിയ കുറ്റാന്വേഷണവൈദഗ്ദ്ധ്യമെന്നും ആവശ്യമില്ലല്ലോ...

ബംഗ്ളാവിന്റെ മുററത്തു് ആരോക്കെയോ നിൽക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. പേഷ് സനൽ അസിസ്റ്റൻറ്, പരിശീലനം നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അസിസ്റ്റൻറ് കളക്ടർ കുമാരി സജയ, ഡിസ്ട്രിക്റ്റ് സെഷ്യസ് ആഫീസർ...

ആരുടേയും മുഖത്തു നോക്കിയില്ല “ഫാദർ-ഇൻ-ലാ, ഒൻപതു മണിക്കു് ഇങ്ങോട്ടു തിരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു് ഫോൺ ഉണ്ടായിരുന്നു” ആരാണു് അതു പറഞ്ഞതു്? പി. എ. ആനോ?

കട്ടിലിൽ പോയി വീണതുകാരും ഓർത്തുണ്ടു്—

“കൊലപാതകിയായ കളക്ടറെ കഴുവിലേറ്റുക”

ആയിരം കണ്ണുങ്ങൾ അലറിവിളിക്കുന്നു. റോട്ടറിപ്രസ്സിന്റെ അസുഖകരമായ ശബ്ദം. വെള്ളച്ചാട്ടംപോലെ പത്രങ്ങൾ ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഒന്നാംപേജിൽ, സ്വപ്നയുടെ നഗ്നമായ തൂതശരീരത്തിന്റെ വലിയ ഫോട്ടോ. സ്വപ്നയുടേയും ബിന്ദുചോളുടേയും തന്റെയും ചെറിയ ഫോട്ടോ

കൾ വേരേയും—

കളക്ടറുടെ ഭാര്യ കൊല്ലപ്പെട്ടു ചുവന്ന, വലിയ അക്ഷരങ്ങളിൽ തലവാചകം.

സ്വപ്നയായിരുന്നോ?

ഉപബോധനസ്സിൽ ഊളിയിട്ടുപോന്നിയിരുന്ന കുറ്റബോധത്തിന്റെ കമിളകലോ? സ്വപ്നം, യാഥാർത്ഥ്യമായി വന്നല്ലോ. ആതാസപ്പെട്ടു് കൺപോളക്സ് തുറന്ന പ്ലോൾ, ഡോക്ടർ ശരത്ചോഹനനും ഡി ഐ ജി. സത്യനാഥും ശ്രീധരനേനാനും മുറിയിലുണ്ടെന്നു മനസ്സിലായി. ഭടനാൻ ഏതോ പറയാൻ ഒതുങ്ങി. വാക്കുകൾ വിമിശിച്ചപ്പോൾ വഴങ്ങി.

നിശ്ശബ്ദത ഭേദിച്ചതു് ഡോക്ടറായിരുന്നു.

“ഞാൻ ഇറങ്ങട്ടേ ആരും ഭയപ്പെടുത്തരുതു്. ലെറ്റർ ഫിം ബ്രിത്സം ഫ്രഷ് എയർ”

ഡി. ഐ. ജി. ഒഴികെ മുറിയിലുണ്ടായിരുന്ന മറ്റൊല്ലാവരും ഇറങ്ങു് പ്ലോയി—ശ്രീധരനേനാൻ ഉൾപ്പെടെ.

ശക്തിയായി കുറങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്ന സി ലിംഗ് ഫാനിൽ തുറിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടു കിടന്നു. ഉത്സവം കഴിഞ്ഞു് ആളൊഴിഞ്ഞ അമ്പലപ്പുറമ്പുപോലെ ശൂന്യമായിരുന്നു, മനസ്സു്—

ഡി. ഐ. ജി. എന്തൊക്കെയോ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു—

“ഇതു് ഒരു കൊലപാതകക്കാരെന്നു തീർച്ച

വയററിലും ശ്വാസകോശത്തിലുമൊന്നും അരുവിയിലെ വെള്ളം അല്പംപോലും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. “പോസ്റ്റ്മോർട്ടം” നടത്തിയ പോലീസ് സർജ്ജൻ പ്രഫസർ ഗുരുദേവന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ, രാത്രി പതിനൊന്നുമണിക്കും രണ്ടുമണിക്കും ഇടയ്ക്കായിരിക്കണം, കൊല നടന്നതു്. ക്ളബിലെ ഡിനറിനു സർവ്വ് ചെയ്ത ആഫാരം, ദഹിക്കാതെ ആമാശയത്തിലുണ്ടായിരുന്നു മിസ്സിസ് മേനോൻ ധാരാളം മദ്യപിച്ചിരുന്നുവെന്നു തോന്നുന്നു. ഈ കേസ്സു് തെളിയിക്കാൻ ഒട്ടും ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടായില്ല. കേസന്വേഷിക്കാൻ ഏറ്റവും വിദഗ്ദ്ധരായ അന്വേഷണോദ്യോഗസ്ഥന്മാരടങ്ങുന്ന ഒരു സംഘത്തെ അയക്കുന്നുണ്ടെന്നു്, അല്പമുറു് ഫോംചിനിസ്റ്റുമായി സംസാരിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

ലോക്കൽ പോലീസ് ഓഗസ്ഥന്മാരെക്കൊണ്ടു് കേസ്സു് അന്വേഷിപ്പിക്കുന്നതു് ശരിയല്ലെന്നാണു് പൊതുവേയുള്ള അഭിപ്രായം...

കാട്ടുതീപോലെ വാൽനാട്ടു മുഴുവൻ പരന്നു.

അട്ടുത്തടിവസം അസംബ്ളിയിൽ “സ്വപ്നകൊലക്കേസ്സി”നെപ്പറ്റി ഒരു അടിയന്തിരപ്രയോജനം അവതരിപ്പിക്കാൻ പ്രതിപക്ഷം ശ്രമിച്ചു.

“കുറ്റവാളികൾ ആരായിരുന്നാലും ശരി, അവർ ആവുന്നത്രനേരത്തേ കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടു്.”

അഭ്യന്തരവകുപ്പുമന്ത്രി നൽകിയ ഉറപ്പിന്റെയും വിശദീകരണത്തിന്റെയും വെളി

ച്ചത്തിൽ, സ്പീക്കർ അടിയന്തിരപ്രമേയത്തിനു് അനുമതി നിഷേധിച്ചു. സഭ ഗുണങ്ങളുടെ വിളനിലമായിരുന്നു സന്ദർശനമായ സ്വപ്നയെന്നു് പ്രതിപക്ഷനേതാവു് കണ്ടെത്തിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. സ്വന്തം ഭാര്യയെപ്പോലും മൃഗീയമായി കൊലചെയ്യാൻ മടിക്കാത്തവരാണ്, ഭാണചക്രം തിരിയ്ക്കുന്ന ഉന്നത ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെന്ന് പ്രതിപക്ഷനേതാവു് ധർമ്മരോഷത്തോടെ പ്രഖ്യാപിച്ചപ്പോൾ, പ്രതിപക്ഷബന്ധുകളിൽനിന്നും “ഷെയിം”വിളികൾ മുഴങ്ങി. കാറ്റു് എങ്ങോട്ടാണു വീശുന്നതു് എന്നതിനെപ്പറ്റി വ്യക്തമായ സൂചന കിട്ടി. പക്ഷേ, അതു ഒരു കൊടുങ്കാറ്റായി ഗതാവിപ്രാപിക്കുമെന്നും ആ കൊടുങ്കാറ്റു്, ത

പ്രമതി സംസ്ഥാനത്തിൽ പ്രഖ്യാപിച്ച
“ശ്രീമതി സപ്താമേനോൻറെ ഘാതകൻ ഇരുപത്തിയഞ്ചു മണിക്കൂറിനകം അറസ്റ്റുചെയ്യപ്പെടും. ബഹുമാനപ്പെട്ട അംഗങ്ങൾ ഇക്കാര്യത്തിൽ ഉൽക്കണ്ഠപ്പെടേണ്ട കാര്യമില്ല. കേസിലെപ്പറ്റിയുള്ള കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ പരസ്യമാക്കുന്നത് പല കാരണങ്ങൾകൊണ്ടും ശരിയല്ല. കേസന്വേഷണത്തെ ആതു പ്രതികൂലമായി ബാധിച്ചുകാണും ഇടയുണ്ട്.”

മന്ത്രിയുടെ പ്രഖ്യാപനം നീണ്ടുനിന്ന രോഷാലക്ഷണമാകുകയാണ്, സഭ സമാഗതം ചെയ്തത്. അടുത്ത പ്രഭാതത്തിനു മുൻപ് അതു സംഭവിച്ചു. ശ്രീമതി സപ്താമേനോൻറെ “ഘാതകൻ” അറസ്റ്റുചെയ്യപ്പെട്ട ശ്രീദേവരാജമേനോൻ, ഐ. എ. എസ്. കളക്ടേഴ്സ് ബംഗളാവിൽ നിന്നും പോലീസ് സ്റ്റേഷനിലേക്ക്—

(തുടരും)

—o—

വിളക്കിനുമാത്രമോ ചുവപ്പ്

(24-ൽ നിന്നും തുടർച്ച)

ചെന്നിരുന്നു വളരെ രഹസ്യമായി ചോദിച്ചു:

“എന്നെ മനസ്സിലായോ?—

ഉടനെ മാണിക്കത്തിന്റെ പ്രതികരണം ഇങ്ങിനെയായിരുന്നു.

“ഇടിയൊ.”

സുന്ദരേശൻ വളരെ അടക്കത്തിൽ പറഞ്ഞു:

“ജയശ്രീ വന്നിരിക്കുന്നു.—”

“ജയ. ജയ.” എന്നു മാണിക്കം ഒന്നു രണ്ടുതവണമന്ത്രിച്ചു.

എനിക്ക് സങ്കടം അടക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല എങ്കിലും ഞാനെന്ന് നിയന്ത്രിച്ചു. അപ്പോൾ അവിടേക്ക് ഒരു ഡോക്ടർവന്നു.

“മാണിക്കത്തിന് സപ്താമേനോൻറെ ഘാതകൻ വീണ്ടുകിട്ടും ഡോക്ടർ?”— സുന്ദരേശൻ അഭ്യർത്ഥിച്ചു.

“വ്യക്തമായി പറയാൻ കഴിയില്ല. കൃത്യം ചെയ്യണം ചെയ്യണം വിയക്ഷം. പിന്നീട് ചില മണിക്കൂറുകൾ ഒരു ശരാശരി നെഷ്യറൈപ്പോലെയെ ചെയ്യാനും. രണ്ടു മൂന്നു ദിവസത്തിലൊരിക്കലേ ഇങ്ങനെ സംഭവിക്കുകയുള്ളൂ.”— ഇതു മൂന്നു പറഞ്ഞിട്ട്

ഡോക്ടർ പോയി,

ഞങ്ങൾ ആശുപത്രിയുടെ പടിഞ്ഞാറേ കൽ ഇറങ്ങിപ്പോകുമ്പോൾ, കത്തുകൊണ്ടു വന്ന അതേ കോൺസ്റ്റബിൾ ഞങ്ങൾക്കെതിരെവന്നു.

സുന്ദരേശനെ മനസ്സിലാക്കിയ അയാൾ വിളിച്ചു:

“സാർ.”

“ശ്—ചുമ്മാതിരിക്കൂ. നി എവിടെ പോകുന്നു?”— സുന്ദരേശൻ.

“മാണിക്കം സാറിനെ കാണാൻ വേണ്ടി ഞാൻ പോകുകയാണ്.”—അയാൾ.

“വേണ്ട, നി എന്നോടൊപ്പം വാ.”— കോൺസ്റ്റബിളിനേയും ഞങ്ങളോടൊപ്പം കാറിൽ കയറ്റി.

അയാളെ ജോലിക്ക് നിറുത്തിയാൽ അപ്പോഴപ്പോൾ മാണിക്കത്തിന്റെ കാര്യങ്ങൾ അറിയാൻ കഴിയും എന്നതുകൊണ്ടാണ് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയത്.

“മാണിക്കത്തിന് എപ്പോഴാണ് ഈ അസുഖമുണ്ടായത്?”— കാറിൽ പോകുമ്പോൾ സുന്ദരേശൻ കോൺസ്റ്റബിളിനോടൊന്നിച്ച്.

ആരു മാസമായി.”

“സ്വർഗ്ഗത്തിലായിട്ടാണ് ഇങ്ങിനെ വരില്ല. ഇതിനു പിന്നിൽ മറ്റൊരന്തോ കാരണമുണ്ടാകും?— സുന്ദരേശൻ.

“അതെ സാർ.” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു ഞങ്ങളിലേക്കു ഒരു സംഭവം കോൺസ്റ്റബിൾ വിശദീകരിച്ചു.

അത് എന്താണെന്നറിയുമോ സാർ? വിവാഹദിവസം മുതൽ തന്നെ ഒന്നോ വുമായി യാതൊരുവിധ ലൈംഗികബന്ധങ്ങളിലും ഇടപെടാത്ത ജാനകി ഗർഭിണിയാണത്രെ! അത് മാണിക്കത്തിന്റെ കണ്ണാണെന്നവർ സ്ഥാപിച്ചത്രെ

(തുടരും)

—വിവ: കടവിൽ ശശി

പതിനേഴ്

ആഭാസചിത്രങ്ങൾ വിറുക്കുന്ന ലാഭംകൊണ്ടുമാത്രം അതിന്റെ ഉടമകൾ സമൃദ്ധമാവുന്നില്ല അതിനാൽ വഴിയരികിലുള്ള ബുക്ക്സ്റ്റാളുകളിൽനിന്നും അവ വാടകയ്ക്കു കൊടുക്കപ്പെടുന്നു.

ഒരു സെറാ ചിത്രങ്ങൾ റോഷ് ചക്കവരം വയ്ക്കുന്നമേളിൽ അഞ്ചുരൂപ കൊടുത്താൽമതി.

നാവികർക്കും സഞ്ചാരികൾക്കും നമ്മാ നിക്കപ്പെടുന്ന ക്യാമറകൾ ഓരോന്നിനും ആയിരത്തി ഇരുനൂറു രൂപ വിലവരും. ഒരു ക്യാമറയോടൊപ്പം ഏകദേശം തൊണ്ണൂറു ചിത്രങ്ങൾ ഇന്ത്യയിലേക്കു കളക്കത്തു നടത്തുന്നതിനാൽ ഈ സഞ്ചാരിമാർക്കു് ഒരു നഷ്ടമാവുന്നില്ല ഓരോ സെറാ ചിത്രങ്ങളിൽനിന്നും അവയുടെ ആയിരക്കണക്കിനു പ്രതികൾ തയ്യാറാക്കി വില്പിക്കുന്നു. അങ്ങിനെ കിട്ടുന്ന ലാഭത്തിന്റെ വളരെച്ചെറിയൊരു ഭാഗം മാത്രമേ ക്യാമറയുടെ വിലയായി നൽകേണ്ടതുള്ളൂ.

ഇന്ത്യയിലെ തുറമുഖനഗരങ്ങളിൽ ആഴ്ചതോറും വിദേശങ്ങളിൽനിന്നും വരുന്ന ആഭാസചിത്രങ്ങൾ ആയിരക്കണക്കിനു ഇറക്കുമതിചെയ്യപ്പെടുന്നു. ആപത്യത്തിനു ചിത്രങ്ങളെടുത്തുകഴിഞ്ഞാൽ നെഗറ്റീവ് ഓരോന്നും പത്തുരൂപയിൽ കുറയാത്തുള്ള വിലയ്ക്കു് ഇന്ത്യയിലുള്ള മറ്റു പ്രദേശങ്ങളിലെ കച്ചവടക്കാർക്കു വില്പിക്കുന്നു.

ഈ ആഭാസചിത്രങ്ങൾ വരുന്നത് റോഷ്കാംഗ്, ജപ്പാൻ, പോർട്ടുഗീസ്, ഫ്രാൻസ്, മാഴ്സിഡെസ്, ലണ്ടൻ, കോപ്പൻഹേഗൻ, സ്റ്റോക്ക് ഹോം, ഹാംബർഗ്, അമേരിക്ക തുടങ്ങിയ സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നും “വിപുലവും വിചിത്രവും”മായ ഈ ലോകത്തിലെ മറ്റു “ഫൻ — സ്റ്റോട്ട്”കളിൽ (fun — spot) നിന്നുമാണ്.

ഇത്തരം ചിത്രങ്ങളെക്കാൾവേണ്ടി നിന്നുകൊടുക്കുന്നവർ ആരാണെന്നറിയാമോ? അവർ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ നേടിയിട്ടുള്ള പ്രൊഫഷണൽ വേൾക്കളല്ല. ചുറ്റിക്കറ

ങ്ങിരിക്കുന്ന ഹിപ്പിസ്റ്റുകളും നൃത്തകാരും അതുപോലെയുള്ളവരാണ്. നിർമ്മാണകൾ അവരുടെ ചിത്രങ്ങൾ സ്വന്തം നാട്ടിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കുകയില്ലെന്നു വിദേശങ്ങളിലേക്കു കയറ്റി അയയ്ക്കുകയേ ചെയ്യുകയുള്ളൂവെന്നും ഉറപ്പു കൊടുക്കുന്നു.

ലോകമെമ്പാടും ഇവിടെ സഞ്ചരിക്കുന്നവരിൽ പലപ്പോഴും ആഭാസചിത്രങ്ങളുടെ ഏകദേശം ഏറ്റവും വലിയ സംഖ്യയായ സുന്ദരികളെ എനിക്കു സ

കൊളാബാവാല

ഹരയനത്തിനു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നതാണെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഏറ്റവും വലിയതാണത്രെ പൈസാപോലും ഞാൻ ചെലവഴിക്കേണ്ടതില്ലെന്നുള്ളതാണ്. മാത്രമല്ല, ഒരു ചെറിയ തുക പ്രതിഫലമായി എനിക്കു ലഭിക്കുകയും ചെയ്യും. എന്നിരുന്നാലും അതിനു രണ്ടു വ്യവസ്ഥകളുണ്ടായിരുന്നു. ഞങ്ങളുടെ സംയോഗാവസരത്തിൽ ഫോട്ടോഗ്രാഫർ കൂടിയുണ്ടായിരിക്കണമെന്നും അയാൾ സജീവരായിചിത്രങ്ങൾ എടു

വിവർത്തകൻ

എം. ജി. കെ. നായർ

കേരളത്തിലെ ആ രണ്ടു വ്യവസ്ഥകൾ.

ഇപ്പോഴുള്ള യുവതികളെ സ്വയം തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതാണ് എന്നിരിക്കിലും അതിനാൽ ഈ നർദ്ദേശം ഞാൻ നിരസിച്ചുവെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

അശ്ളീലപ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളും ചിത്രങ്ങളും മറ്റും ലോകത്തിന്റെ എല്ലാ ഭാഗത്തേക്കും തപാൽവഴി അയച്ചുകൊടുക്കുന്ന ഒരു സ്ഥാപനം ഡന്മാർക്കിലെ കോപ്പൻ ഹോഗനിലുള്ളതായി പൊലീസ് അന്വേഷണത്തിൽ തെളിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഈ “കുളുബ്ബിന്റെ” ഉപജ്ഞാതാക്കൾ ചില ഇംഗ്ലീഷുകാരും അമേരിക്കക്കാരാണത്രേ. ഇതിന്റെ ഒരു ശാഖ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ മിഡിൽ സെക്സിംഗ് (Middlesex) ഉണ്ടായിരുന്നു. കുളുബ്ബിന്റെ പ്രവർത്തനരീതി അനീതരസാധാരണമാണ്. ലോകത്തെങ്ങുമുള്ള കുളുബ്ബന്മാർക്ക് കള്ളപ്പേരിൽ അശ്ളീല സാധനസാമഗ്രികൾ അവർ പോസ്റ്റുവഴി അയച്ചുകൊടുക്കുന്നു. നിയമത്തിന്റെ പിടിയിൽ പെടാതിരിക്കാനും വരിക്കാരെ നിയമമനുപടിയിൽനിന്നും രക്ഷിക്കാനും ഈ രീതി സഹായകരമാണ്.

ബഹുദശലക്ഷക്കണക്കിനു രൂപയുടെ ഒരു വൻവ്യവസായമായി ഇന്ന് അശ്ളീലവ്യാപാരം വളർന്നിരിക്കുന്നു. പാപവ്യാപാരികൾ അതു സാദ്ധ്യമാക്കിത്തീർത്തിരിക്കുന്നു.

എവിടെ അന്വേഷിക്കണമെന്നറിയാമെങ്കിൽ ആർക്കും ഇപ്പോഴാലെ അശ്ളീലസാധനങ്ങൾ വാങ്ങാൻ സാധിക്കും—ഇന്ത്യൻ ലൈംഗികചരിത്രസാഹിത്യം മുഴുവൻ കൈയടക്കാം. ബോംബെയിൽ സെക്സ് ജീവദാതാവാണ്—ഒരു ശക്തിയേറിയ നിലയിൽ, കലയെന്ന നിലയിൽ അതൊരു പഴയ, വളരെ പഴയ, കഥയാണ്. പ്രാചീനഭാരതത്തിൽ പരിശീലിച്ചുപോന്നതും ഇന്നു പരിശീലിക്കുന്നതുമായ സെക്സിന്റെ വിവിധരൂപങ്ങൾ കല്ലിലും ഓടിലും തടിയിലും ഒത്തതിലും നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതും വൃത്തികെട്ട ചിത്രങ്ങളായും നിങ്ങൾക്കു ലഭിക്കുന്നു.

നല്ലൊരു പശ്ചാത്തലമുണ്ടെങ്കിലും കലകലയെന്ന നിലയിൽ കൊണ്ടുനടക്കുന്നവർക്ക് ഇന്ത്യയിൽ വലുതായൊന്നും കിട്ടുന്നില്ല.

പ്ര. അനേകം കലാകാരന്മാർക്കു നിത്യവൃത്തികഴിക്കുവാൻപോലും നിർവ്വാഹമില്ലാത്ത അവസ്ഥയാണുള്ളത്. അതിനാൽവിദേശത്തു നല്ല ഡിമാൻഡുള്ളതിനാൽ പലരും മുഗൾക്കുണ്ഡലിലും രാജസ്ഥാൻക്കുണ്ഡലിലും പോസ്റ്റുകാർഡുകൾ പെയിന്റുചെയ്യാൻ ഒരുപെട്ടുന്നതിൽ അതുതത്ത്വവികാശമില്ല.

കൈകൊണ്ടു വരച്ചെടുക്കുന്ന ഒരു പോസ്റ്റുകാർഡിന് വേറും പത്തുരൂപ മാത്രമേ വിലയുള്ളൂ. വാങ്ങിയവർവിശിഷ്ടകാരമുള്ള അറുപത്തിനാലു “കല”കളും ഒന്നിച്ചു വാങ്ങാൻ ഓരൾ തയ്യാറായാൽ വില വീണ്ടും കുറയുന്നു.

ഇതിൽനിന്നെല്ലാം വിഭിന്നമായ രുചികളുള്ള വർഷവേണ്ടി ഡൻമാർക്കിലും സ്വീഡനിലും ലൈംഗികകാര്യങ്ങളിൽ യാതൊരു വിലക്കുമില്ലാത്ത മറ്റു രാജ്യങ്ങളിലും അച്ചടിച്ചിട്ടുള്ള “വിചിത്ര” മാഗസിനുകൾ ലഭിക്കും. മാഗസിന്റെ മേന്മയും ഡിമാൻഡുമനുസരിച്ച് നാലുതൂറുപ മുതൽ

എൺപതുരൂപവരെ ഓരോന്നിനും വില കൊടുക്കണം.

നിംഫോമാനിയ, ഫെറ്റിഷിസം, എക്സിബിഷനിസം, മാസ്സോക്കിസം, ഓർഗ്സ്മെന്റിസം തുടങ്ങിയവയെപ്പറ്റി അറിയാണെന്തെങ്കിലും ഹാർഡ്കവറിലും സോഫ്റ്റ്കവറിലുമുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ ഇപ്പോഴാലെ ലഭ്യം.

ഒന്നാത്തരും ബുക്സ്റ്റാളുകളും നടപ്പാതകളിൽവെച്ചു വില്പനനടത്തുന്ന പുസ്തകസ്റ്റാളുകളും ഇന്ത്യൻപ്രേശ്യാസ്സൊസൈറ്റിയുള്ള ക്ലാസ്സിഫൈർ പ്രത്യേകമായി ശേഖരിച്ചു വരികുന്നവയാണ്. വിദേശീയർ അവയെ കാര്യത്തിന്റെ പുസ്തകങ്ങളെന്നാണ് വിളിക്കുന്നത്.

എ. ഡി. നാട്ടുരാജ്യങ്ങളിൽ എഴുതപ്പെട്ട “സംഭോഗരീതികളെപ്പറ്റിയും സംഭോഗത്തെപ്പറ്റിയും ഉള്ള ഗ്രന്ഥമായ “കാമസൂത്രം” അനേകം പുസ്തകങ്ങളായി വില്പിക്കപ്പെടുന്നു. രതിരഹസ്യം ഈശ്വരന്റെ ഭാര്യ, കാമദേവന്റെ അമ്മ, പെർഫ്യൂം ഗാർഡൻ എന്നിവയോടൊപ്പം ഏറ്റവും വിഷയാസക്തജന്യങ്ങളായ “ഹേരം—ജാമാസ്”, “സപ്തഗേയം”, തുടങ്ങിയ ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഫൈൻ പ്രിന്റിംഗിൽ തെന്തെ പറയപ്പെടുന്ന അശ്ളീലകൃതികളും അതുപോലെയുള്ള വേറെ നൂറായിരം ഗ്രന്ഥങ്ങളും അവിടെ വാങ്ങാൻ കിട്ടും.

ഈ പുസ്തകങ്ങളിൽ ഭൂരിഭാഗവും പുസ്തകകച്ചവടക്കാർതന്നെ തിരിച്ചെടുത്തുകൊള്ളും. പക്ഷെ, വില പണമായി ലഭിക്കുകയല്ല വേറെ പുസ്തകങ്ങൾ വാങ്ങിക്കൊള്ളണം. മിക്കവാറും എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലും ഇരുപത്തിയൊന്നുവയസ്സ് പൂർത്തിയായവർക്കുതന്നെ അശ്ളീലഗ്രന്ഥങ്ങൾ വാങ്ങാൻ അനുവാദമുള്ളൂ. എന്നാൽ ഇന്ത്യയിൽ അങ്ങിനെയല്ല. ലൈംഗികകാര്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നമ്മുടെ രാജ്യം സ്വതന്ത്രമാണ് അതിനാൽ സ്കൂൾ കുട്ടികൾക്കുപോലും അശ്ളീല ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എവിടെനിന്നു വേണമെങ്കിലും വാങ്ങിക്കാം.

ലൈംഗികകഥകളുള്ള മാഗസിനുകൾ ഇംഗ്ലീഷിൽ മാത്രമല്ല, ഹിന്ദി, മറാത്തി, ഉജ്ജാത്തി എന്നീ ഭാഷകളിലും മറ്റുപല പ്രാദേശികഭാഷകളിലും ഇവിടെ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെടുന്നു. ഇവയിൽ ഭൂരിഭാഗം

വും അച്ചടിക്കപ്പെടുന്നത് ഡൽഹി, ബോംബെ, അഹമ്മദാബാദ്, പുനാ തുടങ്ങിയ സ്ഥലങ്ങളിലാണ്.

കുറിയായ ലൈംഗികസാഹിത്യമുൾക്കൊള്ളുന്ന “സെക്സി”യും “ഗേളി”യുമായ [sexy and girlie] മാഗസിനുകളുടെ പ്രചാരം ഏറ്റവുമധികമുള്ളത് ഗുജറാത്തിലാണ്. മുൻപുപുറം പത്തുണ്ടു രൂപവരെ കൊടുത്താൽ ഇംഗ്ലീഷിലും ഹിന്ദിയിലും മറാത്തിയിലും ഗുജറാത്തിയിലുമുള്ള ലോകലൈംഗികസാഹിത്യം മുഴുവൻ വിലയ്ക്കുവാങ്ങാം. ഇന്ത്യയിൽ അച്ചടിച്ചതാണെന്നു വ്യത്യസ്തമേയുള്ളൂ.

ലൈംഗികഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഭൂരിഭാഗവും സ്റ്റേപ്പിൾ (staple) ചെയ്തിരിക്കും. അതിനാൽ വിലകൊടുത്തു വാങ്ങിയാലല്ലാതെ അവ തുറന്നുനോക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ല വഴിയരികിൽത്തന്നെ നിന്നു ചക്കാത്തിനു വായിച്ചു രസിച്ചിട്ടു പോകുന്ന വിഭാഗമാരെ ഒഴിവാക്കാനാണിത്.

മറാത്തി ലൈംഗികസാഹിത്യവ്യവസായം ബോംബെയിലും പുനയിലുമായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഗുജറാത്തിയിലുള്ളതിന്റെ കേന്ദ്രങ്ങൾ ബോംബെയും അഹമ്മദാബാദുമാണ്. ഹിന്ദിയിലും ഉർദുവിലും ഭാഷകളിലുള്ളത് ബോംബെ, അഹമ്മദാബാദ്, ഡൽഹി, ജലന്ധർ, ലുധ്യാന, സാരംഗ്പൂർ എന്നിവിടങ്ങളിൽ വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്നു. ആംഗലൈംഗികസാഹിത്യ വില്പന ഇന്ത്യയിലാകമാനമുണ്ട്. എന്നാൽ പ്രധാനകേന്ദ്രങ്ങൾ ബോംബെ, ഡൽഹി, അബുറോഡ്, പുന എന്നിവയാണ്.

(തുടരും)

ഈനായ്ക്കളുടെ ലോകം

(15-ൽ നിന്നും തുടർച്ച)
നാണിച്ചു. അവർ കണ്ണുകൾ ചിമ്മി നോട്ടം പർവ്വതമുട്ടി മലവെള്ളപ്പാച്ചിലിൽ കട പുഴകിവിണ വൃക്ഷങ്ങൾ പോലെ ഒഴുകുകയായിരുന്നു. സംഹാരമൊക്കെ തന്റെ ഭർത്താവ് വല്ലാതെ കഴഞ്ഞിരിക്കുന്നുവെന്നു ഗിരിജ മനസ്സിലാക്കി അയാൾ പലതവണ അവളുടെ മേലേക്കു ചായുകകൂടി ചെയ്തു. പലതവണ

**ജ്യാലിം
ലോഷൻ**
ചെറിയ ചിരിയും
വഴക്കടിക്കും
ഒരുപതിയ ഓഷധം
Oriental Chemical Works, RAO (Indore)

അവർക്ക് മിസ്റ്റർ റേറോനെ ശബ്ദമടക്കി ശാസിക്കേണ്ടിവന്നു.

പുരുഷന്മാരിൽ പുള്ളി ഒഴിച്ചു എല്ലാവരും കടിച്ചു പുസായുന്നു. പുള്ളി രണ്ടു സുനരിമാർ നടുവിൽ പെർ വെള്ളക്കാലുകളിലും വെള്ള ബുഷ്ഷർട്ടിലും സൂര്യനും ലളിത വേഷധാരിയുമായ ഒരു ഗ്ലാമർ താരത്തെപ്പോലെ ഇരുന്നു. ചുണ്ടു് വശികരണശ്രോതവിട്ടുന ആ പുഞ്ചിരിയുമായി. ഗിരിജയ്ക്ക് അയാളുടെ മേലും ശ്രദ്ധിക്കാൻ തീർക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ചുണ്ടു, അഴകളു കറുത്ത മുടി തിങ്ങിക്കറഞ്ഞ പുറകുകൊടികൾ. അവയ്ക്കു ചുവട്ടിൽ, തിക്ഷണമായി പ്രകാശിക്കുന്ന, കറുത്ത കണ്ണുകൾ വടിയൊത്ത മുക്കു. നേർത്ത മീശ ലേശം തടിച്ച, ഉടുപായ ചുണ്ടുകൾ. അനുഗൃഹീതമായ മുഖം, ഗിരി

ജ കാർത്തു. ആ രാത്രിയുണ്ടായി അയാൾ ആർക്കോപ്പർവ്വ. അണിഞ്ഞൊരുങ്ങുന്നതാണ് ഗിരിജ കരുതിയിരുന്നതു്. ഒരു മുണ്ടായില്ല. പുള്ളി വെള്ളക്കാലുകൾക്കും വെള്ള ബുഷ്ഷർട്ടും കറുത്ത ഷ്യൂസും ധരിച്ചിരുന്നു. ഒരു റിസ്ക് വാച്ചും ഒരു മോമി രവം അല്ലാതെ മറ്റു് ആഭരണങ്ങളൊന്നും അയാൾ അണിഞ്ഞിരുന്നില്ല. എന്തു് കൂടുതൽ ഏറ്റവും സുഭാരം അയാൾക്കു് ആയിരുന്നു. ആ ലളിതമായ വേഷവിധാനത്തിന്നു് അതിനേറിയതായ ഒറ്റപ്പെട്ട ഭംഗിയുണ്ടെന്നു് ഗിരിജയ്ക്കു് തോന്നി. മറ്റു പുരുഷന്മാരെക്കൊക്കെ വസ്ത്രധാരണത്തിൽ വളരെയധികം ശ്രദ്ധ പതിപ്പിച്ചിരുന്നു. അവർ അവരുടെ ഏറ്റവും വിലപിടിപ്പിച്ച സൂട്ടുകൾ അണിഞ്ഞിരുന്നു. കൈയുടെ നോട്ടു് ശരിയാക്കാൻ മണിക്കൂറുകൾ ചെലവ

ആവശ്യമുണ്ടു്

തേക്കു് ഈട്ടിത്തടികളിൽ ആന തുടങ്ങിയ Handicrafts അടുത്ത ഒരു വർഷത്തേക്കു് മാസം ശരാശരി നൂറു് എണ്ണുവീതം. താല്പര്യമുള്ളവർ നിരക്കുകൾ സഹിതം ഇംഗ്ലീഷിലോ മലയാളത്തിലോ എഴുതുക.

GEORGE J. HERUP, 282, HEBERLE ROAD,
ROCHESTER, N. Y. 14609 U. S. A

ഭേരിമള
ദിനേഴ് ബീഡി
കണ്ണൂർ

ഴിച്ചിരുന്നു അതിലേറെനേരം ചെലവഴിച്ചു് നശിച്ച മുടിചായം തേച്ചു കുറ്റിക്കുകയും നശിച്ച മീശകൾ കത്രിച്ചുകളയുകയും ചെയ്തിരുന്നു ഗിരിജയ്ക്കു് പെട്ടെന്നു്, അറളുടെ ഭർത്താവു് ഉൾച്ചെടുത്തുള്ള മറ്റു സിംഹങ്ങളോടു് പുല്ലുതോന്നി. അവൾ ഉള്ളിൽ പറഞ്ഞു: പൊന്നിൻകടത്തു് നോക്കാമെന്നു്?

പൊന്നിൻകടം അപ്പോഴും പൊന്നിൻ ചരിയുമായി നില്ക്കുവാനായി ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. ഈ വിഭവനൃദ്ധമായ സല്ലാതെ നേർ ആതിഥേയനാണെന്നു് പേലും തോന്നുകയായിരുന്നില്ല അയാളെ കണ്ടാൽ.

ആ വിഭവനീക്കൻ വിഭവനൃദ്ധിയെക്കുറിച്ച് വീണ്ടും ഗിരിജ കാർത്തുപോയി. ഇത്രയും സിംഹങ്ങളും സിംഹികളും കൂടി ആവുന്നത്ര ശ്രമിച്ചിട്ടും തിന്നുതീർക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഇനിയും മേശമേൽ പകുതിയിലേറെ വിഭവങ്ങൾ ബാക്കിയാണ്. അതും എത്ര രുചികരമായ വിഭവങ്ങൾ! തനിക്കു് പേരറിഞ്ഞുകൂടാത്ത പല സ്പെഷ്യൽ വിഭവങ്ങളും അകൂടുതൽ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു് തെളിയാതെ അപകർഷതാ ബോധത്തോടെ ഗിരിജ കാർത്തു. എന്നാലും, ഇത്ര വിഭവനൃദ്ധമായൊരു സദ്യ തേക്കാൻ, അനന്തമോഹനഷണായി പറഞ്ഞതുപോലെ, പുള്ളിയ്ക്കു് കഴിയും. നഗരത്തിലെ ഒരുമാതിരിപ്പെട്ട എല്ലാ പണക്കാരുടെയും വിഭവനൃദ്ധങ്ങളിൽ പങ്കെടുത്തിട്ടുള്ളാളാണു് ഗിരിജ ഏറ്റവും മുന്തിയ പണക്കാരുടെ വീട്ടിലെ കല്യാണ സദ്യകൾക്കുപോലും ഈ പ്രതാപം കണ്ടിട്ടില്ല. എറണാകുളത്തെ ഏതോ വലിയ ഹോട്ടലിൽനിന്നു പ്രത്യേകം വരുത്തിച്ചു കൊണ്ടു് ആളൊന്നാണു് അവതരണത്തിനായി വന്നിരിക്കുന്നതെന്നു് ആരോ പറഞ്ഞുകേട്ടു. ഇങ്ങനെ നിർല്ലോഭം പണം വാരി ഏറിയാൻ മറ്റൊരു തയ്യാറാവും എന്ന് ഗിരിജ സ്വയം ചോദിച്ചു ആരും തയ്യാറായില്ലെന്നു് അവൾക്കു് മനസ്സിലായി. പറഞ്ഞു.

ഇതേ ചോദ്യംതന്നെ സ്വയം ചോദിച്ചു് ഇതേ മറുപടിതന്നെ സ്വയം പറയുകയായിരുന്നു ഈ നേരത്തു് തങ്കമ്മവിളിച്ചു. അവിടെയിരുന്ന ഏതാണു് എല്ലാവരും ഇക്കാര്യം തന്നെ മനസ്സിൽ ചർച്ച

ചെയ്യുകയായിരുന്നു.

വിഭവനൃദ്ധ കഴുത്തുപ്പോൾ പാതിരാ കഴിഞ്ഞു. സിംഹങ്ങൾ കടിച്ചു കഴുത്തുതന്നു തന്നാൽ മിക്കവാറും കാറ്റുകളുടെ സ്റ്റീറും ഗിരി പിന്നിൽ കടന്നുകൂടിയതു് സിംഹികളായതെന്നു. ഓരോ കഠിനം അടുത്തു ചെന്നു് പുള്ളി ഉപചാരപൂർവ്വ യാത്ര പറഞ്ഞു.

ഏറ്റവും ഒടുവിൽ പോകാൻ കാത്തു നില്ക്കുകയായതന്നു തങ്കമ്മയും ഗിരിജയും. ഇരുപതേയും ഉള്ളിൽ കടുത്ത മത്സരസുദ്ധി ആലിരുന്നു. ഒടുവിൽ ഗിരിജയ്ക്കു് തോല്പുണ്ടായി.

മേനോൻ പറഞ്ഞു: "കാമാൻ ഡിർലിങ്."

പുള്ളി അവരുടെ ചെറിയ ഹയററാ കാറിനടുത്തേക്കു നടന്നുചെന്നു അയാൾ അവൾക്കു് ഹസ്റ്റാറം പയ്തു.

ഗുഡ് നൈറ്റ് പറഞ്ഞ ശബ്ദം ആവുന്നത്ര ആകർഷകമാക്കാനും അതു പറഞ്ഞ നിലിപ്പത്തിൽത്തന്നെ പുള്ളിയുടെ കൈപ്പട സ്വന്തം കൈയിൽ ബലമായി അമർത്താനും ഗിരിജ പ്രത്യേകം ശ്രമിച്ചു.

ഗിരിജയുടെ കുറു നിങ്ങളുടേത്തുപ്പോൾ തന്റെ ഹാരിയ സൗന്ദര്യത്തിന്മേൽ മനോഹാസത്തിന്റെ ഒരു പുഷ്പംകൂടി ചുടിക്കൊണ്ടു് തങ്കമ്മ മിമിപ്പിച്ചു് പുള്ളിയുടെ അടുത്തേക്കു നിങ്ങളും അപ്പോഴും അപ്പോഴും ബാത്റൂമിൽനിന്നു് ചർച്ചിക്കുകയായിരുന്നു.

"എത്രനാളായി ഞങ്ങൾ ക്ഷണിക്കുന്നു?" തങ്കമ്മ തന്റെ ഏറ്റവും മധുരമായ ശബ്ദത്തിൽ കൊഞ്ചു പ്ലാഞ്ഞു: "ഇത്രാറെ വീട്ടിലേക്കു് ഒന്നു വന്നില്ലല്ലോ."

അവളുടെ സദാവി പുള്ളിയുടെ കൈകളിൽ ഉരസ്സുനണങ്ങിയിരുന്നു.

"വെരി സോറി മിസ്സിസ് ഫിലിപ്പ്. പുള്ളി ഉടുവായി പറഞ്ഞു. "ഞാൻ വല്ലാത്ത തിരക്കിലായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ വരാം."

"എന്റെ പേരു് തങ്കം എന്നാണു്." തങ്കമ്മ കണങ്ങി, കൊഞ്ചി, മൊഴിഞ്ഞു.

"മിസ്സ് ഫിലിപ്പ് എവിടെ?" ചുറ്റിലും നോക്കിക്കൊണ്ടു പുള്ളി ചോദിച്ചു.

"ബാത്റൂമിൽ" അയാൾവിഷയംമാറ്റി തിരിച്ചുവായ നിലാശത തങ്കമ്മയുടെ ശബ്ദത്തിൽ പ്രകടമായിരുന്നു.

“മോഹൻ!” പിള്ള ഡ്രൈവറെ വിളിച്ചു. “അകത്തുപോയി ഫീൽഡ് സാറിനെ വിളിച്ചുകൊണ്ടുവരൂ.”

മോഹൻ പോയപ്പോൾ തക്കയ്ക്കു സന്തോഷമായി. പാതിരാവിന്റെ മങ്ങിയ നിലാവിനു ചുവട്ടിൽ, അവളും പിള്ളയും മാത്രമായിരുന്നു. പിള്ളയുടെ ബെൻസ് കാറിൽ ചാരിനിന്ന അവർ അയാളോടു ചേർന്നുനിൽക്കുന്നു. അയാളുടെ കൈത്തലം കൈയിലെടുത്തു. വർദ്ധമാനമായ വികാര വായ്പ്പോടെ, അതിരുകടന്ന അടുപ്പത്തിന്റെ ശബ്ദത്തിൽ, നിർബ്ബന്ധപൂർവ്വം അവർ പറഞ്ഞു. “പറയൂ എന്നുവരാം?”

അവളുടെ പിടുത്തത്തിൽനിന്നും സ്വന്തം കൈ മുട്ടുവായി മോചിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് പിള്ള ചിരിച്ചു. അയാൾ പറഞ്ഞു: “ഒരിക്കൽ വരാം.”

അയാൾ തിരിഞ്ഞുനോക്കിയിട്ട് കൂട്ടി ചേർത്തു. “അതാ, അവർ വന്നുകഴിഞ്ഞു.”

കുടിച്ചുകഴിഞ്ഞ ഫീൽഡിനെ താങ്ങിക്കൊണ്ട് മോഹൻ ക്ലബ്ബിന്റെ വാതിൽ കടന്നു മുററത്തെന്നിലാവിലേക്കു ഇറങ്ങി വന്നു.

“വല്ലാതെ കഴഞ്ഞിരിക്കുന്നു.” തക്കയ്ക്കു പറഞ്ഞു. “ഇനി എങ്ങനെ വണ്ടി ഓടിക്കും?”

“ഡ്രൈവിങ് അറിയില്ലേ?” പിള്ള തക്കയോടു ചോദിച്ചു.

“ഉവ്വ്. പക്ഷേ...”

“ഐ ക്യാൻ ഡ്രൈവ്...” ഫീൽഡ് കഴഞ്ഞശബ്ദത്തിൽ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു: “ഗുഡ് നൈറ്റ് മിസ്റ്റർ പിള്ളേ കമോൺ തക്കം.”

അയാൾ വല്ലാതെ ആടുന്നുണ്ടായിരുന്നു “അനോടിക്കാം.” തക്കയ്ക്കു പറഞ്ഞു.

“അതാണു ഭേദം.” പിള്ള യോജിച്ചു.

“ഓ കേ, ദൈവ് ഫീൽഡ് സമ്മതിച്ചു.

പിള്ളയുടെ സഹായത്തോടെയാണ്

അയാൾ വേച്ച് വേച്ച് കാറിനുള്ളിൽ ക

ടന്നത്.

“ഗുഡ് നൈറ്റ്.” തക്കയ്ക്കു കാറിലിരു

ന്നു കൈവീശി ഒരുചുംബനം എറിഞ്ഞു

“ഗുഡ് നൈറ്റ്.” പിള്ള ചിരിച്ചു.

(തുടരും)

മലയാളഭാഷയിലുണ്ടായ ക്ഷുഭമായ ചെറുകഥയെക്കുറിച്ച് പ്രതികൃലമായി ചിലതൊക്കെ പറഞ്ഞിട്ടു നിങ്ങൾ ഉടനെ പാശ്ചാത്യ സാഹിത്യത്തിലെ ഏതെങ്കിലും ഒരു കഥാരത്നത്തിന്റെ മഹനീയത എടുത്തു കാണിക്കുന്നു. മലയാളകഥ പടിഞ്ഞാറൻ കഥപോലെയിരിക്കുന്നില്ലെന്നു പച്ചിച്ച് എഴുതുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതു ബുദ്ധിമുട്ടുതയല്ലേ? ഇതു അറിവില്ലായ്മയല്ലേ? എന്താണു ഇതിനു സദൃശമായ ഒരു കത്തു എനിക്കു അടുത്തകാലത്തു കിട്ടുകയുണ്ടായി മുൻപും ഇതുപോലുള്ള എഴുത്തുകൾ ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. “സാഹിത്യ വാരഫലം” എന്ന പേരിലുള്ള ഈ ലേഖനങ്ങളുടെ നിലനില്പ് ഇങ്ങനെ ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കുന്ന പ്രിയപ്പെട്ട വായനക്കാരുടെ ഔദാര്യത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. അവർ ഞാനെഴുതുന്നത് വ്യയം ക്ഷണ. അതുകൊണ്ടു ചോദ്യങ്ങൾ അയയ്ക്കുന്നു. അവർ വായിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ എന്റെ ലേഖനങ്ങൾ വ്യർത്ഥരഹിതകളായിപ്പോകും. അക്കാണെത്താൻ ദേഷ്യപ്പെട്ടു് ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കുന്നവരോടും എനിക്കു് നന്ദിയുണ്ടു്. ഈ കൃതജ്ഞതാപ്രകാശനത്തോടെ ഞാൻ മറുപടി നൽകാൻ ശ്രമിക്കട്ടെ കലയും കലാസൃഷ്ടികളും കലാസിദ്ധാന്തങ്ങളും രാജ്യം മാറ്റത്തോറും മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നില്ല. കല എന്നെയുള്ള. ആവിഷ്കരണോപാധികൾമാത്രം വിഭിന്നങ്ങൾ കലാസിദ്ധാന്തങ്ങളുടേയും അവസ്ഥ അതുതന്നെ. ഭാരതീയന്റെ “വിശ്രാന്തി”യും അമിസ്സോട്ടലന്റെ “കഥാർത്ഥം”യും ചേച്ചയുടെ “അന്ധ്യാനന്തന്റെ പ്രശാന്താവസ്ഥ”യും ഒന്നാണു്. നമ്മുടെ “വിഭാവം”യും റ്റി. എസ്. എലുറ്ററന്റെ “ബെ”ജക്ടറീവ്” കോറിലേറ്ററീ”യും തമ്മിൽ വലിയ വ്യത്യാസമില്ല. മരണത്തെക്കുറിച്ച് മതേതരം (മെയ്ററർലിക്) എഴുതിയ നടകങ്ങളും ഓഗോറിന്റെ പോസ്റ്റാഫീസ് തുടങ്ങിയ നാടകങ്ങളും കലാത്മകത്വത്തിന്റെകാര്യത്തിൽ സദൃശങ്ങളത്രേ. [ചിലപ്പോൾ ഭാരതത്തിലെ കൃതികളെ അതിശയിക്കാറുണ്ടു്. ഉദാഹരണം “ആരോഗ്യനികേതനം” നോബൽ സമ്മാനം നേടിയ ചാർ ലാഗർക്വിസ്റ്റിന്റെ “ബറബാ

സ്”, കന്റട്ട് ഫാംസുണിന്റെ “ഗ്രോത്ത് ഓഫ് ദി സോയിൽ” ഇവയെക്കാളൊക്കെ ഉത്തമങ്ങളാണു്. ആരോഗ്യ നികേതനം”] പടിഞ്ഞാറൻ സാഹിത്യത്തിലെ രത്നങ്ങളെത്തുല്യ പ്രദർശിപ്പിക്കുമ്പോഴല്ലാം ഈ പരമാർത്ഥം എന്റെ മുൻപിലുണ്ടു്. പക്ഷേ, ഞാനെന്തിനും മലയാളത്തിലെ ചെറുകഥ പാശ്ചാത്യസാഹിത്യത്തിലെ ചെറുകഥയെപ്പോലിരിക്കുന്നില്ലെന്നു പറഞ്ഞു് ആക്ഷേപിച്ചിട്ടില്ല. അധമായ കൃതിയെക്കുറിച്ച് എഴുതുമ്പോൾ ഉത്തമമായ കൃതിയേതെന്നു വ്യക്തമാക്കണമല്ലോ. അപ്പോൾ, വായനക്കാരുടെ മനസ്സിൽ കൂടുതൽ വെളിച്ചം പകരാൻവേണ്ടി പടിഞ്ഞാറൻ കഥയുടെ സൗന്ദര്യത്തിശയത്തെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. അത്രേയുള്ള. അല്ലെങ്കിൽ ഷെല്ലിയുടെ ഭാവന അക്കിത്തത്തിനു് ഇല്ലെന്നു് ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടില്ല. ദന്യേവേവ്വിയുടെ പ്രതിഭ

comparing a Greek Statue with an Egyptian or Asiatic Statue than by an acquaintance with a hundred Greek statues. [ഫ്രഞ്ച് പാരമ്പര്യത്തിൽനിന്നു മാത്രമായി ഒരു കലാകാരനും സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നില്ല. ഒരു ഗ്രീക്ക് കലാകാരനും ഗ്രീക്ക് പാരമ്പര്യത്തിൽനിന്നു മാത്രമായി സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നില്ല. ഉലനം ചെയ്തേ നമുക്കു കാര്യങ്ങൾ അറിയാൻ കഴിയൂ. “ആങ്ഗേമക്”, “ഫെറ്റ്” ഈ നാടകങ്ങൾ അറിയാവുന്ന ആളിനു റാസീന്റെ മറ്റൊല്ലാ ദുഃഖാത്മകനാടകങ്ങളും വായിച്ചുകിട്ടുന്നതിനേക്കാൾ ഫ്രഞ്ച് പ്രതിഭയെക്കുറിച്ചുള്ള കൂടുതലായ അറിവു് “എമിഡ് സമ്മർ നൈറ്റ്സ്” (ഡിം) വായിച്ചാൽ ലഭിക്കും. ഒരു ഗ്രീക്ക് പ്രതിമയെ നൂറുഗ്രീക്ക് പ്രതിമകളോടു താരതമ്യപ്പെടുത്തുന്നതിനു പകരം ഒരിജിപ്ഷ്യൻ പ്രതിമയോടോ ഏഷ്യൻ പ്രതിമയോടോ താര

സാഹിത്യവാദഫലം

എം. കൃഷ്ണൻ നായർ

നമ്മുടെ മുകുന്ദനിലെന്നു് ഞാൻ എഴുതിയാൽ അതു് ബുദ്ധിരാഹിത്യമല്ലേ? ഇതെല്ലാം പരമാർത്ഥമാണെങ്കിലും മറ്റു സാഹിത്യകൃതികളുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്താതെ നമുക്കു് ഏതെങ്കിലും സാഹിത്യസൃഷ്ടിയുടെ മൂല്യവും ഭംഗിയും നിർണ്ണയിക്കാനാവില്ല. ഇക്കാര്യം ആങ്ഗേമക് മനോഹരമായി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

“No artist is created entirely out of the French tradition; no Greek artist is entirely created out of the Greek tradition. We can feel only by comparison. He who knows Andromaque and Phedre will gain a better idea of the French genius by reading A Midsummer Night's Dream than by reading all the other tragedies by Racine. The Greek genius will be better understood by

തമ്യപ്പെടുത്തിയാൽ ഗ്രീക്ക് പ്രതിഭയെക്കുറിച്ചു് കൂടുതൽ അറിയാൻ കഴിയും—Jean Lacouture (ഫ്രഞ്ച് ഭാഷയിൽ എഴുതിയ Andre Malraux എന്ന ജീവചരിത്രത്തിൽനിന്നു്)

ഈ ശുഷ്കമായ സാഹിത്യസിദ്ധാന്തപ്രതിപാദനം വായനക്കാരെ വേദനിപ്പിച്ചോ? എങ്കിൽ മലയാളകഥയെക്കുറിച്ചു കേൾക്കാൻ കാതുകൾ കൂർമ്പിച്ചുവെച്ചുകൊള്ളൂ. ആദ്യമായി പെരുമ്പടവം ശ്രീധരന്റെ “ഇനി ഏതുവഴി” എന്ന കഥയെക്കുറിച്ചു പറയാനിണം എന്നിരിക്കു കൗതുകം ഒരു തൊഴിൽശാലയിൽ — കളിപ്പാട്ടങ്ങളുണ്ടാക്കുന്ന ഫാക്ടറിയിൽ — കാവൽക്കാരനായി നിന്ന ഒരുവന്റെ കഥയാണതു്. അയാൾ വിവേചനബുദ്ധിയോടെ ആരെ

മെങ്കിലും മുതലാളിയെ കാണാൻ അകത്തേക്കു പറഞ്ഞയച്ചാൽ അദ്ദേഹം കോപിക്കും. അതേ ബുദ്ധിയോടെ ആർക്കെങ്കിലും സന്ദർശനത്തിന് അനുവാദം നിഷേധിച്ചാൽ അപ്പേഴ്സും മുതലാളി ഭേദപ്പെട്ടു. അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരു കൊമ്പൻ മീശക്കാൽ വന്നു മുതലാളിയെ കാണണമെന്ന് അറിയിച്ചു. സന്ദർശനത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം അന്വേഷിച്ചപ്പോൾ മീശക്കാൽ പറഞ്ഞു. "ഇവിടെ ഒരു ചാവൽക്കാക്കന്റെ ജോലിക്ക് ആളെ ആവശ്യമുണ്ടെന്നു കേട്ടു. അതിനു വന്നതാണ്" മുതലാളി നിർദ്ദേശിച്ചതനുസരിച്ച് കാപലക്കാൽ നവാഗതനെ അകത്തേക്കു് അയച്ചു. അയാൾ തിരിച്ചെത്തി കാപലക്കാരനായി നില്ക്കുന്നില്ല. ബാക്കി കിട്ടാനുള്ള ശമ്പളവും പററിക്കൊണ്ടു് അയാൾ അവിടെ നിന്നു പീരിഞ്ഞു. ആ തൊഴിൽശാലയിൽ നിർമ്മിക്കുന്ന ഒരു മുറംമുടിയെങ്കിലും വാങ്ങാൻ ആ തുകകൊണ്ടു് സാധിക്കുകയില്ല. അയാൾ പെരുവഴിയിലേക്കിറങ്ങി—ഇനി എത്രവഴി? കാപലക്കാൽ എന്ന കഥാപാത്രം ഒരു ശുദ്ധാത്മാവു്. അയാളെ ലോകത്തിന്റെ കാപട്യം വലയ്ക്കുൻ. അതിന്റെ

ആലയത്തിൽപ്പെട്ടു് അയാൾ കൊടുങ്കാറ്റിൽപ്പെട്ട കൊച്ചുപുള്ളിയാണെന്നു ലളയുന്നതു് കഥാകാരൻ ചിത്രീകരിക്കുന്നു. മനസ്സിൽ വിശുദ്ധിയാണു് കാപലക്കാൽ സവിശേഷത. മുതലാളിയുടെ കോപം കാണുമ്പോൾ അതിനു മാറ്റം വരുത്തിക്കളയുമെന്നു അയാൾക്കു തോന്നുന്നു. ജീവിക്കാനുള്ള ആഗ്രഹത്താലാണു് ആ രീതിയിലുള്ള തോന്നലുണ്ടാക്കുന്നതു് എങ്കിലും ശുദ്ധാത്മാക്കളുടെ വിശുദ്ധി അങ്ങനെ എളുപ്പം മാറിപ്പോവുകയല്ലല്ലോ. മാറിപ്പോയല്ലെങ്കിൽ കാപട്യം നിറഞ്ഞ ഈ ലോകത്തു് ദുരന്തമേ ഉണ്ടാകൂ. ആ പാവം ദുരന്തത്തിൽ എത്തുന്നു. പെരുവടവം ശ്രീധരൻ ഈ ദുഃഖാത്മകതയെ ഹൃദയഹാരിയായി ആവിഷ്കരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കഥ വായിച്ചതിനുശേഷം ഹാർട്ടറി ഈ ലോകമായി മാറുന്നു. നമ്മൾ ഓരോരുത്തരും കഷ്ടപ്പെടുന്ന കാവലക്കാൽനായി മാറുന്നു നഷ്ടപ്പെട്ട പ്രേമഭാജനത്തെ തിരിച്ചുകിട്ടുമ്പോൾ യുവാവിനു വലിയ ആഹ്ലാദമുണ്ടാകാറല്ലേ? കലാത്മകതയെന്ന പ്രേമഭാജനം അനുവാചകനു നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണു്. ഇക്കഥ

ഗൾഫ് മലയാളികൾക്കു ഒരു ബുക്ക് ക്ളബ്ബ്

ഗൾഫ് നാടുകളിലുള്ള മലയാളികൾക്കുവേണ്ടി ഇതോ അറബ് ഉൽഗ്രന്ഥ സമിതിയുടെ സഹായത്തോടെ ഒരു ബുക്ക് ക്ളബ്ബ് ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്നു. ഗൾഫ് നാടുകളിൽ കഴിയുന്ന സാഹിത്യസാദകർക്കും വായനക്കാർക്കും ഈ ക്ളബ്ബ് ആവശ്യമായ സഹായങ്ങൾ നല്കുന്നതാണ്. ഓരോ ഗൾഫ് മലയാളിയുടെ മുറിയിലും നാലുമാത്രമായ തുകകൊണ്ടു് ഗൾഫ് വിഭാഗം നൽകുന്ന പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ഒരു കൊച്ചു ലൈബ്രറി സ്ഥാപിച്ചു കൊടുക്കുന്നതിൽ ഇതു് നിങ്ങളുടെ സഹായികും മറ്റനാൾ എഴുത്തുകാർക്കു പ്രത്യേക മുൻഗണന നല്കുന്നു. ഓരോ മറ്റനാൾ മലയാളിയും ഈ സുപരിജ്ഞാവസരം പാഴാക്കാതിരിക്കുക.

കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾക്കു ബന്ധപ്പെടുക.

ആററക്കോയ പള്ളിക്കണ്ടി
പത്രാധിപർ 'ഗൾഫ് വ്യൂസ്'
പോസ്റ്റ് ഓഫീസ്: 3497
ദുബൈ (യു. എ. ഇ)

വായിക്കുമ്പോൾ അവളെ തിരിച്ചു കട്ടി ചെയ്ത് അയാൾക്കൊരു തോന്നൽ.

സെയിൻ്റ് ഫ്രാൻസിസാണെന്നു് തോന്നുന്ന സ്വന്തം ശരീരത്തെ Brother Ass—സഹോദരനായ കഴുത—എന്നുവിളിച്ചു. കറുത്ത ഷൂസിങ്ങ് "ഇഡിയറി" എന്നു മുഖഭാവത്തോടുകൂടി നൽകുന്ന ആട്ടിത്തെ കണ്ടിട്ടു്? സകല ഭാരവും ചുമക്കും. പക്ഷേ സൂക്ഷ്മമുണ്ടെന്നു് അടുത്തു ചെല്ലാൻ. പിറകുകൊണ്ടു് കഴുത്തു് ഒരു ചവട്ടുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടാൽ റബ്ബറുടെ കാലാടിഞ്ഞതുതന്നെ. ഫ്രാൻസിസ് പറഞ്ഞതുപോലെ ശരീരം കഴുതയാണെങ്കിൽ ശരീരത്തിനു പ്രാധാന്യം നൽകി രചിക്കപ്പെടുന്ന കഥകളെയും ആ പേരുപറഞ്ഞതന്നെ വളിച്ചു്? പ്രേമം കള്ളമാണെങ്കിലും അതിനെ രമണീയമായി ആവിഷ്കരിക്കുന്ന കഥകൾ എന്തിനാണു്? എന്നാൽ സെക്സിന് അമിതപ്രാധാന്യം നൽകി അവാസ്തവികതയെന്റെ സന്തതിയായ അതിഭാവുകതയോടുകൂടി അതിനെ സ്പെക്ട്രിക്കലിസംബോൾ വ്യാജമായ് ആകലകണ്ടു് ഞാൻ ദുഃഖിക്കുന്നു. വീശേഷിച്ചും ചർച്ചിതചർവണം ചെയ്തു വിഷയമാകുമ്പോൾ ദുഃഖം കൂടുന്ന ചെലവെങ്കോസം മലയാളനാട്ടിൽ എഴുതിയ "നനത്തപക്ഷി"യെന്ന കഥയിൽ ശരീരാധിഷ്ഠിതമായ — ഫ്രാൻസിസ് പറഞ്ഞതുപോലെയാണെങ്കിൽ ഗർഭദാധിഷ്ഠിതമായ — കാമമാണുള്ളതു്. ഭാര്യയുമായി ശരീരബന്ധത്തിൽ ഏർപ്പെടുന്ന ഒരുത്തൻ രോമാരുത്തിയുമായുള്ള പൂർവ്വകാലബന്ധത്തെ സ്തുതിച്ചു് ആകലയിൽ ചെല്ലുന്നു. അന്നാൽ ഭാര്യ നന്നത്ത പക്ഷിയാണെന്നു് സൂചന. ഇക്കഥയിൽ ഇതിവൃത്തത്തിനു പുതുതായി കഥയെഴുതുന്ന അതിപ്രസരമുണ്ടു് ഇതിലെ അതിഭാവുകതാം അസഹനീയമായിരിക്കുന്നു. പിറകാലുകൊണ്ടുള്ള പവിഴാകാളാൻ ആഗ്രഹമില്ലെങ്കിൽ ഈ വായിക്കാതിരിക്കുന്നതാണു് നല്ലതു്.

കാമത്തിന്റെ പ്രതിപാദനത്തെ നിന്ദിച്ചു് ഞാൻ കാമത്തെക്കുറിച്ചതനെ എഴുതുകയാണു് വായനക്കാർ ദയാപൂർവ്വം ക്ഷ

മിക്കണം. സംഭവം ഒന്നു്— ഞാൻ എറണാകുളത്തുനിന്നു് എക്സ്പ്രസ്സ് ബസ്സിൽ വരികയാണു്. അറുപത്തയഞ്ചുപയസ്സ് വരുന്ന ഒരു പുരുഷൻ. അയാളുടെ ചെങ്കുത്താടിമോമങ്ങൾ ജാളപ്പാലഹം. ചേവ്ചെപ്പുട്ടു് ഓഴുപരം. ബ്രഹ്മക്കുരമാർന്ന ശിരസ്സിൽ പത്തൊ പതിനഞ്ചോ നരച്ച രോമങ്ങൾ. ആൾ ഒരു മുണ്ടുണന്നു്. ചിരിക്കുമ്പോൾ "ഒട്ടെപ്പല്ലകർ" പലതും കാണാം. അയാളുടെ അടുത്തു് ആകർഷകപദമുള്ള ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ. ഇരുപത്തി രണ്ടുവയസ്സുവരും. വൃദ്ധനും യുവനിയും അടുത്തടുത്തു് ഇരിക്കുന്നു. കിഴവന്റെ അപ്പാത്തായി പാത്താ പതിനൊന്നോ ചെമ്പുപതന ഒരു പയ്യൻ. കഴുവൻ അപ്പളുടെ അപ്പുനാ അപ്പുപ്പുനോ. ആയിരിക്കുമെന്നു് ഞാൻ വിചാരിച്ചു കട്ടി അപ്പളുടെ അറുപതായികാം. ബസ്സ് വളരെവേഗത്തിൽ പോകുകയാണു്. യാദൃച്ഛികമായി ഞാൻ വലത്തോട്ടുതിരിഞ്ഞു നോക്കിയപ്പോൾ കിഴവന്റെ കൈ തടങ്ങിയുടെ തുയൽ അമർന്നിരിക്കുന്നു അപ്പാഴാണു് എന്നു് മറുസ്സിലായതു് അയാൾ മുത്തച്ഛനുമല്ല, അച്ഛനുമല്ലെന്നു്. ബസ്സ് കാരകുളത്തെത്തി. പതിനഞ്ചുമിനിറ്റാം കഴിഞ്ഞ അതുവിണ്ടും യാത്രയുണ്ടു്. ഞാൻ ഒരു സിറ്റിംഗ് വലിച്ചു് തിരിച്ചു ബസ്സിൽ കയറിയപ്പോൾ ഏന്റെ സീറ്റിൽ വേരാരണ്ടു സ്ത്രീകൾ കയറിയിരിക്കുന്നു "റിസർവ് ചെയ്ത സീറ്റാണ്, എഴുന്നേല്ക്കു്" എന്നൊന്നു പറഞ്ഞു്. അവരെ വേദനിപ്പിക്കാതെ ഞാൻ അവിടെത്തന്നെ നിന്നു ക്ഷീണം കൊണ്ടു് ഒരു സീറ്റിന്റെ കമ്പയിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ടാണു് ഏന്റെ നല്ലു്. പെട്ടെന്നു് ആ കൈകൾ ഒരു ശീതളപ്പൂശം. പനിനിർപ്പുവിൻമാർദ്ദുപം ഞാൻ അടുത്തടുത്തുനോക്കിയപ്പോൾ കിഴവന്റെ അടുത്തിരുന്ന തരുണി പ്രായംകൂടിയ എന്റെ കൈയിൽ സ്വന്തം കൈ അമർത്തിയിരിക്കുകയാണു്. ഞാൻ കൈ വലിച്ചെടുക്കുന്നതിനുമുമ്പു് അപ്പൾ മധുരമന്ദഹാസം ചെയ്തുകൊണ്ടു് ചോദിച്ചു: "റിസർവ് ചെയ്ത സീറ്റല്ലേ. അവരെ എഴുന്നേല്ക്കാൻ പറയാത്തതെന്തു്?" ഇത്രയും ചോദിച്ചുതീരുന്നതിനുമുമ്പു് കാപ്പിക്കിടക്കാൻ പോയിരുന്ന കിഴവൻ തിരിച്ചുവന്നു ചെറുപ്പക്കാരൻ

വിശ്വാസത്തകർച്ച സംഭവിച്ച ഒരു കടുംബത്തിൽ, ഊമയായൊരു പെൺ കുട്ടി അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്ന അസാധാരണ ജീവിതാനുഭവങ്ങളുടെ ഹൃദയസ്പർഷ്കായ കഥ

സെപ്റ്റംബർ - 15 മുതൽ കേരളത്തിലെ
15 പ്രമുഖ കേന്ദ്രങ്ങളിൽ പ്രദർശനമാരംഭിക്കുന്നു.

ശാരദാ സമ്പൂർണ്ണ ചമ്പുയിൽ

ആരാധന

ജീവതീക്ഷ്ണ ... ജ്ഞാനി ...

Joly Release

ഒന്നും സംഭവിക്കാത്തമട്ടിൽ കൈയെടുത്ത് എടുക്കുകയും ചെയ്തു. ബസ്സ് രാത്രി പാളയത്തെത്തിയപ്പോൾ (പാളയം — തിരുവനന്തപുരത്തെ ഒരു സ്ഥലം) തകർത്തുപെയ്ത മഴ. ഓട്ടോറിക്ഷ വരുന്നുണ്ടോ എന്നു നോക്കി കടലും നിവർത്തിപ്പിടിച്ച് ഫുട് പാത്തിൽനിന്നു എണെ നോക്കി ബസ്സിൽനിന്നും കിഴവനോടൊരുമിച്ച് ഇറങ്ങിയ ചെറുപ്പക്കാരൻ കുട്ടിയോടു പറഞ്ഞു: “ആ കടലിൽ നിന്നോ” അവർ രണ്ടുപേരും ദൂരെത്തുള്ള ഒരു മരത്തിന്റെ ചുറ്റട്ടിൽ. വിളക്കുകളും കെട്ടു. അവർ രണ്ടുപേരും എന്താലോചിക്കുകയോ. എന്താലോചിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്തു. എങ്കിലും ഈ കിഴവന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം പോലും അവർക്ക് എങ്ങനെ സഹിക്കാനാവുമെന്നായിരുന്നു എന്റെ ചിന്ത. സ്ത്രീയുടെ മനസ്സ് അല്ലാതെത്തന്നെ പറയാൻ. ഞാൻ ആ ബാലനോടു ചോദിച്ചു “ചെച്ചിയാണോ ആളു?” അവൻ പറഞ്ഞു. “അല്ല ഞാൻ പലപ്പോഴും ഇവരുടെ കൂടെ വരും. വരുമ്പോഴെല്ലാം എനിക്കു പത്തു രൂപവീതം ആ ആളു് തരും.” സംഭവം രണ്ടു് — ... ഇതിന്നു് ബസ്സ് തിരികാരായി. ഒരു യുവതി 50 പൈസ കൊടുത്തു വാങ്ങിയ കൂട്ടൻ കൈയിൽ വച്ചുകൊണ്ടു് രണ്ടുപേർ ഇരിക്കാവുന്ന സീറ്റിൽ ഒറ്റത്തൂരിരിക്കുകയാണ്. കപ്പലാ മീശയുള്ള ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ അവർ ഒറ്റത്തൂരിരിക്കുന്ന മനസ്സിലാക്കി “നിങ്ങളുടെ സീറ്റ് ഇവിടെയല്ല. ഇവിടെയിരിക്കുന്നത് കൂടെ വല്ലവരും കയറിയിരിക്കും” എന്നൊക്കെപ്പറഞ്ഞു മറ്റൊരാളിടത്തു കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനു് ഒന്നോരം ആ കണ്ടബാണൻ അവളുടെ അടുത്തുനിന്നു ബസ്സ് തിരികാരായപ്പോൾ അവളുടെ അടുത്തു് തന്നെ ഇരിക്കു് ഉറപ്പിച്ചു കണ്ടുകൂർ ടിക്കറ്റ് കൊടുക്കാനെന്നായിപ്പോൾ അയാൾ നൂറു രൂപനോടുള്ള കൊടുത്തു് “രണ്ടു് റിക്കറ്റ്” രണ്ടു് കൂടും എന്നു പറഞ്ഞു. റിക്കറ്റ് കൾ കൈയിൽ വാങ്ങി ഒരേണ്ണം അവളുടെ കൈയിലേക്കു കൊടുത്തു അവൾ ആ വാങ്ങിയെങ്കിലും നേരത്തേ കൈയിലേക്കുത്തുവച്ചിരുന്ന — രൂപ കണ്ടുകൂർക്കു നൽകി. ആവശ്യത്തിലധികം രൂപ കൈയിൽ കിട്ടിയപ്പോൾ കണ്ടുകൂർ ഒന്നു കഴങ്ങിയെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്നു് മീശക്കാളന്റെ രോഗം മനസ്സിലായി. അദ്ദേഹം

അയാളുടെ ടിക്കറ്റിന്റെ തുകമാത്രം എടുത്തുകൊണ്ടു് ബാക്കി അയാൾക്കു കൊടുത്തു ബസ്സ് ഓടിക്കുന്ന ചെറുപ്പക്കാരൻ — ഇതു കൃത്യസമയത്തു് എത്തിക്കാൻ വേണ്ടി വളരെവേഗത്തിൽ അതോടിക്കുകയാണ്. വളരുകൾ ഉള്ളിടത്തു് വെട്ടിത്തിരിക്കുന്ന സഡർബ്രെക്കിടുന്നു. യുവതിയുടെ അടുത്തിരിക്കുന്ന ആളിനു പരമാവധി. അതു പോരാത്തതിട്ടു് അയാൾ അവളുടെ കാതിൽ ഏങ്ങുന്ന മന്ത്രിക്കുന്നു. ഒന്നു രണ്ടു വാക്കുകൾ മാത്രം മറുപടിയായി നൽകിയിട്ടു് അവർ മിണ്ടാതിരുന്നു. യോഗ്യതയുള്ളവളാണു് ഇവൾ. ഗതികേടുകൊണ്ടു് ഇങ്ങനെ ഒരുത്തന്റെ അടുക്കലിരിക്കുന്നു എന്നു് ഞാൻ മനസ്സിൽ അഭിനന്ദനം രേഖപ്പെടുത്തി. പക്ഷേ അതു തെറ്റായിപ്പോയെന്നു് പിന്നീടുള്ള സംഭവം തെളിയിച്ചു. — ഇതു ബസ്സ് കറച്ചുനടന്നപ്പോൾ. ആദ്യം ബസ്സിൽനിന്നു പുറത്തു ചാടാനായി അതു് പൂർണ്ണമായും നില്ക്കുന്നതിനുമുമ്പു് ഞാൻ എഴുന്നേറ്റു. യുവതിയും അവളെ ശല്യം ചെയ്യുന്ന ആളും ഇരിക്കുന്ന സീറ്റിലേക്കു് അറിയാതെയൊന്നു നോക്കുമ്പോഴായി. ഞാൻ. യുവതിയുടെ തുട അടുത്തിരിക്കുന്ന ആളിന്റെ തുടമേൽ വച്ചിരിക്കുന്നു. ഹാഡ് ലി ചെയ്സിന്റെ “നോ ഓർക്കിഡ്സ് ഫോർ മിസ് ബ്ലാൻഡിഷ്” എന്ന നോവലിലെ കഥയാണ് ഉടനെ ഞാൻ ഓർമ്മിച്ചതു്. കഥാനായികയായ യുവതിയെ ചില കൊള്ളക്കാർ അപഹരിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നു. അവരിൽ ധനഭംഗംവന്ന ഒരുവൻ അവളെ ഉപദ്രവിക്കാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോൾ അവൾ പ്രതിഷേധിക്കുന്നു ആത്മഹത്യയ്ക്കു മാർഗ്ഗമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ അവർ അതു് അനുഷ്ഠിക്കുമായിരുന്നു കാലം കഴിഞ്ഞു. അവർക്കു് ആ ധനഭംഗക്കാരനോടു് സ്നേഹം തോന്നിത്തുടങ്ങി. ഒടുവിൽ അവളുടെ അടുത്തു് അവളെ കണ്ടുപിടിക്കുമ്പോൾ ധനഭംഗക്കാരനെ ഉപേക്ഷിച്ചുപോകാൻ മനസ്സിലാക്കെ അവൾ സൗധത്തിന്റെ മുകളിൽനിന്നു് താഴോട്ടു ചാടി ആത്മഹത്യചെയ്യുന്നു. ഹായ് സ്ത്രീയുടെ മനസ്സ്!

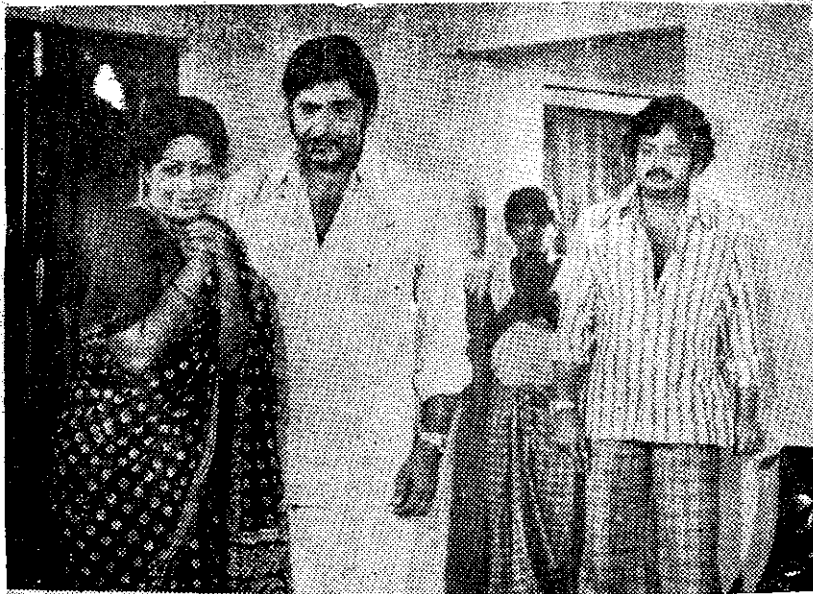
ഞാൻ ഈ രണ്ടു സംഭവങ്ങളും ഇവിടെ എഴുതിത്തു് സി. വി. പാട്ടിനി “കങ്കമം” വാരികയിലെഴുതിയ പന്തയം എന്ന കഥ വായിച്ചതുകൊണ്ടാണു്. കഥ പറയുന്ന

വിവേക മറന്ന് വികാരത്തിന് അടിമപ്പെട്ടുപോയ ഒരു ഭർത്താവ്. എല്ലാവരെയും സ്നേഹിച്ചിട്ടും ഭവനമാത്രം അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്ന ഒരു ഭാര്യ. ഉള്ളിൽ താൻപോലും അറിയാതെ അങ്കുരിച്ചുപോയ പ്രേമത്തിന്റെ പേരിൽ ജീവിതം തകർന്നുപോയ ഒരു പെൺകിടാവ്. ശുഭപ്രതീക്ഷകൾ തകർന്നുവീണ അവളുടെ കാര്യം. ആകെയാടിയുലഞ്ഞുപോയ സന്തോഷസന്ധങ്ങളുടെ നടുവിൽപെട്ട് മനസ്സിന്റെ സമനില തെറ്റിപ്പോയ ഒരു കൊച്ചുപെൺകുട്ടി.

ഇവരുടെ കഥയാണ് സംവിധാന പ്രതിഭ കാഴ്ചവെക്കുന്ന

ആ നിമിഷം

വികാശാർത്ഥമായ ഒരു ക്ലാസ്സംബകഥ.

ചെറുപുഷ്പം പംഫിലിംസ്

ആ നിമിഷം (A)

കഥ - സംഭാഷണം

ഷെറീഫ്

ഗാനങ്ങൾ

യൂ. ഡബ്ലി കേച്ചേരി

സംഗീതം

ദേവരാജൻ

ആൾ ബസ്സിൽ സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ പിറകെയിരുന്ന ഒരു മദ്ധ്യവയസ്സൻ അവളെ കണ്ടിടും ചുരണ്ടിയും ഉപദ്രവിച്ചത്രേ. ഇതൊക്കെ ശരിയാണ്. ചെറുപ്പക്കാരെക്കാൾ സ്ത്രീകളെ ശല്യംചെയ്യുന്നത് പ്രായംകൂടിയ പുരുഷന്മാരാണ്. എങ്കിലും അതിന്റെ മറുവശംകൂടി എനിക്കു പ്രദർശിപ്പിക്കണമെന്നു തോന്നിപ്പോയി. അതുകൊണ്ട് രണ്ടു യഥാർത്ഥ സംഭവങ്ങൾ ഞാൻ പ്രതിപാദിച്ചു. അത്രേയുള്ള, അപ്പോൾ പദമിനിയുടെ കഥയോ? ഒരു സമോക്കെയുണ്ട് അതു വായിക്കാൻ. ബസ്സിൽ സഞ്ചരിക്കുന്ന സുന്ദരിയായ ഒരു പെൺകുട്ടിയുടെ ബ്ലൗസിന്റെ ഹുക്ക് ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ ധൈര്യത്തോടെ ഇടുക്കൊടുത്തു പന്തയംകെട്ടിയ രൂപ വാങ്ങുന്നതാണ് ഇതിലെ കഥ. വിഷയത്തിനു യോജിച്ച പ്രതിപാദനരീതിയുണ്ട് പദമിനിക്കു. ഹാസ്യാത്മകമായ വീക്ഷണഗതിയും ഈ കഥയ്ക്ക് സവിശേഷത നൽകുന്നു. ഒരു ചുഴിയാണിയിൽവെച്ചു ഇരുമ്പുകിടീൻ അടുത്തു കാന്തം കൊണ്ടു ചെന്നാൽ അതു കുറങ്ങും. സ്ത്രീയും പുരുഷനും അടുക്കുമ്പോൾ ഓരോരുത്തർക്കും കാന്തശക്തി കാണുമായിരിക്കും. അതുകൊണ്ട് ബ്ലൗസിന്റെ ഹുക്ക് ഇടുക്കൊടുത്തത് പെൺകുട്ടിക്കു ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കാം. കാന്തശക്തിയില്ലാത്ത മദ്ധ്യവയസ്സന്റെ കത്തലും ചൊറിയലും സ്ത്രീക്കു ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ലായിരിക്കാം. ആരറിഞ്ഞു സത്യസമിതി!

* * *

സമ്പന്നതയാർന്ന ലോകം ഒരുവശത്തു. ദരിദ്രമായ ലോകം മററൊരു വശത്തു. (ഫിലിം ജ് എന്ന പ്രതീകമാണ് ആദ്യത്തെ ലോകത്തെ ആവിഷ്കരിക്കുന്നത്. ഇസ്ലാമി മോഷ്ടിക്കുന്ന ഒരു യാചകന്മാർ രണ്ടാമത്തേതിനേയും. ഈ വിഭിന്ന മണ്ഡലങ്ങളെ ആലേഖനം ചെയ്ത് ദരിദ്രലോകത്തിന്റെ നേക്കു അനുവാചകന്റെ അനുകമ്പയെ ഉദ്ദീപിപ്പിച്ചുവീടാനാണ് വൈശാഖന്റെ യത്നം. (കഥ കലാകൗമുദിയിൽ) ആർജ്ജവം ഒട്ടുമില്ലാത്ത കുറെ വാക്യങ്ങൾമാത്രമേ ഇതിലുള്ളൂ. - ഇതു തികഞ്ഞ പരാജയമാണ്. നല്ല കഥാകാരന്മാർ ഇങ്ങനെ അധഃപതിക്കുന്നത് കഷ്ടം

മാണെന്നുമാത്രമേ പറയാനുള്ളൂ.

* * *

മാഫിയിൽനിന്നും (പോണ്ടിച്ചേരി) ശ്രീ. റാ. കെ. സി. അഹമ്മദ് - ചോദിക്കുന്നു: - "സാഹിത്യത്തിൽ അതിരുകടന്ന ലൈംഗികതയും വിസർജ്ജനാഭികാര്യങ്ങളും ഉൾപ്പെടുത്തുന്നതിനെക്കുറിച്ച് താങ്കളുടെ അഭിപ്രായമെന്താണ്? ഉത്തരം: - മനുഷ്യനെ മൃഗത്തിൽനിന്നു മാറിനിർത്തുന്നത് അവന്റെ അന്ത്യമാണ്. ലൈംഗികവേഴ്ചയും വിസർജ്ജനവും അവൻ ഹെസ്യമായി അനുഷ്ഠിക്കുന്നു എന്നതുകൊണ്ടാണ് അന്ത്യം പ്രധാനമായും ഉണ്ടാകുന്നത്. ഒരു മനുഷ്യനും - ഹീനനായവൻ പോലും - പരസ്യമായി ലൈംഗികവേഴ്ച നടത്താറില്ല; വിസർജ്ജനം ചെയ്യാറില്ല. അതു ചെയ്യാൻ അവന്റെ അന്ത്യം മാത്രമല്ല, അതു കാണുന്നവന്റെ അന്ത്യം ആഘാതമേല്ക്കും. സാഹിത്യത്തിൽ ഈ രണ്ടു കാര്യങ്ങളും ജൂതപ്സാവഹമായി പ്രത്യക്ഷമാകുമ്പോൾ എഴുത്തുകാരന്റെയും വായനക്കാരന്റെയും അന്ത്യം അടിയേൽക്കും. അപ്പോൾ മനുഷ്യൻ മൃഗമായി അധഃപതിക്കും.

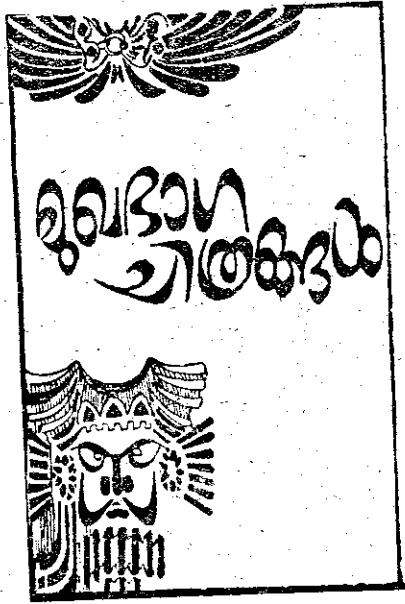
—o—

ധർമ്മപുരാണം

(8-ൽ നിന്നും തുടർച്ച)

ശിലാവതിയും അഹല്യയും അരുണനായും സാവിത്രിയും ഇന്ദിരയും പ്രിയദർശിനിയും വിലാസവതികളായി ചിരിച്ചു. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ഉണർന്നിരുന്ന ശ്രമിച്ചു. "രാജപേതി -" പ്രധാനസത്യഗ്രാമി എന്ന സർവ്വസൈന്യാധിപൻ എന്ന പരാമർശം എന്ന് കട്ടൻ അലറി, "രാജപേതി ഉലയട്ടെ! എല്ലാ ശമശ്രുവും ഉലയട്ടെ!" എന്തായെന്നു മനസ്സിലാക്കാതെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ചുറ്റിപ്പറ്റിനിന്നു. അകത്തുനിന്നു ഉടലുകൾ സംഭവിക്കുന്നതിന്റെ താളമുയർന്നു. (തുടരും)

—o—

വി. ബി. സി. നായർ.

കുഴിഞ്ഞ എതാനും മാസങ്ങളിൽ വളരെയധികം മലയാളനോവലുകൾ ഞാൻ വായിച്ചിരുന്നു. എത്രയെത്ര കഥാപാത്രങ്ങളാണ് ചിരിക്കുകയും കരയുകയും ആത്മഹത്യാശ്രമങ്ങളും വീർപ്പുകളും വിങ്ങിപ്പൊട്ടുകളും ചെയ്യുകൊണ്ട് എന്റെ

ഹിക്കാൻ ഈ അനുഭവം സഹായകരമാണെന്നുള്ള തോന്നുന്നു.

ഇന്നലെ വായിച്ചതിൽ ജോയി കെ. കൈമാറ്റം നൽകി ഉറയുന്ന പകലുകൾ എന്ന നോവൽ ഏതുകൊണ്ടോ ആകർഷിച്ചു. ഡി.സി ബുക്സ് സിറൻ 1977ലെ ഓഗോർ അവാർഡ് നേടിയ നോവലായതുകൊണ്ട് ഈ ആകർഷണമുണ്ടായത്. എന്നിരുന്നാലും പരിചിതമായ ഒരു ജീവിതമേഖലയിൽ ശുദ്ധമായ വികാരങ്ങളുടെ നീർപ്പാക്കിൽ നിന്നിറങ്ങിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു എന്നത് ചെറിയൊരു കാര്യമല്ലല്ലോ. മലയാളവും തുളുവും കന്നഡയും ഇടകലർന്ന പ്രത്യേകമായൊരു ഭാഷ സംസാരിക്കുന്ന ബി.സി. തെറ്റപ്പിൽ ജീവിതത്തിന്റെ താളവും ലയവും കണ്ടെത്തുന്ന, ദർശനരേഖയും മനസ്സുകൊണ്ട് സമ്പന്നരായ ഒരു വിഭാഗം ജനങ്ങളുടെ കഥയാണിത്. ജാതിക്കുള്ളിൽ ജാതിയും, പ്രാകൃതവിശ്വാസങ്ങളും സർപ്പപൂജയും, യക്ഷഗാനബലാളവും കൂടിച്ചേർന്ന മിശ്രസംസ്കാരത്തിൽ ചാട്ടിട്ട തളിരണിഞ്ഞുപുവണിയുന്ന വാടിക്കൊഴിഞ്ഞ ജീവിതങ്ങൾ. ശ്രീമതിയും ഗംഗയും ദുരന്തം; അപ്പണ്ണയും, സുന്ദരയും ആ ജീവിതത്തിന്റെ സജീവപ്രതീകങ്ങളാണ്. അവരുടെയുള്ള നിലാവുള്ള രത്നികളെക്കുറിച്ചാണ് ജോയി കെ. കൈമാറ്റം പറയാനുള്ളത്.

“ഉറയുന്ന പകലുകളിൽ ശ്രീമതിയാത്രമാണ് ഈ നോവൽ എന്നും എന്റെ ഓർമ്മയിൽ തങ്ങിനില്ക്കുന്നത് എന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. അവൾ സുന്ദരിയാ

കൊണ്ടാണ്. ആ നിലാവു എന്റെ മനസ്സിലൊഴുകി, അതൊരിക്കലും മങ്ങുകയില്ലെന്ന് എനിക്ക് തോന്നുന്നു.

ശ്രീമതി, ഗംഗയുടെ കല്യാണദിവസമാണ് നിന്റെ മനസ്സിലെ മണിച്ചിലക മുഴങ്ങുന്നത് ഞാൻ കേട്ടത്. അല്ലെങ്കിൽത്തന്നെ ആദ്യം മുതൽ നിന്റെ വികാരങ്ങളിലുടയാണല്ലോ ഉറയുന്ന പകലുകളിലൂടെ ഞാൻ അറിയുന്നത്. തലപ്പാടിയിൽ എത്രയോ സുന്ദരികളെത്തി. പക്ഷേ, സ്വപ്നങ്ങളും നിറങ്ങളും ഒന്നിച്ചു ചേർന്നൊരു മുന്നേറ്റത്തിൽ ആകെ വിവശതായിനിന്ന നീ സുന്ദരിയായിരുന്നു. രാത്രിയിൽ എട്ടനും ഏഴത്തിയും കിടന്ന മുറിയിൽനിന്നും കേട്ട പുഞ്ചിരിയിലും സംസാരത്തിലും നീ കോരിത്തരിച്ചുകിടന്നപ്പോൾ മറ്റൊരാൾ കഥാപാത്രങ്ങളും ഞങ്ങളിൽനിന്നും ചാഞ്ഞുപോവുകയായിരുന്നുവല്ലോ

ഒരുദിവസം ചേട്ടൻ നിന്റെ കവിളിൽ ആത്മഹിംസ തൊട്ടപ്പോൾ നീ ഇക്കിളികൊണ്ടു പൂട്ടത്തു. “ശ്രീമതി കരയരുതെന്ന് പറഞ്ഞു” എട്ടന്റെ കത്തിലെ അവസാനത്തെ വരിയിൽ നീ ലയിച്ചുനിന്നു. അപ്പോഴൊക്കെ എട്ടനെക്കുറിച്ച് വഴിതെറ്റിയ ഒരു വികാരവും നിന്നിലില്ലായിരുന്നുവല്ലോ. പക്ഷേ, ഒടുവിൽ—

ഗംഗയ്ക്ക് സുഖമില്ലാതായ ദിവസമാണ് നിന്റെ ജീവിതത്തെ മാറ്റിമറച്ച് ആ നിമിഷം പിറന്നുവീണത്. ഓക്സിതേടി നി ഓടി. “ദായിത്തേ” ആരോ ചോദിച്ചു. ആശ്വാസത്തോടെ നീ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. “എഞ്ചിനബോഡു” (എന്റേവേണം) നീ കിതപ്പോടെ ആ ചെറു

പുനിലാവിൽ ജനിച്ച് കൊടുങ്കാറ്റിലമർന്നു

മുന്നിലൂടെ കടന്നുപോയത്. അവരിൽ ഒരാളുമായും സൗഹൃദത്തിലാവാൻ എനിക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. ഇപ്പോൾ ഇവിടെയിരുന്നുലോചിക്കുമ്പോൾ അവരിൽ ഒരാളിന്റെ മുഖംപോലും വ്യക്തമായി ഓർമ്മിക്കാൻ എനിക്കു സാധിക്കുന്നില്ല. മലയാളനോവലുകളുടെ നിലവാരം എത്രയെന്നു

ണ്ട്, ശരീരം മാത്രമല്ല മനസ്സും വികാരങ്ങളുംകൂടി. ആ മിശ്രസംസ്കാരത്തിന്റെ ചുടിലും തണുപ്പിലുല്ല, ഇടിച്ചു ചെളിച്ചുത്തിലുമല്ല ശ്രീമതി തന്റെ വ്യക്തിത്വമുണർന്നത്. എല്ലാ നന്മയുടേയും പ്രതീകമായ ശ്രീമതി, ഉറയുന്ന പകലുകളിൽ ഒരിക്കലും മങ്ങാത്ത നിലാവു പരത്തുന്നത്

പോയ ശ്രീമതിയെക്കുറിച്ച്

പ്രകാരമോടു എല്ലാം തുറന്നുപറഞ്ഞു. അവൻ സഹായിച്ചു. ആ നിമിഷം നിന്നിപ്പോൾ കണ്ണുകൾ, നന്നക്കു നൽകിയ സഹായം നിന്റെ ജീവിതത്തിൽ നിത്യവസന്തം പടർത്തുകയാണെന്ന് നീ ഉറപ്പിച്ചിരുന്നുവോ?

ലളിതയും കാവേരിയുമൊക്കെ നിന്റെ

ചെറുപ്പക്കാരനെ. അപ്പണ്ണയെ, നിന്നിലെക്കുളിപ്പിക്കാൻ സാഹചര്യങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചു. ശ്രാന്തൻനായ കിതച്ചുകൊണ്ട് ഓടിപറന്ന ആ ദിവസം. അർത്ഥമില്ലാതിരുന്ന ശബ്ദങ്ങൾക്ക് അർത്ഥമുണ്ടായ ആ ദിവസം. മൂന്നു ഭാഷകളുടെ കലർന്നൊഴുക്കിൽ പെകിളിപിടിച്ചു പിടിക്കേ അപ്പണ്ണ നിന്നെ

കോരിയെടുത്തപ്പോൾ നിന്നോടൊപ്പം ഞങ്ങളും കളിതുകോരിയെടുത്തപ്പോൾ. മോമാബംവിരിയിച്ച കളിർകാറ്റിന്റെ ആരംഭം—

ഗംഗേട്ടിയുടെ തേങ്ങൽ നിന്തിവന്ന ആ ദൃശ്യപ്പത്തിന്റെ അവശിഷ്ടംപോലെ നിങ്ങളിടന്ന രാത്രിയിൽ, നി തേങ്ങി നിന്റെ നിങ്ങളിടപെട്ട കണ്ണുകൾ നന്നെത്തു. അതു വരാനിരുന്ന തീരാശാപത്തിന്റെകേളികൊട്ടായിരുന്നുവോ? അങ്ങിനെ എത്രയെത്ര രാത്രികൾ. ഏട്ടത്തിയോട്ട് വെറുപ്പുതോന്നിയപ്പോഴും ഏട്ടനോട്ട സ്നേഹമേറിയപ്പോഴും ശ്രീമതി നിന്റെ കണക്കുകൂട്ടലുകൾ തെറ്റുകയാണെന്നു നി അറിഞ്ഞിരുന്നില്ലല്ലോ. നിന്റെ ഏട്ടൻ രണ്ടു വ്യക്തിയായി മാറുകയായിരുന്നുവെന്നു ശക്തിയുള്ള ആ കരങ്ങൾ നിന്നിൽ ശക്തിയോടെ അമരുന്നതുവരെ നിനക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. നീയത്രയും പാവമായിരുന്നുവല്ലോ—

സ്വയം രക്ഷപ്പെടണമെന്നു തോന്നിയതു അന്നായിരുന്നു ഇല്ലേ? “അപ്പണ്ണയല്ലാതെ എനിക്ക്—” നി അവന്റെ, നിന്റെ പ്രിയപ്പെട്ടവന്റെ, സമസ്തവികാരങ്ങളിലും പൂർവ്വപെട്ടുകൊണ്ടു കണ്ണിരൊഴുകി. നിന്റെ അപ്പണ്ണയുടെ ആശ്വാസവാക്കുകൾ നിന്നെ ശക്തിയുടെ ശക്തിയാക്കിമാറ്റി. “മതി നി കാത്തിരുന്നാൽ മതി. മരിക്കുവോളം കാത്തിരിക്കാനെന്നിട മടിയില്ല—” പരസ്പരം അടുക്കാനാവാത്ത രണ്ടു സമുദായങ്ങളെ ഞെട്ടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു നിങ്ങൾ ഒന്നായി. വയു തുടന്നുള്ള ഒന്നും ഓർക്കാതെന്നിട കരുത്തില്ല. തറയിൽ പരന്നൊഴുകിയ ചോരയിൽ കമിഴ്ന്നുകിടന്ന അപ്പണ്ണയെ—നോക്കിനിന്നു പ്രപഞ്ചത്തെപ്പോലും കരയിപ്പിക്കുംവിധം എന്റെ അപ്പണ്ണ എന്നു വിളിച്ചാർത്തലച്ചു കരയുന്ന എന്റെ ശ്രീമതി—നിനക്കെന്തിനാണു ആശ്വാസത്തിന്റെ പ്രതീക്ഷയുയർന്നു പുവിളികൾ!

ജോയികെ. കൈമാപറമ്പൻ നോവൽ അവസാനിപ്പിക്കുന്നത് ഇങ്ങനെയാണ്; “മഴ തോന്നിരിക്കുന്നു. ഇരുട്ടു എങ്ങോ അപ്രത്യക്ഷമായിരിക്കുന്നു. ജനൽപ്പുഴുതിലൂടെ പ്രകാശകിരണങ്ങൾ ഒരു അരുമക്കുത്തായി ഒരു പുതിയ ദിവസം പിറക്കുന്നു” ആക്ഷേപേണി? തുവപ്പുവുപോലെ പരി

രാമകാര്യം— എന്നും വർണ്ണങ്ങളുള്ള വലിയ വാൽകളിൽ.

ശുദ്ധയായ ശ്രീമതിക്കുവേണ്ടിയോ? അല്ല തീർച്ചയായുമല്ല.

സാധാരണ നോവലുകൾ വായിക്കുന്ന ആ “പ്രത്യേക സുഖം” ഉറയുന്ന പകലുകൾ വായിച്ചാൽ ലഭിക്കുകയില്ല. അലസ വായനശീലപകരിക്കുകയുമില്ല. പക്ഷേ, ഈ നോവൽ വായിച്ചതിനുശേഷം നമ്മിലുണ്ടാവുന്ന അനുഭൂതി സാധാരണമല്ല. ഗൗരവം യശോഭയം അപ്പണ്ണയും മൂണ്ണയുംക്കെ റൊപ്പെട്ട ജീവിതമുല്യങ്ങളിൽ ഒഴുകിപ്പരക്കുന്നവരാണ്. എന്നാൽ ശ്രീമ

തിമാത്രമാണു എന്റെ വികാരങ്ങളെ തൊട്ടണഞ്ഞിയതു്. അടുത്തകാലത്തു് വായിച്ച പത്തുമുപ്പതു നോവലുകളിൽ ഉറയുന്ന പകലുകൾ എന്നെ ആകർഷിക്കാത്ത ഒരു കാരണവും മറിച്ചല്ല; ആസവാദനം വ്യക്തിനിഷ്ഠമാണു്. ഞാനെന്റെ അഭിപ്രായം രേഖപ്പെടുത്തി നിങ്ങൾ ഈ നോവൽ വായിച്ചശേഷം മറിച്ചൊരഭിപ്രായമാണു് തോന്നുന്നതെങ്കിൽ എന്നെ അറിയിക്കാൻ സന്തതസ് കാണിക്കുക. പത്തുരൂപയാണ് ഇതിന്റെ വില. പണമയയ്ക്കേണ്ട വിലാസം ഡി. സി. ബുക്ക്സ് കോട്ടയം 686001, കേരളം.

രാമകാര്യം വർണ്ണങ്ങളുള്ള വലിയ വാൽകളിലെ മായാമാന്ത്രികൻ

എന്നും വർണ്ണങ്ങളുള്ള വലിയ വാൽകൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിൽ മാന്ത്രികസിദ്ധിയുള്ള ഒരു സാധാരണമാണു് രാമകാര്യം. മായാമാന്ത്രികൻ എന്നുകൂടി വിശേഷിപ്പിക്കാം. വിദേശങ്ങളിൽ തന്റെ ഈ മായാസിദ്ധികൊണ്ടു് കാര്യം പ്രസിദ്ധനായിത്തീർന്നിരിക്കയാണു്. ഇൻഡ്യൻ സിനിമയെന്ന പദത്താൽ റഷ്യയിലും മറ്റും സത്യജിത് റേ, രാജ്കപൂർ, രാമകാര്യം എന്നീ പേരുകളിലൊരുങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്. വിദേശീയർ അടുത്തറിയാവുന്ന മൂന്നു വ്യക്തികൾ. അവരുടെ നാലു കളിലും പത്രപ്രവർത്തകരിലും മിക്കവാറും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന മൂന്നുപേരുകൾ. ഇന്നലെ രാമകാര്യത്തിന്റെ ഒരു കത്തുകിട്ടി. കത്തു വായിച്ചതിനുശേഷം ഞാനടുത്തുപെട്ടു. മലയാളത്തിന്റെ അഭിമാനമായ രാമകാര്യം വീണ്ടും അടുത്തും സൃഷ്ടിക്കാൻ പോകുന്നു. കത്തിലെ പ്രസക്തമായ ഭാഗങ്ങൾ ചുവടെ ചേർക്കുന്നു.

എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട വി. ബി. സി., ഞാൻ ഒരു കർണ്ണാടകപടം എടുക്കുക (സംവിധാനിക്കുക) എന്ന ഒരു സാഹസകൃത്യത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടു് കർണ്ണാടകത്തിൽ ചുറ്റിത്തീരുകയാണു്. കവേസു് എന്ന സാഹിത്യകാരൻ (ജ്ഞാനപീഠം അവാർഡുനേടിയ കെ. വി. പുട്ടപ്പ ഇദ്ദേഹം മൈസൂർ യൂണിവേഴ്സിറ്റിയുടെ മുൻവൈ

കത്തു്

ഞെട്ടട്ടെ!

“ധർമ്മപുരാണം” കസറുന്നു. ശക്തൻ സംഭവിക്കുന്നു. മനോഹരമായ കന്യകയുടെ പൂർവ്വികപ്രഭാവം പ്രഭാവനകൃത്യത്തിലും സൗന്ദര്യംതേടി സാഹിത്യത്തിൽ തെക്കുവടക്കു് നടക്കുന്ന നിരൂപകന്മാർ ഞെട്ടട്ടെ. —ടി. ആർ, കൊച്ചി

സുചാൻസലായിരുന്നു എഴുതിയ കാര്യം ഫെഗ്ഡത്തി എന്ന ബൃഹത്തായ നോവലാണു് ഈ ചലച്ചിത്രത്തിനാധാരം. അറുപതു കൊല്ലങ്ങൾക്കു് “സു” വടക്കൻകർണ്ണാടകത്തിലെ വനാത്തങ്ങളിൽ വിഹരിച്ചിരുന്ന ഹ്യൂഡൽപ്രഭുക്കന്മാരുടെ ജീവിതമാണു് കഥയിലെ പ്രതിപാദ്യം. ഒരു സാഹസകൃത്യമെന്ന നിലയിൽ അതു ചലച്ചിത്രമാക്കാൻ ഏറ്റെടുത്തു. ഈ സ്മരണകളിലും സിനിമാസ്റ്റോപ്പിലുമാണു് നിർമ്മിക്കുക. താമസിയായെ ഷൂട്ടിംഗ്. തുടങ്ങും. ഷിമോഗ ഡിസ്ട്രിക്ടിലാണു് ലൊക്കേഷൻ.

ബാംഗ്ലൂർ നഗരത്തിൽ ഒരു വീടെടുത്തു് കടലാസുപണികളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കയാണു് കവേസുവിന്റെ മകൻ ഒരു പ്രസിദ്ധനുണ്ടു്. സാഹിത്യകാരനാണു് പൂർണ്ണചന്ദ്രതേജസ്സി. അദ്ദേഹം സംഭാഷണമെഴുതുന്നു. ക്ലോബറിലോ നവംബറിലോ ഷൂട്ടിംഗ് ആരംഭിക്കും. എന്റെ എസ്കേയോട്ട് എല്ലാ വിവരങ്ങളും പറയണം. ഈ വഴിയെങ്ങാനും യാത്രയുണ്ടാവുമെങ്കിൽ ഇതിലേക്കു് ഒന്നു കടക്കാനും പറയണം. കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ പിറകെ എഴുതാം.

സ്വന്തം രാമകാര്യം

എന്റെ രാമകാര്യം, മലയാളസിനിമയുടെ അഭിമാനമായ രാമകാര്യം, വീണ്ടും ഫലിതം സൃഷ്ടിക്കാൻ പോകുന്നു. പക്ഷേ, ഇത്തവണ കർണ്ണാടകത്തിലാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതിഭയുടെ കിരണങ്ങൾ പതിക്കുന്നതു്. മലയാളത്തിന്റെ പ്രതിഭാകിരണങ്ങൾ ഭാരതം മുഴുവൻ വീണുചിതറി ചൈതന്യവത്താകട്ടെ. △△

